

Hãy Để Anh Làm Bạn Trai Của Em

Contents

Hãy Để Anh Làm Bạn Trai Của Em	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	12
7. Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	18
10. Chương 10	21
11. Chương 11	23
12. Chương 12	25
13. Chương 13	27
14. Chương 14	29
15. Chương 15	32
16. Chương 16	34
17. Chương 17	37
18. Chương 18	39
19. Chương 19	41
20. Chương 20	44
21. Chương 21	47
22. Chương 22	49
23. Chương 23	51
24. Chương 24	53
25. Chương 25	56
26. Chương 26	59
27. Chương 27	64
28. Chương 28	66
29. Chương 29	69
30. Chương 30	73
31. Chương 31	77
32. Chương 32	79
33. Chương 33	81
34. Chương 34	84
35. Chương 35	86
36. Chương 36	88
37. Chương 37	90
38. Chương 38	94
39. Chương 39	96
40. Chương 40	99
41. Chương 41	101

42. Chương 42	103
43. Chương 43	106
44. Chương 44	109
45. Chương 45	112
46. Chương 46	114
47. Chương 47	118
48. Chương 48	121
49. Chương 49	124
50. Chương 50	126
51. Chương 51	129
52. Chương 52	131

Hãy Để Anh Làm Bạn Trai Của Em

Giới thiệu

Trước khi mười lăm tuổi, trong lòng Diệp Song Hỉ vẫn luôn chôn giấu một nguyện vọng: Cậu mong là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hay-de-anh-lam-ban-trai-cua-em>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1.

Trước khi mười lăm tuổi, trong lòng Diệp Song Hỉ vẫn luôn chôn giấu một nguyện vọng: Cậu mong là kiếp sau không bao giờ phải làm anh nữa. Sau tuổi mười lăm, cậu mới dần dần hiểu được rằng, đời người không có kiếp sau, vì thế cũng bỏ đi ý niệm không thực tế này trong đầu.

Năm cậu 8 tuổi, em gái Song Khánh ra đời.

Trong nhà đã lâu không có tiếng khóc của trẻ con nên người lớn chỉ mãi chú ý đến bé con kia. Khóc, lạnh, đói bụng, tè dầm, mọi người đều dồn sự quan tâm cho bé. Khó tránh khỏi việc có chút sao nhãng với cậu con trai.

Vì thế Song Hỉ tuy vẫn còn nhỏ, nhưng lần đầu tiên trong đời biết được thế nào là cô đơn.

Con nít sẽ luôn lớn dần theo thời gian, dù là được chiều chuộng hay bỏ bê thì một đứa trẻ cũng phải từ từ trưởng thành.

Thời gian trôi qua, Song Khánh biết nói, biết đi, rồi đến nhà trẻ. Cô từ nhỏ đã hoạt bát lanh lợi, cho dù đến bất kỳ chỗ nào cũng sẽ nhận được sự yêu thích. Vợ chồng Diệp gia coi cô như trân bảo. Có một câu tục ngữ rất hay: Hoàng đế xem trọng con cả, dân thường yêu thương con út, trong nhà đứa nhỏ nhất lúc nào cũng sẽ được cưng chiều nhiều hơn, huống chi đây còn là một cô gái hoạt bát đáng yêu. Người ta thường ví con gái giống như áo bông của cha mẹ, cho nên được yêu thương hơn là lẽ tất nhiên.

Ngày lễ tết, gia đình họ Diệp đến chơi nhà họ hàng, thân hữu, Song Khánh mặc áo ba-đờ-xuy màu hồng phấn, giống như một nàng công chúa bé xinh, vừa vào cửa cái miệng nhỏ nhắn đã thốt ra những lời ngọt ngào, thân bằng quyến thuộc đều thích chơi đùa cùng cô, thích chọc cho cô bé ngượng sau đó trốn vào trong ngực cha.

Những lúc như vậy người ngoài thường nhìn Song Hỉ yên lặng ngồi một bên rồi trêu ghẹo cậu: “Ba mẹ của cháu thật bất công, yêu Song Khánh nhiều hơn cả cháu.”

Lời trêu ghẹo này tuy chỉ là nói để vui đùa nhưng vẫn có thể nhìn ra được chút ác ý, khi đó Song Hỉ đã thật thà gật đầu, bây giờ nghĩ lại, có lẽ ở thời điểm đó cậu thật sự vô tâm. Đến khi mười bốn tuổi, Song Hỉ coi như không có chuyện gì mà cười nói: “Đương nhiên rồi. Song Khánh nhỏ hơn cháu nhiều như vậy, thích em nhiều hơn một chút cũng là chuyện bình thường.”

Nghe cậu nói thế, cha mẹ rất bất ngờ, cũng thực vui mừng.

Trước kia không phải không có ai nhắc nhở họ phải công bằng với cậu con trai, những lúc nghe được điều đó, biểu tình của hai vợ chồng là vô cùng kinh ngạc.

Bởi họ cảm thấy mình thật sự không hề coi trọng chỉ riêng một đứa. Lòng bàn tay hay mu bàn tay thì cũng là thịt, cả hai đứa đều là con của mình, làm sao có thể đối xử bất công được? Tuy rằng đôi khi tự hỏi lòng...đích xác có nuông chiều Song Khánh nhiều hơn một chút, nhưng điều này cũng đâu có gì không đúng. Song Khánh còn nhỏ như vậy, cha mẹ khó tránh khỏi thương cô nhiều hơn. Song Hỉ là con trai, lại lớn hơn em gái những tám tuổi, chẳng lẽ lại có tâm tư muốn tranh giành tình cảm với em gái mình sao?

Bây giờ nghe được câu trả lời của đứa con, hai vợ chồng đều yên tâm. Tuy nhiên họ không ý thức được, câu nói kia, dù là thực tâm của Song Hỉ, nhưng đây là trong hoàn cảnh không thể nói khác mà thôi, chỉ sợ ngay chính cậu cũng không thể tin tưởng.

Trẻ con thường rất nhạy cảm, mặc kệ là trai hay gái, càng đến gần thời kỳ trưởng thành lòng tự trọng càng cao hơn. So với bị mọi người thương hại, nói cậu không có địa vị gì trong lòng cha mẹ, chi bằng chính cậu thoải mái thừa nhận.

Con trai trưởng thành, sẽ không ghen tị với em gái. Vì thế vợ chồng Diệp gia yên tâm, thoải mái tiếp tục yêu thương cô con gái nhỏ.

Cũng không phải cố ý xem nhẹ con cả, sao có thể làm vậy chứ? Cho dù chính họ vẫn luôn miệng nói lòng bàn tay hay mu bàn tay cũng đều là thịt. Thế nhưng trong hai người con khinh ai hay trọng ai, chỉ cần để ý những chi tiết nhỏ nhặt trong cuộc sống hàng ngày, tự nhiên có thể thấy được.

Mỗi khi cả nhà đi cùng nhau, Song Khánh thường đi giữa cha và mẹ, một tay lôi một tay kéo, sôi nổi, hoạt bát biết bao nhiêu. Vị trí của Song Hỉ thì không như thế, lúc bên cạnh mẹ lúc lại ở cạnh cha, còn hai tay thì đút trong túi áo khoác.

Nhìn từ phía sau, ba người kia là một thể gắn bó, mà cậu là một mình. Song Khánh líu ríu vui vẻ giống như con chim khách nhỏ, lôi kéo cha mẹ đi xung quanh xem náo nhiệt, rơi lại Song Hỉ ở phía sau, bỏ đi cũng không được, mà theo cũng không xong.

Cảnh tượng này lọt vào trong mắt người em họ, là một cô gái mới học sơ trung, còn tràn đầy mộng mơ, thế nhưng cô bé lại dùng một giọng điệu giống như mình thật may mắn nói: “Mẹ, may mà người chỉ sinh một mình con.”

Nhìn đi, ánh mắt của người ngoài thật sáng suốt. Tuy rằng hai vợ chồng Diệp gia kiên quyết không thừa nhận, tuy Song Hỉ cũng cố gắng giữ gìn mặt mũi của chính mình, nhưng chuyện cha mẹ Song Hỉ không để ý nhiều đến cậu là sự thật mà trong lòng họ hàng thân thích đều biết rõ.

2. Chương 2

CHƯƠNG 2.

Năm rồi, vào kì nghỉ dài hạn mỏng một tháng năm, bà Diệp hầu như lúc nào cũng chơi bài cùng bạn bè. Hôm nay tụ họp ở nhà người này, hôm sau lại vui vẻ ở nhà người khác, cứ như vậy bận rộn mà qua một ngày. Nhưng ngày nghỉ năm nay, bà Diệp khéo léo từ chối tất cả lời mời của bạn bè, trước hai ngày đã bắt đầu chuẩn bị một bàn mỹ thực, bởi vì...Song Khánh sắp về. Nói đến cô gái này, chính là niềm tự hào của ông bà Diệp.

Song Khánh trước đây, chỉ là ăn nói lanh lợi ngọt ngào mà thôi, dung mạo kỳ thật cũng không xuất chúng lắm. Nhưng vệt con xấu xí cũng có thể biến thành thiên nga, cho nên khi cô mười hai mười ba tuổi, đã thấy thấp thoáng hình dáng của một mỹ nhân.

Khi đó đang thịnh hành việc bồi dưỡng cho trẻ em một số loại kỹ năng, nếu có thể đạt được giải thưởng gì đó, tương lai khi đi thi đại học không phải sẽ có lợi hơn sao? Có một lão sư dạy tập kị, sau khi nhìn qua hình dáng tay chân của Song Khánh, khen cô có thể chất thực phù hợp để học tập kị. Nhưng vợ chồng Diệp gia sao có thể để con gái chịu khổ, sau khi bàn bạc, quyết định để con gái học vũ đạo.

Thế nhưng học vũ đạo cũng vẫn là khổ luyện, hơn nữa cha mẹ muốn cô lấy việc học tập làm trọng, nên cuối cùng Song Khánh cũng chẳng học đến đâu, nhưng những năm luyện tập đã không trở nên vô ích, đôi chân kia, dáng người kia, so với những cô gái khác rõ ràng thon dài thẳng tắp hơn hẳn, chỉ thân hình thôi cũng đủ làm nam nhân miên man bất định rồi.

Lên sơ trung, công tử của trường cục công an học cùng lớp với cô, ra sức theo đuổi. Bà Diệp khi nói về điều này, vẻ mặt mang chút đắc ý.

Việc này đã trở thành chuyện cho họ hàng thân thích tán thưởng, là công tử của trường cục công an đấy! Đối với những người nghèo như họ mà nói, lọt vào được mắt xanh của cậu ta đã chứng tỏ được mị lực của Song Khánh. Vì thế, con gái của Diệp gia là một mỹ nhân đã nhanh chóng lưu truyền trong khắp họ hàng thân hữu.

Thế nhưng dù đắc ý, bà Diệp kỳ thực vẫn vì chuyện chàng công tử kia theo đuổi con gái mà đau đầu nhức óc không thôi.

Trẻ con thì biết yêu đương cái gì chứ, ngoài miệng nói thích, nhưng liệu có tài cán gì để lo tương lai cho cô? Lấy thân phận của một người trưởng thành mà phân tích thì yêu sớm được mấy người có kết quả tốt? Thật sự chỉ hủy hoại con người mà thôi.

Cho nên bà Diệp sau khi ở bên ngoài thổi phồng mọi chuyện xong rồi, về nhà liền chỉ dạy từng bước cho Song Khánh, phân tích lợi hại, cái nào đáng xem trọng, trải qua một hồi phân tích có tình có lý, rốt cuộc đúng lúc mang được con gái đang yêu sớm về con đường chính đạo.

Tới kỳ thi vào trung học, ông bà Diệp quả thực biến thân thành hiếu tử hiếu nữ, đi theo làm tùy tùng, hầu hạ Song Khánh thập phần cẩn thận, thậm chí còn vì nhà hàng xóm làm đám tang mà cãi nhau một trận, lý do là vì dàn nhạc quá 11h vẫn còn âm ỉ, quấy rầy đến sự nghỉ ngơi của con gái cưng.

Sau đó là đúng như họ mong muốn, Song Khánh thi đậu vào một trường cấp ba lý tưởng. Lên tới trung học thì cho dù là mỹ nhân hay học sinh bình thường thì cơ hồ cũng giống như nhau: Chương trình học nặng nề, rồi chuyện ong bướm. Bà Diệp lại triển khai cuộc chiến bảo vệ, tùy thời ân cần dạy bảo, dặn Song Khánh ngàn vạn lần không thể đi sai bước.

Bà đã sớm đoán được, với nhan sắc trời cho của con gái bà, nếu có thể dễ dàng vượt qua những bông bột của một thời tuổi trẻ lại thêm nội tâm phong phú thì tiền đồ tuyệt đối vô lượng.

Là phụ nữ, cho dù làm nên đại sự, cũng không đáng để người ta hâm mộ, chỉ khi lấy được một người chồng anh tuấn có tiền có địa vị, đó mới là một người phụ nữ thành công.

Loại ý tưởng xưa cũ này, hiện tại những cô gái trẻ nghe qua sẽ khinh bỉ cười nhạt. Nhưng kì thực mà nói, đây tuyệt đối là một vấn đề mà người mẹ thường cẩn thận suy nghĩ vì con gái của mình. Cho tới bây giờ bà vẫn dạy Song Khánh loại tư tưởng này, cô cũng cảm nhận sâu sắc lời mẹ nói rất có đạo lý, tuy rằng đối

với tình yêu đích xác cô cũng có vài phần tò mò, nhưng rốt cuộc vẫn kiềm chế được, đem con tim và trí óc tập trung vào việc học tập.

Song Khánh cuối cùng thi đỗ nguyên vọng một.

Trường đại học kia, ở Trung Quốc đứng vào hàng nhất nhì. Hơn nữa cô còn đỗ thủ khoa khoa văn, ngay cả bộ trưởng bộ giáo dục cũng tới tận nhà chúc mừng. Vào kỳ nghỉ hè năm đó, tại một nhà hàng danh tiếng và sang trọng, vợ chồng Diệp gia mở ba mươi hai bàn tiệc, chiêu đãi tất cả thân hữu cùng thầy cô bạn bè của Song Khánh, mục đích cũng là muốn khoe về cô con gái làm cho họ nở mày nở mặt này.

Khi chế độ cải cách giáo dục và kinh tế thế giới chuyển mình, trên xã hội bắt đầu lưu hành câu cửa miệng “Tốt nghiệp đại học đồng nghĩa với thất nghiệp”. Nhưng Song Khánh hiển nhiên không nằm trong số những kẻ thất nghiệp.

Cô học ngoại ngữ, chủ yếu là tiếng Pháp. Trong đại học tiếng Anh là ngoại ngữ bắt buộc, muốn tốt nghiệp phải có bằng cấp, hơn nữa cô còn tự học tiếng Nhật, có một ngoại hình xinh đẹp lại nói lưu loát ba thứ tiếng, do đó cô thuận lợi được mời vào làm trong một khách sạn do nhà tư bản nổi tiếng đầu tư, từ nay về sau tiền đồ rộng mở, mang đầy phong tư tiểu thư yếu điệu thuộc tầng lớp trí thức.

Đi xa ngàn dặm, lòng mẹ lo lắng.

Để có thể dễ dàng liên lạc với con gái, vợ chồng Diệp gia vội mua máy tính, yên tâm mỗi khi nhìn thấy cô, vài ba ngày lại trò chuyện với cô một lần. Mà Song Khánh, cơ hồ cũng không hề giấu cha mẹ điều gì. Từ công việc, rồi đến cuộc sống đời thường Nghe cô lưu loát kể đủ mọi chuyện lý thú, vợ chồng Diệp gia sâu sắc cảm nhận được con gái họ đã bay đến một khung trời xa lạ mà họ không thể với tới.

Lần đầu tiên nghe từ miệng Song Khánh cái tên King, hai người cũng không để trong lòng. Bởi vì theo sau cái tên đó cô còn nói một tràng dài tiếng anh. Hơn nữa, làm việc ở công ty do người nước ngoài đầu tư có một qui tắc bất thành văn, trước khi bắt đầu công việc phải sửa lại danh xưng. Bây giờ Song Khánh gọi là Vivian.

King là cấp trên trực tiếp của Song Khánh, một tuần thì có đến năm lần cùng nhau tiếp khách, như thế là quá nhiều, vì vậy cái tên King càng ngày càng được đề cập nhiều hơn.

King có bộ dạng rất tuần tú.

King rất có năng lực.

Hôm nay cùng King đi ăn cơm, anh còn nói đùa với cô, trước kia không hề phát hiện anh nguyên lai lại hài hước đến vậy.

King...

Bà Diệp nội tâm lại dậy sóng.

Bà nói bóng nói gió dò hỏi về King. Đáng tiếc ở công ty nước ngoài rất coi trọng chuyện riêng tư, ngay cả tiền lương của nhau cũng không được hỏi đến, Song Khánh vừa mới vào làm không bao lâu, cho nên không biết được nhiều lắm. Bất quá, Song Khánh càng làm việc lâu ở khách sạn, thì tư liệu về King càng nhiều.

Anh đi du học ở Mỹ về, năm nay ba mươi hai tuổi, rất có năng lực, hiện đang làm chủ quản cấp cao. Điều kiện gia đình cũng rất tốt, là con trai duy nhất, trước mắt vẫn độc thân, chưa kết giao cùng ai.

Theo tiêu chuẩn chọn con rể của bà Diệp, đối với người này, bà vô cùng hài lòng. Mặc dù tin tức có chút mơ hồ, nhưng mặc kệ như thế nào, đây quả thực là một người trẻ tuổi đầy hứa hẹn, thoát nhìn rất có tiền đồ. Chỉ tiếc khoảng cách hai nơi quá xa, không có biện pháp tự mình kiểm tra được tính cách người này... Bất quá, cơ hội rất nhanh đã đến.

Lần kì nghỉ dài hạn mong một tháng năm này, King về cùng với Song Khánh, trên danh nghĩa là vừa đi du lịch vừa khảo sát hoàn cảnh nơi này, nhưng nếu đã đến đây, hẳn là sẽ không chỉ vì việc chung đâu nhỉ? Cho dù anh không định ghé qua thăm hỏi gia đình họ, nhưng Song Khánh đã tận tình mời, nói là cha mẹ cô muốn cảm ơn anh đã chiếu cố con gái họ, anh đương nhiên sẽ không chối từ.

3. Chương 3

CHƯƠNG 3.

Ngày Song Khánh trở về, ông Diệp ra sân bay từ sớm, bà Diệp đợi ở nhà, làm một bàn đầy thức ăn ngon.

Trong nhà đã dọn dẹp thập phần sáng sủa sạch sẽ, tất cả đồ đạc không dùng đến đều được chuyển đi. Ngay cả bản thân cũng cẩn thận sửa soạn lại. Cho dù quan hệ của King và Song Khánh là thế nào đi nữa, nhưng đây cũng là cấp trên của con gái, không thể làm cô mất mặt. Cho nên bà Diệp còn đi nhuộm tóc, chăm sóc da mặt, tuy rằng mặc quần áo ở nhà, nhưng còn khá mới, cả người nhìn qua, quả thật tỏa sáng vô cùng.

Chuông cửa vừa vang lên, bà Diệp vội bỏ đồ trong tay xuống chạy ra mở cửa, miệng liên hồi nói tốt lắm tốt lắm, đã về đã về, nhìn bộ dáng kia của mẹ, nếu Song Hỉ vẫn còn mười bốn tuổi, chỉ sợ trong lòng nhất định sẽ bất bình: mẹ cậu quả thật vui đến mức hồn bay lên đến thiên đường rồi.

Bất quá đã nhiều năm như vậy, cậu cũng đã hiểu được, đồng thời cũng sớm từ bỏ ý nghĩ tranh thủ sự chú ý của cha mẹ. Song Khánh đi làm xa, khó có dịp về nhà, mẹ có vui mừng quá độ, cũng là chuyện hợp lý hợp tình.

“Con gái của mẹ đã về...” Hai mẹ con đứng ở cửa thân thiết ôm nhau, một trong những điểm tốt của con gái là ưa làm nũng.

Song Khánh ôm mẹ lay động nói: “Mẹ, con rất nhớ món sườn xào chua ngọt mẹ làm.”

“Có có có”. Bà Diệp mặt mày hớn hở: “Đã làm một đĩa thật lớn, cho con ăn đã luôn.”

“Dạ.” Song Khánh đáp lại một tiếng với vẻ ngây thơ, gương mặt nhìn Song Hỉ đứng phía sau, lập tức cười khanh khách kêu lên: “Anh.”

Song Hỉ đứng phía sau, mỉm cười: “Song Khánh.”

Trước không nói đến thân phận của một người anh, mà lấy ánh mắt khách quan của một người khác phái, Song Hỉ không thể không thừa nhận Song Khánh quả thật là một đại mỹ nữ có vẻ đẹp sáng ngời. Quần áo cô mặc theo thời trang mùa xuân, phần trên là áo bằng tơ tằm màu hồng có thêu mai trắng kiểu Trung Quốc được cách điệu, phía dưới mặc quần dài trắng, chân mang một đôi giày xăng đan quai mảnh, đứng kiểu “Hong lâu mộng” trong hình dung: phong lưu lả lướt.

Em gái có form người rất chuẩn giống như người mẫu, lại làm ở thành phố biển hai năm, toàn thân giống như tỏa ra hào quang tươi đẹp. Có một người em gái xuất sắc như vậy, phận làm anh kì thực cũng cảm thấy kiêu hãnh.

Song Khánh cùng người trong nhà chào hỏi xong, vội vàng quay đầu lại nói: “Mọi người, con xin giới thiệu, đây là sếp của con.”

Bà Diệp chính là đang chờ những lời này, bà đã sớm chú ý đến người đàn ông đi sau Song Khánh. Chỉ liếc mắt một cái bà Diệp đã phải trầm khen. Đàn ông và đàn bà không giống nhau, phụ nữ chỉ cần đẹp, cho dù lớn lên trong hoàn cảnh nào cũng không sao. Nhưng đàn ông, phải sống trong một môi trường tốt đẹp mới có thể nuôi dưỡng được khí chất, bằng không dung mạo tầm thường, khí chất thấp kém, hoàn toàn không đáng nhìn.

Người tên King này, vừa nhìn đã biết là một đại nhân vật. Song Khánh quả nhiên là có mắt nhìn.

.

”Anh ấy là King. Còn đây là mẹ em.”

Người đàn ông mặc tây trang, đi giày da, thật phong độ mỉm cười gật đầu nói: “Vivian vẫn thường nhắc đến bác suốt, bác vẫn khỏe chứ?”

“Nga, phải không?” Bà Diệp mặt mày hớn hở, hỏi đùa: “Chắc không nói xấu gì bác đâu nhỉ?”

King lạnh lạnh cười: “Sao có thể chứ.” Song Khánh cũng bĩu môi kháng nghị: “Mẹ, con vẫn luôn ca ngợi mẹ mà.”

Mấy người nhìn nhau cười.

“A, đây là anh trai em.”

Diệp Song Hỉ trên mặt vẫn duy trì một nụ cười nhẹ.

Cậu là một người tự giác, hiểu rất rõ vị trí của mình hôm nay là chủ nhà, chỉ cần ngồi bên cạnh mỉm cười, lắng nghe, lúc cần thiết thì gật đầu, đừng hỏi cái gì không nên hỏi làm Song Khánh khó xử. Cho nên, khi King nhìn cậu, cậu hơi do dự một chút, lo lắng nếu mình đi đến bắt tay người đàn ông trông rất thành công này thì có nhiệt tình quá mức hay không. Thế nhưng chỉ một phần ngàn giây sau, cậu quyết định miễn cái vụ bắt tay, chỉ gật đầu cho phải phép, King nhìn cậu trong chốc lát, trên mặt nụ cười càng lúc càng sâu, lộ ra một tia giảo hoạt.

“Diệp Song Hỉ, tớ biết ngay là cậu mà.”

Song Hỉ ngơ ngẩn.

Không riêng gì cậu, cả Diệp gia đều bị ngữ khí như gặp người quen này của King biến thành hồ đồ, trên mặt lộ ra biểu tình vô cùng kinh ngạc.

King sang sảng cười, “Sau khi biết tên tiếng Trung của Vivian tớ liền đoán được cô ấy và cậu khẳng định có quan hệ. Lúc trước không phải cậu từng nói mình có một người em gái sao? Ha ha ha, quả nhiên là vậy.”

Bà Diệp rất kinh hỉ, vội hỏi: “Như thế nào? Hai người quen nhau sao?”

King nhướn mày, nói: “Bác gái, bác hỏi Song Hỉ, xem cậu ấy có quen cháu hay không?”

Vì thế tầm mắt mọi người đều tập trung trên người Song Hỉ.

Song Hỉ sợ run nửa ngày, tầm mắt nhìn King hồi lâu.

Lục lợi trí nhớ thời niên thiếu, nhìn khuôn mặt nam tính thu hút kia, cậu hình như cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng theo năm tháng, bóng dáng cũng chỉ còn lại mơ hồ.

“Tương.....Văn Đào?”

4. Chương 4

CHƯƠNG 4.

Thì ra King, người Song Khánh nhắm vào cũng chính là bạn hồi trung học của Song Hỉ, ha ha, còn tin tức nào tốt hơn so với tin này?

Bà Diệp rất mừng rỡ.

Có một vài vấn đề bà nóng lòng muốn biết, nhưng nếu lấy thân phận của bà mà hỏi, cho dù có lòng vòng như thế nào đi chăng nữa, cũng thực dễ dàng nhận ra dụng tâm kín đáo. Nếu vì thế mà khiến King phản cảm vậy thì sẽ hư bọt hư đường hết. Hiện tại có thêm mối quan hệ này, vậy có thể từ chỗ con trai hỏi ra một vài thông tin giúp bà hiểu rõ thêm về đứa con rể tương lai này, vô hình trung, cũng làm cho mối quan hệ giữa gia đình mình với King tiến thêm một bước. Là đồng nghiệp của con gái, lại là bạn học của con trai, hai tầng quan hệ, cha mẹ có nhiệt tình tiếp đón thì cũng không có gì quá phận.

Vì thế bà Diệp càng tươi cười thân thiết hơn.

Thừa dịp vào bếp xào rau, bà gấp đến độ không thể chờ được lấy lí do hỗ trợ mà kêu Song Hỉ vào cùng, hỏi cậu về cung cách làm người hồi trung học và hoàn cảnh gia đình của Tương Văn Đào.

Song Hỉ vừa nghe mẹ gọi đã hiểu ngay chủ ý của bà. Cậu bật cười đồng thời nói qua loa một chút về những chuyện trước kia mình còn nhớ được. Nói thực ra, Tương Văn Đào giờ trở thành một người nhiệt tình, cười đến xuân phong dào dạt như vậy khiến cậu có chút bất ngờ. Năm đó rõ ràng anh rất lạnh lùng ít nói, vậy mà khi trưởng thành lại làm việc trong ngành dịch vụ khách sạn...Thật khiến người ta phải rửa mắt mà nhìn.

“Nhà họ hình như có người trong quân ngũ... Lại còn làm quan chức lớn.”

“Hả! Chức quan gì vậy?” Trung đội trưởng cũng là quan, sư đoàn trưởng cũng là quan, đối với vấn đề này bà Diệp vô cùng quan tâm.

Song Hỉ chần chờ một chút, không trả lời được.

Nếu có thể, cậu cũng hi vọng có thể cung cấp tin tức nhiều hơn một chút, để tránh làm mẹ thất vọng. Nhưng những thông tin cậu biết chỉ có hạn. Theo lý thuyết, thời niên thiếu thì người ta ít nhiều cũng hay thổi phồng sự việc với bạn bè, tuy học chung hai năm, bọn họ lại cùng lớp cùng phòng ký túc xá, thế nhưng Tương Văn Đào lại không hề nói về chuyện riêng tư của mình.

“Các con học cùng hai năm?”

“Vâng, đến cấp ba thì chuyển đi rồi.”

Nói đến đây, Song Hỉ nhận không được cảm thán một chút.

Trong bữa tiệc tốt nghiệp, sau khi uống qua vài ly rượu, mọi người nước mắt lưng tròng hẹn nhau ngày sau dù người Nam kẻ Bắc nhưng mỗi năm cũng phải họp mặt một lần. Kết quả đã nhiều năm trôi qua, trừ hai năm đầu tiên mọi người còn tụ tập, về sau mỗi người đều có tương lai riêng... Ngay cả vài bạn bè còn liên hệ hiện tại cũng đã có gia đình, mối quan hệ ngày càng xa...

Cũng tốt, nếu thật sự gặp mặt cậu sẽ cảm thấy xấu hổ. Bạn bè đều đã công thành danh toại, chỉ có cậu vẫn kém cỏi thế, sự chênh lệch giống như nước trong dòng sông so với biển cả bao la vậy.

Bà Diệp vẫn rối rắm một đống vấn đề. “Ash! Con thật là đứa vô tâm!” Học chung hai năm, sao hoàn cảnh bạn cùng lớp với mình như thế nào cũng không hỏi thăm rõ ràng.

Song Hỉ cười, hiền lành nói: “Mẹ, khi đó chúng con làm sao có thể nghĩ xa đến vậy.”

Một đứa con trai hơn mười tuổi, chỉ có thể để ý đến tính tình có hợp hay không, chơi cùng nhau vui vẻ là được, làm sao có tâm tư như người lớn để ý đến gia cảnh nhà người ta, có suy nghĩ bồi dưỡng quan hệ này nọ được? Ngay cả chuyện gia đình Tương Văn Đào là quân nhân, kỳ thật cũng chỉ là dựa vào quan sát của cậu rồi suy đoán mà thôi...

.

.

Ngày khai giảng, sân trường im ắng suốt mùa hè lại trở nên ầm ĩ. Mọi người từ nhiều nơi trong thành phố tay xách nách mang bao lớn bao nhỏ đến báo danh, vài nhóm vừa nhìn liền biết ngay là học sinh cũ đang tốp năm tốp ba kẻ vai sát cánh, còn học sinh mới thì đa số đến cùng bố mẹ, các chuyện vụn vặt đều giao cho người lớn, chính mình lại mang theo chút bối ngỡ và tò mò hết nhìn đông lại nhìn tây.

Diệp Song Hỉ bưng một chậu nước, từ phòng giặt ở cuối hành lang đi ra.

Dọc đường đi cậu đều hết sức chú ý tránh mấy tên tiểu quỷ nghịch ngợm chạy trên hành lang, cẩn thận trở về phòng 407.

Cậu cũng là học sinh mới, chỉ là cậu không được cha mẹ đưa đến.

Thân là con trai cả, khi còn học tiểu học mỗi sáng cậu đều đỡ em uống sữa, cuộc sống thường nhật giờ phải tự lo liệu, căn bản không thể làm khó được cậu.

Hai bạn cùng phòng mới đến cũng đều hẹn nhau đi ra ngoài, để lại mình cậu chờ cửa. Cậu muốn thừa dịp phòng không có ai dọn dẹp vệ sinh một chút.

Dùng chân đẩy cánh cửa khép hờ, vừa đi vào liền phát hiện trong phòng lại xuất hiện thêm một người người nọ tựa vào phía trước cửa sổ, từ trên cao nhìn xuống đám người huyền não dưới sân thể dục, nghe tiếng cửa phòng mở, lơ đãng quay mặt lại một chút rồi như không thêm để ý mà quay đi đó là lần gặp mặt đầu tiên của Diệp Song Hỉ và Tương Văn Đào.

Lần gặp mặt đầu tiên để lại cho Song Hỉ ấn tượng rất sâu đậm.

Tương Văn Đào lúc ấy so với bạn cùng trang lứa đã cao hơn rất nhiều, đôi chân thon dài. Hai chân bắt chéo nhau, tư thế đứng tựa người vào cửa sổ khiến anh trông giống như người mẫu đẹp trai trong các tạp chí, mà khi quay mặt về phía này với biểu cảm hồ hững, cậu mặc dù là con trai, cũng nhìn không được sinh ra một ý niệm trong đầu: “Người này thật là đẹp!”

Có thể thấy được sau này anh được xem là một trong “tứ đại mỹ nam” tân sinh cũng không phải không có lý do.

Vài năm sau, vào một ngày Song Hỉ về nhà thấy em gái đang tiếp mấy bạn học nữ.

Cô gái mười bốn tuổi, lần đầu dẫn bạn học về nhà chơi. Cảm thấy mừng vì Song Khánh đã có bạn, với tư cách một người anh trai, mỉm cười gật gật đầu chào: “Các em chơi vui nhé!” rồi biết điều đi ra ngoài.

Những cô bé kia đều là con một, thấy bạn học có người anh trai thanh tú khiêm nhường như vậy thì rất ngưỡng mộ: “Song Khánh, anh trai cậu thật tốt.”

Song Khánh lại thở dài nói: “Tớ còn hi vọng anh trai tớ cao lớn, anh tuấn, học giỏi, giỏi thể thao, trong trường có thể hút hồn hàng nghìn hàng vạn nữ sinh, hừ, làm cho các cô ấy “yêu ai yêu cả đường đi” mà chạy đến lấy lòng tớ.”

Đây chắc là hình dung về bạch mã hoàng tử rồi. Mấy người bạn học cười ngả nghiêng. Song Hỉ vốn định quay vào lấy đồ, cũng xấu hổ dừng lại.

Người nói có lẽ là không ác ý, nhưng người nghe lại có chút chạnh lòng.

Tuy rằng buồn nhưng cuối cùng vẫn thản nhiên nở nụ cười, chỉ là chính cậu cũng không rõ nụ cười này là tự giễu hay còn có cảm xúc gì khác.

Song Khánh mơ về một người như thế, quả thực là ưu tú. Nếu có thể có một anh trai xuất sắc đến vậy, làm em gái nhất định sẽ tự hào gấp bội.

Mặc dù hiểu được con gái tuổi mới lớn khó tránh khỏi có chút mơ mộng không thực tế, nhưng Song Hỉ vẫn vì mình hoàn toàn không phù hợp với yêu cầu của em gái mà cảm thấy hổ thẹn.

5. Chương 5

CHƯƠNG 5.

Chuyện này đã trôi qua nhiều năm, ngay cả đương sự Song Khánh cũng không còn nhớ mình ở thời niên thiếu ngây thơ đã từng dùng biểu tình say mê nói ra những lời như vậy.

Chỉ là Diệp Song Hỉ thì nhớ rất rõ.

Song Khánh hình dung về một con người hoàn mỹ như vậy, làm cho cậu nhìn không được theo bản năng để ý những người xung quanh mình, sau đó hình ảnh khuôn mặt cao ngạo của Tương Văn Đào bỗng hiện ra.

Thật sự, thời trung học Tương Văn Đào rất phù hợp với hình tượng trong mơ ước của Song Khánh: anh có thành tích tốt, lại là chủ lực của đội bóng rổ, nếu như trộn lẫn anh vào một đám người thì vô cùng hiển nhiên sẽ khiến anh trở thành hạc giữa bầy gà.

Một nam sinh xuất sắc như vậy, đương nhiên sẽ được nữ sinh yêu thích.

Có rất nhiều nữ sinh thầm mến anh, trong trường có, ngoài trường có, sơ trung có, trung học cũng có nốt, có cô thì xấu hổ thẹn thùng nhờ người gửi thư tình, nhưng cũng có người rất can đảm đi thẳng vào vấn đề nói “Chúng ta quen nhau đi”... Nhớ lại một thời niên thiếu ngây ngô, Song Hỉ không khỏi mỉm cười.

Tương Văn Đào và Song Khánh... quả thực là có duyên phận. Nói không chừng tương lai sau này sẽ trở thành em rể của mình cũng không chừng.

Buổi tối, bà Diệp chuẩn bị một bàn đầy đồ ăn.

Có đồ ăn ngon thì không thể không có rượu, cho nên trên bàn ăn cũng đặt vài chai.

Đây là do Tương Văn Đào mang đến làm quà gặp mặt với ông Diệp, không cần nói cũng biết là rượu cao cấp. Ông Diệp thập phần cao hứng, rót liền ba chén.

Một khi khai tiệc thì không khí vô cùng sôi nổi. Ông Diệp liên tiếp mời rượu, đầu tiên là hoan nghênh Tương Văn Đào đến chơi, tiếp theo là cảm ơn anh vì đã chiếu cố Song Khánh về mọi mặt, cuối cùng là ái chà không nghĩ tới lại còn là bạn học của Song Hỉ, thật sự ngoài dự đoán, rất ngoài dự đoán, vì điều bất ngờ này mà cạn thêm một ly.

Tương Văn Đào vốn rất quen thuộc với loại mời rượu xã giao này, ôn hòa cười, rất đúng chừng mực. Anh vào thời điểm thích hợp, khiêm nhường nói vài câu, tất nhiên có khen ngợi một chút về năng lực làm việc của Song Khánh, chỉ vậy thôi đã làm cả Diệp gia đều vui mừng.

Chờ rượu quá ba tuần, bà Diệp bắt đầu lên tiếng.

Bà quả thực thích hợp với cương vị của một nữ chủ nhân nhiệt tình, không làm cho khách cảm thấy mình chậm trễ tiếp đón, cũng không phải kiểu nhanh nhẩu khiến người ta khó chịu. “Văn Đào, cháu đừng khách khí. Nhà bác ít khi làm cơm mời khách, dù sao thì chỗ ngồi xa tay cũng không dài, nếu cháu lại còn khách sáo buổi tối nhất định sẽ đói bụng đấy.”

Lời này nói ra, vừa thân thiết lại vừa khôi hài, Tương Văn Đào cười meo meo nói: “Không khách khí, không khách khí. Bác gái bác cũng ăn đi.” Nói xong lại gấp vài món từ từ ăn, lúc này mới nghiêng mặt nhìn về phía Diệp Song Hỉ.

Bạn học cũ gặp nhau, làm sao có thể không hỏi chút tình hình gần đây của đối phương: “Song Hỉ, cậu lập gia đình chưa?”

Đối với vấn đề này Song Hỉ đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhẹ nhàng mỉm cười.

“Chưa.”

Song Khánh ngẩng đầu lên: “Anh trai em vẫn chưa tìm được bạn gái.... Từ nhỏ đã có một em gái quốc sắc thiên hương như em, cho nên mắt thẩm mỹ của anh ấy cũng rất cao, phải không anh?” Cô cười khê nháy mắt một cái.

Tất cả mọi người đều cười. Lẽ ra nên cảm thấy xấu hổ vì đã lớn tuổi rồi mà vẫn ở với cha mẹ, lại còn nhờ vài câu vui đùa của Song Khánh giúp mình hóa giải tình huống, thế nhưng ngược lại trong lòng Song Hỉ thực cảm kích em gái đã giải vây cho mình, dù vậy ngoài miệng vẫn giả vờ: “Em lại nói quá rồi.”

“Sao lại là nói quá?” Song Khánh không phục, bàn tay vung lên, “Chẳng lẽ em gái anh không đẹp sao?”

“Đẹp đẹp.” Bà Diệp gấp đồ ăn cho cô, “Ăn nhanh đi.”

Thực ra, Song Hỉ có thể hiểu vì sao cha mẹ lại thích Song Khánh như vậy. Lão Lai Tử bảy mươi tuổi còn diễn trò cho cha mẹ vui, Song Khánh dù có bay cao bay xa tới đâu, cuối cùng khi trở lại bên cha mẹ vẫn thích làm nũng, bộ dạng đặc ý của cô gái nhỏ quả thật có thể làm cho bậc trưởng bối vui vẻ.

Nhưng cậu lại không thể làm vậy, nếu bắt chước tất sẽ biến thành lỗ bịch.

Cậu nhấp một ngụm rượu, xoay mặt nhìn về phía Tương Văn Đào.

“Thế còn cậu? Cậu đã kết hôn chưa?”

Những lời này là điển hình của kiểu biết mà còn hỏi, nhưng Song Hỉ không thể không hỏi.

Cậu không thể nói cho Tương Văn Đào rằng Song Khánh đã nói về anh rất nhiều lần trước mặt họ, ước hỏi như vậy, cũng có thể biết được địa vị của Song Khánh trong lòng Tương Văn Đào xem rốt cuộc anh có ý theo đuổi Song Khánh hay không?

“Tớ cũng chưa. Giống cậu thôi.” Tương Văn Đào cười.

“Nga. Vậy, có bạn gái chứ?” Lời này ý tứ hàm súc đã rõ ràng hơn. Tương Văn Đào nghe thấy hạ mi mắt một chút, biểu tình không rõ bật cười: “...Cũng không.”

“A...” Ông bà Diệp cùng nhau gật đầu cười, trong lòng có chút vui mừng, ngoài miệng lại an ủi nói: “Không vội không vội. Hôn nhân là chuyện đại sự, cần phải thận trọng.”

Bữa cơm có thể nói là kết thúc trong không khí ấm áp. Cơm nước xong, bà Diệp gọt hoa quả cho Song Khánh bưng lên.

Mấy người vừa nói chuyện phiếm vừa ăn hoa quả, không để ý đến kim đồng hồ từng chút, từng chút qua đi.

Thẳng đến khi màn đêm buông xuống, bà Diệp mới để ý đến một vấn đề bức thiết, tìm cơ hội hỏi riêng con gái: “Đêm nay cậu ấy ngủ đâu?”

Song Khánh quay đầu lại nhìn phòng khách bên kia, nói: “Con cũng không biết anh ấy đã sắp xếp chỗ ngủ chưa. Chờ con đi hỏi lại.”

Vừa hỏi, mọi người đều lộ ra biểu tình thân thiết.

Tương Văn Đào nghĩ nghĩ, cười bảo: “Nói chuyện với mọi người rất vui, cháu không nghĩ phải cáo từ. Đêm nay nếu không phiền cháu xin quấy rầy hai bác.”

“Nói gì vậy, sao lại có thể phiền chứ? Nếu cháu không chê thì cứ ở lại đây, cũng đâu phải người ngoài.” Bà Diệp mang vẻ mặt oán trách.

Kỳ thật bà đã sớm tính toán đến chuyện lưu khách. Nhưng lại lo Tương Văn Đào là trí thức tinh anh, đã quen hưởng thụ, vị tất hạ mình ở trong nhà người khác, nên khi anh chủ động yêu cầu, đương nhiên là cảm thấy thỏa mãn vô cùng.

Ông Diệp là nhất gia chi chủ, nên lên tiếng phân phó: “Như vậy đi, Song Khánh ngủ chung với mẹ, Song Hỉ theo ba...” Còn chưa dứt lời đã nghe thấy Tương Văn Đào nói: “Không không, bác trai, kinh động đến trưởng bối thật sự rất áy náy. Mọi người cứ ngủ trong phòng mình đi, cháu với Song Hỉ ngủ ở tầng trên là được rồi.” Nói xong, còn nhìn Song Hỉ hỏi, “Chia tở một nửa giường, cậu không có ý kiến chứ?”

Song Hỉ lúc này sao có thể nói “Không”, cười bảo: “Cậu không thấy ngại là được.”

“Ấy, hai người chen chúc không thoải mái...” Ông Diệp đơm tình thân thiết, một lòng muốn cho khách quý được ở nơi thoải mái một chút.

“Bác trai đừng khách khí. Cháu và Song Hỉ đã nhiều năm không gặp, vừa vặn có nhiều chuyện cần tâm sự.”

Lời này nói ra, chủ nhân cũng không thể miễn cưỡng khách được. Bà Diệp cười nói: “Vậy cũng được. Các con có thể ôn lại chuyện trường lớp ngày xưa... Cứ thế đi. Song Hỉ, con mang chăn lên cho Văn Đào đi.”

Nói là tầng trên, kỳ thực chỉ là dựng thêm một cái gác nhỏ bằng ván đơn sơ mà thôi.

Năm đó phân chia phòng, Diệp gia không đủ ba phòng ngủ một phòng khách, vì chuyện này, mà ông Diệp cùng lãnh đạo đơn vị kiến nghị một phen: “Nhà tôi có cả con trai và con gái, làm sao để chúng ngủ cùng với nhau được?”

Kết quả cuối cùng là tìm một phương án trung hòa, nhà vẫn như cũ hai phòng ngủ một phòng khách, bắt quả coi thêm một căn gác, như vậy không gian cũng rộng ra rất nhiều.

Mấy năm trước vườn hoa sân thượng tươi thắm thành phong trào, Diệp gia cũng không ngoại lệ, vì vậy tầng cao nhất không ngừng được chia ra, cũng làm tường vây, phía sau căn phòng dùng để trồng hoa và các loại rau ăn. Tương Văn Đào đi phía sau Song Hỉ, tiến đến cửa sắt nhỏ, chớp mũi đã ngửi thấy một mùi thơm: “Đây là hoa nhài phải không?”

6. Chương 6

CHƯƠNG 6.

Tương Văn Đào đứng trong vườn hoa nhỏ, thưởng thức phong cảnh.

Hoa viên diện tích không tính là lớn, dọc hai bờ tường là dây leo trường xuân uốn lượn, gió khẽ thổi qua khiến lá xanh lay động. Một loạt bồn trồng hoa nhài được đặt dọc theo chân tường, từng cụm hoa trắng nhỏ nhỏ, trong gió đêm nhẹ nhàng lay động, thoang thoang hương thơm ngọt ngào. Vách ngăn cạnh cửa phòng có kê một cái ghế dài bằng gỗ không sơn, màu sắc nguyên thủy mộc mạc, nghĩ đến mỗi khi đẹp trời, có thể ngồi đây vừa ngắm hoa cỏ đung đưa theo gió vừa hưởng thụ ánh nắng mặt trời.

Có lẽ trong tay nên có thêm một quyển sách nữa. Tương Văn Đào hí hóp mắt tưởng tượng dáng vẻ lười biếng của người nọ khi nằm phơi nắng, cứ buông thõng như vậy mà ngủ, hình ảnh kia nhất định rất câu nhân...

Khóe miệng anh chậm rãi lộ ra một nụ cười tà khí, bất quá nụ cười này vì Song Hỉ đến gần mà nhanh chóng thu liễm.

“Đang nhìn gì vậy?” Song Hỉ đến bên cạnh hỏi.

Tương Văn Đào thanh thanh yết hầu.

“Vườn hoa nhỏ này được bài trí không tồi.” Nâng nâng cằm, chỉ vào cái ghế hỏi: “Cái kia mua bao nhiêu tiền vậy?”

Song Hỉ nhìn theo hướng tay, khẽ cười: “Mua cái gì mà mua, là tố tụng làm đấy.” Hồi đó sửa nhà xong còn thừa lại ít gỗ vụn, cậu tận dụng làm ra được cái ghế này.

“Hả, cậu làm thợ mộc?” Tương Văn Đào có chút ngạc nhiên.

Song Hỉ cười có điểm ngại ngùng nói, “Không thể nói vậy.” Bộ ghế kia cậu làm không đẹp cho lắm, “Chỉ là mùa riu qua mắt thợ mà thôi.”

Trên thực tế cậu còn biết làm rất nhiều thứ. Cậu nấu ăn ngon, biết cắt tóc, có thể mát xa, đan áo, viết văn làm thơ.... Cho dù là công việc gì, chỉ cần nhìn người ta làm qua một lần, cậu đều có thể làm lại giống y vậy.

Người con trai này của Diệp gia, chỉ số thông minh không thấp, nhưng khuyết điểm của Song Hỉ là tuy học được rất nhiều thứ nhưng lại không tinh thông bất cứ việc gì. Có lẽ người thông minh đều có chung một tật này, thấy cái mình thích là muốn có được, thế nhưng lại không chịu bỏ nhiều công sức để tìm hiểu. Mà những thứ cậu chịu khó để tâm (ví như thư pháp) thì lại thuần túy chỉ dùng để tu thân dưỡng tính, không làm thành kế sinh nhai được. Cho nên cha cậu đôi khi sinh khí: “Học cái này thì có ích gì!”

“Vào đi thôi, buổi tối gió lớn lắm.”

“Ừ.”

Hai người vào phòng.

Thiết kế trong phòng được làm giống như tầng dưới, phòng tắm và các thứ đều đủ cả. Về phần gia cụ thì lại là đồ cũ trước kia, như chiếc giường đôi của cậu là có từ lúc ông bà Diệp kết hôn.

“Điều kiện có hạn, đành phải để cậu chịu thiệt rồi.”

Tương Văn Đào cười cốc nhẹ lên đầu cậu, nói: “Giữa chúng ta mà cậu còn nói những lời khách sáo này sao?” Nói xong, cả hai người đều cười rộ lên.

Song Hỉ để cho anh đi tắm rửa trước, còn cậu thì ở ngoài trải giường chiếu.

Bà Diệp luôn hi vọng nếu khách có ngủ lại thì mình cũng đủ khả năng dành cho họ những biệt đãi tốt nhất, cho nên chăn đệm của Song Hỉ mới đổi tuần trước, giờ lại được đổi một bộ mới nữa. Chờ Song Hỉ sắp xếp mọi thứ thỏa đáng, vừa quay đầu lại thì

Tương Văn Đào toàn thân cao thấp chỉ còn độc một cái quần lót, khiến cậu bị dọa.

Dưới tình huống không hề chuẩn bị tâm lý lại thấy một thân hình bóng loáng ướt sũng như vậy, quả thực là bị sốc. Nhưng đương sự lại không cảm thấy có gì không đúng, cười cười nói với Song Hỉ: “Khi ngủ tớ thường không mặc đồ... Kì thực tớ thích ngủ lỏa thể.”

“...”

Song Hỉ đại ra một giây mới cố gắng kéo kéo khoe miệng, nói: “Ngủ lỏa thể..... Tốt. Một kiểu ngủ...”

Ngữ khí của Tương Văn Đào giống như có điểm tiếc nuối: “Hôm nay không tiện lỏa thể, có lẽ nên mặc quần lót thì hơn.”

Song Hỉ không nói được lời nào. Người này còn cảm thấy nuối tiếc khi không được ngủ lỏa hoàn toàn.... Dường như năm đó học chung Tương Văn Đào không có thói quen này, chẳng lẽ đi du học nước ngoài vài năm, mang mấy cái quỳ dị từ người Tây phương về rồi?

“Cậu đi tắm đi, tớ lên giường trước.”

Nhìn động tác Tương Văn Đào vén chăn ở trên giường, cho dù cùng là đàn ông cũng nhin không được sinh ra một chút ghen tị. Người này vóc dáng vẫn đẹp như vậy. Làn da màu mật ong săn chắc bóng loáng, bờ vai rộng, xuôi xuống phần eo thon gọn tạo nên một chữ v hoàn hảo, quần lót màu đen hình viên đạn, bao lấy cái mông săn chắc. Cặp đùi kia... chỉ có thể dùng ba từ để hình dung: lực và mỹ.

Bởi vì có cảm giác mặc cảm, Song Hỉ cũng không dám như anh thoải mái khoe ra dáng người của mình, tắm xong khi đi ra trên người vẫn mặc áo ngủ chỉnh tề.

Đại khái là vì có một khuôn mặt búp bê, tuy đã thành nam nhân ba mươi hai tuổi nhưng vẫn giữ được vẻ trẻ trung đến kỳ lạ, hơn nữa do vừa tắm xong nên tóc còn ướt, cậu vừa đi vừa lau tóc càng tạo nên nét trẻ con hơn.

Người đàn ông trên giường tay chống đầu nhìn cậu, tầm mắt hai người giao nhau, trên mặt Tương Văn Đào lộ ra một nụ cười.

“Bảo bối à, đến đây nào.” Vỗ vỗ bên người.

“...Cậu nói tớ!”

Song Hỉ giơ tay ném cái khăn mặt qua. “Tương Văn Đào, tớ nhớ trước đây cậu đâu có hoạt bát như vậy. Cậu không phải là quỳ đội lốt Tương Văn Đào đấy chứ?”

Người trên giường cười cười, không kiêng kị gì lấy khăn lau mặt: “Con người rồi cũng phải đổi thay mà...” Ngữ điệu có vẻ lười biếng, nhưng không hiểu sao lại thật gợi cảm.

Song Hỉ nhìn anh, bỗng nhiên tâm tình phức tạp nghĩ đến một đêm nào đó, nói không chừng Song Khánh cũng bị anh như vậy mà... Em gái mình nhu thuận đến thế, dù gì cũng là một tay mình tắm rửa rồi ụy sũa hết lòng chăm sóc! Nếu bị người đàn ông này câu dẫn mà XXOO... A, nghĩ tới đây quả thật có chút xúc động muốn hành hung người này.

Cũng may cậu còn đủ lý trí, sẽ không vì vậy mà để phát sinh chuyện điên khùng. Đem kính mắt gỡ xuống đặt lên đầu giường, Song Hỉ chui vào chăn, thư thư phục phục nằm xuống tuy rằng nhét thêm một người, nhưng không có cảm giác chật chội. Cái giường này cũng đủ lớn, tuy nói là giường cũ nhưng nó lại là giường đôi.

Câu được câu không cùng Tương Văn Đào ôn lại một số chuyện cũ, mí mắt Song Hỉ cũng theo đó mà dần dần trĩu nặng.

Cậu luôn có thói quen ngủ sớm, hơn nữa vì nghề đón khách quý tới chơi, mấy ngày nay luôn phải chạy trước chạy sau mua đồ rồi quét dọn nhà cửa. Giờ phút này bắt đầu buồn ngủ, càng lúc càng khó kháng cự, suy nghĩ thanh tỉnh cuối cùng trong đầu cậu là: mười lăm năm, thật là trôi qua trong chớp mắt...

Ngoài phố là âm thanh ồn ào của dòng xe cộ tấp nập.

Nghe được tiếng hô hấp nặng nề của người kia, Tương Văn Đào cẩn thận khẽ động thân mình, xoay mặt đối diện với ánh đèn nê-ông, tầm mắt dừng lại trên gương mặt Song Hỉ, ánh mắt thâm trầm mà phức tạp.

Thành phố này không khí ẩm ướt, khí hậu nuôi dưỡng nên vẻ đẹp của con người, cho nên cậu mặc dù là đàn ông đã trưởng thành, nhưng làn da vẫn mịn màng nhẵn nhụi như vậy.

Cầm cậu tiêm gầy, nhưng lại không quá mức, như vẫn duy trì một độ cong vừa phải, đôi mắt nhắm nghiền, khiến cho lông mi có vẻ thật dài, mà đôi môi vẫn nhạt màu như trong trí nhớ, nhạt đến độ khiến người ta muốn hung hăng chà đạp để nó tăng thêm chút huyết sắc.

Ở công ty của người nước ngoài luôn có thói quen gọi nhau bằng tên tiếng Anh, chỉ những bạn bè rất thân thiết mới biết tên tiếng Trung của nhau.

Khi anh nhìn hộ chiếu của Vivian mới biết được tên tiếng Trung của cô.

Diệp Song Khánh, lại là người Trùng Khánh. Trong trí nhớ phảng phất từng có thiếu niên nói rằng: “Ngày sinh của tớ và em gái đều đẹp lắm. Tớ sinh vào đầu năm, nên gọi là Song Hỉ, còn em gái sinh ngày mười lăm tháng tám, nên đặt là Song Khánh. Đây có phải là hai cái tên rất có ý nghĩa không?”

Song Hỉ, Song Khánh.

Lúc ấy anh hoảng hốt suy nghĩ, chẳng lẽ thế giới này thật sự nhỏ như vậy sao?

Có muốn gặp lại hay không, đó là một vấn đề khiến anh suy nghĩ rất lâu.

Thời niên thiếu mộng lung từng có tình cảm khác lạ nhưng không thể thổ lộ, bởi chính mình cũng hiểu đây lại là loại tình yêu cấm kỵ, rồi năm tháng dần trôi qua, kỳ thực đã tiêu tán đi ít nhiều.

Mọi người thích nhớ lại mối tình đầu, là bởi cảm thấy tình yêu đó vô cùng thuần khiết tốt đẹp. Nếu lúc đó để lại tiếc nuối, sẽ càng thêm hy vọng sau này có thể làm lại, tạo nên một cái kết có hậu.

Thế nhưng, thế giới này không có nhiều kết thúc viên mãn như vậy.

Nếu gặp lại mà vẫn không có kết quả thì sao? ...

So với phải cưỡng cầu để có một kết cục tốt đẹp, vậy chi bằng để nó được gìn giữ mãi trong tâm thức thì tốt hơn. Bởi trong trí nhớ mãi mãi là những con người trẻ tuổi, đơn thuần, tươi đẹp, không sự ô nhiễm thế tục nào có thể vấy bẩn.

... Nhưng, tuy rằng hiểu được đạo lý này, lại cứ như ma xui quỷ khiến mà theo về đây.

Vẫn muốn gặp lại người kia một chút, coi như an ủi đoạn tình cảm không thể nói thành lời thời niên thiếu của chính mình.

Nếu cậu sau nhiều năm lặn lội thế gian mà trở nên dung tục, thích ngồi mát ăn bát vàng, lời nói như mây mù đàn bà thì bất quá mình cũng coi như là ảo tưởng đã tan biến, sau đó đành thản nhiên cười, thậm chí mắng một câu “con mẹ nó” mà thôi.

Lướt qua vai của bà Diệp đang ôm Song Khánh, đứng ở ngoài cửa, anh liếc mắt một cái đã thấy được người con trai thanh mảnh phía sau.

Anh căn bản không hề lo lắng mà nhanh chóng nhận bạn với cậu. Vì người này, dường như không hề thay đổi...

7. Chương 7

CHƯƠNG 7.

“Cậu bạn này, làm ơn tránh đường cho.”

“Nga!”

Bị nhắc nhở mới phát hiện mình còn đứng chắn ở cửa, Song Hỉ vội tránh sang một bên. Sau đó mới nhận ra người vừa nói không phải học sinh trong trường mà là một nam nhân còn trẻ mặc quân phục.

Sau khi cậu nhường đường thì ngoài cửa có mấy người giống như nam nhân kia không nâng thì cũng là xách hành lý đi vào. Nào thùng, nào túi du lịch, rồi túi lưới, bao to bao nhỏ chất đống trên mặt đất, hơn nữa trong phòng còn xuất hiện thêm vài quân nhân to cao, căn phòng vốn rộng giờ bỗng cảm thấy chật chội.

Có thanh âm giày cao gót đánh lên mặt sàn, rất nhanh bước về hướng này, người chưa thấy đâu đã nghe tiếng: “Tiểu đội trưởng Vương, dưới tầng còn hai kiện đồ, trong xe còn một túi đồ ăn vặt, nhớ phải mang lên đó.”

Người vừa lên tiếng là một phụ nữ không còn trẻ. Tiểu đội trưởng Vương gật đầu một cái, dùng tay ra hiệu, dẫn theo mấy quân nhân kia đi xuống.

Song Hỉ đứng bên cạnh có chút tò mò nhìn, lúc này ít nhiều cũng hiểu được vì sao lại có quân nhân xuất hiện trong phòng ngủ của trường. Cậu liếc mắt nhìn Tương Văn Đào một cái, nghĩ thầm, bạn học này rốt cuộc có lai lịch thế nào, lại có thể sai sử quân nhân vận chuyển hành lý, còn chính mình lại như đại gia khoanh tay đứng một bên, phái đoàn này cũng quá lớn ấy chứ.

Người phụ nữ kia nhìn Song Hỉ, giống như nói chuyện phiếm hỏi cậu: “Bạn nhỏ này tên gì vậy?”

“Dạ, thưa dì cháu tên Diệp Song Hỉ ạ.”

Bà gật gù đầu, mỉm cười liếc nhìn thiếu niên đứng bên cửa sổ đang tỏ vẻ không liên quan tới mình, nói: “Nó là con dì, tên là Tương Văn Đào. Về sau hai đứa là bạn cùng phòng, phải sống hòa thuận nhé!”

“Dạ... dĩ nhiên rồi ạ!” Song Hỉ cười, liếc mắt nhìn Tương Văn Đào. Người kia cũng không khách khí mà đánh giá cậu. Thiếu niên vừa mới quen nhau thường có chút rụt rè, cuối cùng hai người chỉ gật đầu một cái, coi như chào nhau.

Mẹ Tương nhìn quanh đánh giá phòng ngủ. Mới là học sinh năm nhất, nhà trường sẽ không trang bị máy tính hay phòng tắm. Cũng không có cái gọi là xem trọng cá tính hay phong cách gia đình, trong phòng có bốn cái giường tầng, tất nhiên cũng không thể thiếu bàn học, bất quá chỉ dùng để đặt kem đánh răng, bàn chải, bình thủy, ly tách và vài thứ linh tinh.

Chỉ mới có ba người đến nhận phòng, cơ hội để lựa chọn còn rất nhiều. Mẹ Tương Văn Đào hỏi: “Tiểu Đào, con ngủ giường nào? Giường trên hay dưới?”

Tương Văn Đào nhìn vị trí mấy chiếc giường, hỏi Diệp Song Hỉ: “Cậu ngủ giường nào?”

“... Ở đây.” Tuy rằng không rõ vì sao Tương Văn Đào lại hỏi mình nhưng Song Hỉ vẫn trả lời. Tương Văn Đào nghe vậy liền nói: “Vậy tớ ngủ ở đây.” Anh chỉ cái giường ngay bên dưới giường cậu.

Chẳng lẽ bạn học Tương vừa mới gặp đã muốn dẫn mặt mình rồi sao? Nga, có thể nghĩ ra thành như vậy đầu óc của mình cũng thật là....

Anh đương nhiên là có tư tâm, tuy nhiên loại tư tâm này lại vô cùng đơn giản. Chính là anh cảm thấy Song Hỉ thích sạch sẽ, màu khăn trải giường trắng trong, thuần khiết, bình thường người như vậy sẽ không đem giường chiếu biến thành cái ổ heo. Mà làm “hàng xóm” với cậu, tối thiểu anh cũng không bị đầu độc bởi mùi tất thối.

Mấy quân nhân lại đi lên, xách nốt chỗ đồ đạc còn lại, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, mẹ Tương Văn Đào để họ về, bà vừa giúp đứa con cho đồ đạc vào tủ, vừa trải chăn nệm ra cho anh.

Mà Diệp Song Hỉ lúc này cũng không hề nhàn rỗi. Những bạn học khác cũng bắt đầu lục tục tiến vào.

Có hai người đến từ một trấn nhỏ, đều chưa thông thạo đường đi nước bước cho lắm, hơn nữa còn tới một nơi lạ lẫm như vậy, không khỏi có hơi rụt rè. Song Hỉ tiếp đón với một thái độ phóng khoáng. Bởi vì nói cho cùng, cậu cũng tương đối quen thuộc với trường học, một mặt nhiệt tình giúp họ di chuyển hành lý, mặt khác chỉ chỗ trọ ở vùng phụ cận cho cha mẹ họ. Trong số những người ở đây chỉ có mình cậu là không được cha mẹ trải đệm giường cho, từ lúc cậu còn nhỏ đã bắt đầu tự làm những chuyện này, vừa nhìn khăn trải giường một hạt bụi cũng không có thì biết lúc ở nhà cậu đã được huấn luyện không ít.

Vì thế ngày hôm đó những ai từng gặp qua cậu đều có ấn tượng rất tốt về cậu.

Quá trưa, phụ huynh sau khi an trí thỏa đáng cho con mình thì đều về hết. Nhưng mẹ Tương Văn Đào vẫn ở lại tới chiều, mời toàn bộ học sinh cùng phòng đi ra ngoài ăn cơm.

Một đám choai choai có vẻ như không biết nên làm thế nào, có lẽ đối với họ đây là lần đầu tiên được một người lớn mời. Lúc đầu cũng là từ chối, nhưng cuối cùng tất cả đều đi.

Địa điểm ăn cơm không xa lắm, là một quán ăn ở gần trường học.

Mẹ Tương Văn Đào đi tuốt đằng trước.

Ngày đó bà mặc một bộ đồ màu lam, cầm trên tay chiếc ví bằng da màu đen, đeo đôi khuyên tai làm từ trân châu, khi ngồi xuống, dùng một loại ngữ điệu khách khí nhưng cũng rất chân thật, đáng tin mà gọi đồ ăn, dáng vẻ kia, thật giống như nữ chủ nhân đang dặn dò người hầu nhà mình.

Đương nhiên, đối với các bạn học của con trai bà lại có thái độ khác. Gọi cho bọn họ mỗi người một loại đồ uống, mỉm cười mà bảo họ ăn nhiều một chút.

Ăn được nửa chừng thì bà bắt đầu cảm thán.

“Đều là bảo bối của cha mẹ, ai mà không có chút xấu tính. Sau này ở chung một chỗ, còn va chạm nhiều, khó tránh khỏi sẽ phát sinh mâu thuẫn. Tính cách Tiểu Đào có phần nóng nảy, vạn nhất làm rách lòng các cháu, thì coi như hãy nể mặt dì mà bỏ qua cho nó.”

Mấy đứa nhỏ vẫn đang còn khờ dại, đều nói: “Dì đừng lo, tụi cháu sẽ làm vậy.”

Mẹ Tương Văn Đào mỉm cười gật đầu. Một lát sau lại thở dài: “Nó khi còn ở nhà, ngay cả khăn cũng chưa từng giặt, giờ lại ở nội trú, không biết có nên hình nên vẽ gì không...!”

“Như thế nào không được!” Tương Văn Đào hơi mất hứng, trách móc một câu.

Song Hỉ sợ mẹ Tương Văn Đào xấu hổ, vội vàng cười nói: “Dì, không sao đâu. Chúng con còn phải học nhiều mà.”

Bà Tương cười nhẹ nói: “Con cũng cần phải học sao? Ta thấy con so với nó thì rảnh việc hơn nhiều, chắc lúc ở nhà cũng làm không ít việc đi?”

“Dạ... vâng.....” Song Hỉ vụng về lên tiếng.

Một buổi chiều này, bà Tương thăm dò hết gia cảnh của các học sinh, đối với tính cách mỗi người, đại khái cũng hiểu rõ chút ít. Cho nên trong lòng hiểu rõ, ai mới là người có thể phó thác.

Bà nhìn trúng Diệp Song Hỉ.

Đứa nhỏ này rất có khả năng, lại tốt tính, cũng khá thật thà. Thân là con cả, đã quen chiều cổ đệ muội, cho nên sẽ không giống những đứa nhỏ khác chỉ biết nghĩ đến riêng mình. Có thể lung lạc được cậu, đối với con mình có lợi chứ không có hại. Cho nên phía sau những lời nói lo lắng cho con mình, đều là vì thấy được ánh mắt của Song Hỉ.

Song Hỉ kì thực rất ngưỡng mộ Tương Văn Đào. Cậu cảm thấy người này thực sự là có phúc mà không biết hưởng. Có người mẹ lo lắng suy nghĩ cho mình như vậy, anh lại không biết cảm kích, thỉnh thoảng lại còn nói vài lời xem thường với mẹ. Cuối cùng Song Hỉ liền tỏ thái độ, nói đi à, đi cứ yên tâm đi, chúng con sẽ không để cậu ấy đói rét.

8. Chương 8

CHƯƠNG 8.

Một thiếu niên mới hơn mười tuổi, tuy rằng đã có khuynh hướng phát triển như người trưởng thành, nhưng dù sao cũng không học được những dối trá lọc lừa của người lớn. Cho nên khi vài đứa nhỏ đồng ý chiếu cố con trai của mẹ Tương đều là những lời thực tâm. Chính là cũng không giữ ở trong lòng được bao lâu, rất nhanh sau khi khai giảng, bữa cơm ngày đó hầu như mọi người đều đã quên hết, ở lớp học nhanh chóng tìm được bạn bè có cùng chí hướng mà tụ lại thành nhóm, tốp năm tốp ba, vui cười đùa giỡn, như một cái tập thể nhỏ.

Tương Văn Đào chung quanh vĩnh viễn không thiếu người. Anh có ưu thế ngoại hình vượt trội, các cô gái đương nhiên thầm mơ tưởng, còn nam sinh cũng bị anh thu hút. Mà giữa phần đông bạn học như thế, Diệp Song Hỉ lại là người gần gũi với anh nhất.

Từ nhỏ Song Hỉ đã được dạy rằng: “Làm người mà không giữ chữ tín thì cũng không đáng được tin cậy, cho nên nhất định phải có trách nhiệm với mỗi lời mình nói ra.” Hơn nữa, giường cậu và Tương Văn Đào kê sát nhau, trong lớp lại ngồi cạnh anh, vì thế đương nhiên mỗi khi đi ăn uống hoặc hội họp gì đều kéo Tương Văn Đào đi cùng.

Tương Văn Đào cư nhiên một chút cũng không cảm thấy phiền toái.

Vì sao anh lại phải phiền chứ? Song Hỉ này, thật sự là một người tốt. Khi sắp đến giờ ăn cơm cậu sẽ lên lút bỏ hộp đựng cơm ở dưới ngăn bàn ra, chờ tiếng chuông tan học vang lên là phóng tới căn tin chiếm chỗ, mà anh, chỉ cần thành thành thối thối đến ăn là được.

Hơn nữa Song Hỉ quả thật giống như trong tưởng tượng ban đầu của anh, ưa thích sạch sẽ, khi nào nên tắm rửa, khi nào nên đổi khăn trải giường, cậu đều làm một cách gọn gàng ngăn nắp. Trái hẳn với anh—

Kỳ thật cũng khó trách, với xuất thân của Tương Văn Đào, từ nhỏ đến lớn đều được mẹ che chở. Đã lớn đến bằng này mà ngay cả chai tương du bị đổ cũng chưa bao giờ phải tự tay nhắc lên. Người như vậy mà phải sống nội trú trong trường, chỉ có thể hình dung bằng hai từ: hồng bét.

Những chiếc tất của anh luôn không cánh mà bay, một thời gian sau hoặc lâu hoặc mau, sẽ lại xuất hiện ở một số nơi khả nghi mà thường không phải nơi chúng nên ở, ví dụ như dưới giường, dưới chăn, hoặc dưới bàn học... Vì thế trong một tháng sẽ có vài ngày Tương đại soái ca vốn ăn mặc tươm tất lại đi một đôi tất có hai màu khác nhau đến lớp.

Sau đó anh cũng rút được kinh nghiệm, mỗi lần mua tất đều mua mấy đôi liền có cùng màu sắc và hoa văn, đề phòng trường hợp có mất chiếc này thì còn chiếc khác để bổ sung.

Đương nhiên, anh cũng tự giặt quần áo, đó là khi anh đã ngâm chậu quần áo suốt một tuần.

Sau khi giặt xong nhìn xơ qua thì cũng không có vấn đề gì, chỉ khi mang đi phơi, mới phát hiện bọt xà phòng vẫn chưa được giặt sạch.

Kết quả cuối cùng đương nhiên không cần phải nói: làm lại.

Song Hỉ giặt quần áo bên cạnh đang ra sức vò, Tương Văn Đào dựa vào một bên nói chuyện tào lao cùng cậu, giặt xong Song Hỉ mới nhớ ra: “A? Tổ quên mất là phải làm mẫu cho cậu.”

Tương Văn Đào ngẩng nhìn đồng quần áo ướt sũng trong chậu, cuối cùng không biết xấu hổ nói: “Giặt sạch hơn tổ. Diệp Song Hỉ, về sau quần áo của tổ cậu nhận giặt đi, tổ trả tiền cho cậu.”

“...”

Đương nhiên cậu sẽ không lấy tiền. Hồi đó mới học năm nhất, vẫn còn rất thuần khiết, nói chuyện tiền nong ư? Quả thật là tục tằn!

Bất quá cuối cùng quần áo của Tương Văn Đào do Song Hỉ nhận giặt cũng là sự thật.

Cậu vẫn nghĩ mãi không ra tại sao khi cậu mang quần áo đi giặt, Tương Văn Đào mỗi lần đều đi theo. Thế nhưng đến nơi liền chỉ phụ trách đứng một bên nói chuyện phiếm với cậu, tuyệt đối không giúp. Song Hỉ có lúc nổi giận, nhưng rồi cuối cùng cũng không chấp nhất, lại nghĩ thôi thì quên đi, dù sao thì cũng đã giúp rồi, nên lười cùng anh so đo.

Loại nhường nhịn này trong mắt bạn học, khi vui đùa mọi người lại nói, ai nha, Song Hỉ đúng là tiểu nô bộc của Tương Văn Đào mà. Thậm chí ngay cả tên của Song Hỉ cũng lấy ra để đùa giỡn: “Cái tên của cậu không phải giống mấy gã sai vặt lắm sao..... Đúng là trời sinh mệnh nô tài mà, Aha ha...”

.

.

.

Thay đổi hoàn cảnh làm người ta ngủ không sâu, bởi vậy dù Song Hỉ đã cố gắng nhẹ tay nhẹ chân, nhưng khi cậu rời đi vẫn làm Tương Văn Đào tỉnh ngủ.

Híp mắt nhìn sắc trời qua song cửa sổ, trời vẫn là một mảng tối mịt, mặt trời còn chưa mọc. Anh liền cầm đồng hồ lên nhìn thời gian.

Song Hỉ đã ăn mặc chỉnh tề, đang đi tắt, hình như là muốn ra ngoài. Tương Văn Đào có chút mờ mịt hỏi: “Sớm như vậy đã định đi đâu?”

“A?” Song Hỉ quay đầu lại, hơi xin lỗi nói: “Đánh thức cậu à? Tớ muốn đi làm, cậu ngủ thêm một lát đi.”

“Đi làm?” Tương Văn Đào nguyên bản ý thức còn đang mơ hồ cũng dần tỉnh táo lại, “Ngày mùng một tháng năm được nghỉ lễ dài hạn mà, hôm nay mới mùng hai.”

“Ha ha.” Song Hỉ cười, “Làm ở công ty tư nhân thì không kể ngày nghỉ đâu. Hôm qua đã nghỉ một ngày rồi.”

“Vậy có được trả thêm tiền tăng ca không?”

“Ấn... Có lẽ có...” Ngoài miệng thì nói là có, nhưng kỳ thực hi vọng cũng không lớn lắm, dù sao ngày mùng một tháng năm cũng không giống như Tết âm lịch, mà ông chủ của cậu lại nổi danh keo kiệt, câu cửa miệng chính là “Cóc ba chân thì khó tìm, nhưng người hai chân thì đầy. Cậu không làm, tự khắc có người khác làm.”

Ai, hiện giờ công nhân viên chức có nhiều, nhân lực tài nguyên quá thừa thãi mà.

Tương Văn Đào nghe thấy loại ngữ khí không chắc chắn này của cậu thì biết chuyện phí tăng ca và vân vân đều là vọng tưởng. “Lão ta dựa vào cái gì! Hút máu người chắc.”

Song Hỉ nhin không được xuy một tiếng cười, nói: “Nhà cậu không phải lúc trước cũng bắt người ta làm công đó sao?” Như thế nào giờ lại một bộ dáng vô cùng căm phẫn đối với chuyện bóc lột sức lao động thể này.

Tương Văn Đào hừ một tiếng: “Không giống nhau.” Ít nhất người ta cũng trả thêm tiền tăng ca mà.

Song Hỉ nhìn đồng hồ, nói: “Không thèm nghe cậu nói nữa. Mấy ngày này để Song Khánh dẫn cậu đi tham quan nhé. Chỉ có buổi tối tớ mới rảnh thôi.” Vừa nói xong liền chạy tới cửa đi giày vào.

9. Chương 9

CHƯƠNG 9.

Cậu đi rồi, quả thực đến lúc mọi nhà lên đèn mới trở về.

Tương Văn Đào và mọi người đều đã ăn cơm chiều, đang ngồi trong phòng khách xem TV, thấy cậu về, mẹ Diệp đi hâm lại cơm, Song Hỉ tắm xong thì có thể ăn ngay.

Tương Văn Đào lúc này không xem tin tức nữa, đi theo ngồi vào bàn ăn, khẽ nhíu mày xem xét cậu.

Làm việc cả ngày, trên mặt Song Hỉ lộ ra vẻ mệt mỏi rõ ràng, sắc mặt trắng xanh không chút khỏe mạnh, vừa nhìn đã biết suốt một thời gian dài không được nghỉ ngơi cho tốt.

Vừa rồi Tương Văn Đào có đề nghị “Chờ Song Hỉ về rồi cùng ăn”, nhưng mẹ Diệp lại bảo anh đừng chờ, nói từ giờ đến khi cậu tan tầm còn rất lâu. Lúc ấy trong đầu Tương Văn Đào nhanh chóng tính sổ giờ làm việc một ngày của Song Hỉ, lập tức khó chịu nhíu mày lại. Sau khi ăn cơm xong vẫn nói chuyện xoay quanh về công việc của Song Hỉ, nhắc đến chuyện này, cha Diệp mẹ Diệp cũng không phải không có bức tức, quả thật ông chủ của cậu rất quá đáng, nhưng chính họ cũng không rõ có vi phạm luật lao động hay không. Tương Văn Đào rất có kỹ xảo hỏi vòng vèo, anh cuối cùng cũng có được đáp án chính xác về thời gian làm việc, cường độ công việc, tiền lương, số ngày nghỉ của Song Hỉ. Thế mới biết khi vừa mới gặp lại, lúc hàn huyên hỏi cậu làm ở đâu, khi nghe cậu trả lời “Tớ hả? Tớ làm ở công ty in ấn.” liền thấy bên trong có bao nhiêu mờ mịt!

“Tớ thấy công việc này của cậu không nên làm nữa.”

Tương Văn Đào đặt tay lên bàn, nói thẳng: “Cái gì mà công ty in ấn chứ, là nhà máy in thì đúng hơn? Tiền lương ít như vậy, lại không có ngày nghỉ, ép công nhân tăng ca mà không trả thêm một đồng nào.”

“...” Song Hỉ dừng một chút, vì cậu nói “là nhà máy in thì đúng hơn” mà cảm thấy được một chút xấu hổ.

Nói là công ty in ấn nghe còn đỡ một chút, giờ phút này bị Tương Văn Đào vạch trần, cậu lần đầu tiên vì bản thân có tâm hư vinh mà phớt đời nên cảm thấy xấu hổ.

Vội mặt vào trong bát cơm, động tác của cậu chậm lại, bên tai bởi vì nóng lên mà xuất hiện một mảnh phấm hồng. Bởi vì khi nói chuyện Tương Văn Đào ánh mắt vẫn nhìn cậu, cho nên chút biến hóa rất nhỏ này đều thu vào trong mắt anh.

Vì thế ánh mắt của anh dần hiện lên chút kỳ dị, bất động thanh sắc rũ mắt xuống điều chỉnh lại tâm tình, sau khi nhướn lên Tương Văn Đào đã thay đổi bằng một ngữ khí chân thành, thậm chí còn có chút như đang dụ hoặc: “Song Hỉ, chẳng lẽ cậu không định đổi một công việc khác sao?”

Song Hỉ đem miếng cơm nuốt xuống, ngẩng đầu nhìn anh một cái.

“Chắc cũng từng nghĩ tới rồi a...”

Bị đè nén đến vậy không phải không có phần uất muốn gào lên: “Lão tử mặc kệ!”. Tuy nhiên loại rít gào này, cũng chỉ dám phát tiết ở trong lòng mà thôi.

Không muốn làm thì sao? Hiện tại tìm việc cạnh tranh rất quyết liệt, nói cho cùng thiên hạ đã là quạ thì màu đen, mấy ông chủ công ty tư nhân không phải đều muốn đem viên chức ép khô sao? So với ông chủ trước thì đã tốt hơn rất nhiều rồi.

“Cậu có ý nghĩ muốn đến nơi khác hay không? Ở vùng duyên hải thành phố lớn, cơ hội tìm việc so với nội địa cũng nhiều hơn.”

“Mấy năm trước cũng từng nghĩ qua. Sau lại...”

Đó là thời điểm nhà máy mới đóng cửa, phân phát tiền công cho bọn họ xong, mỗi người đều tự tìm đường mưu sinh. Lúc ấy cậu cũng muốn đi Quảng Đông tìm cơ hội, cuối cùng năm ấy không biết gặp phải vận xui gì, vừa mới quyết định đi, cha Diệp lại bị đau ruột thừa phải nằm viện mổ, vì vậy đành hoãn lại.

Sau đó cậu nghĩ, Song Khánh từng nói cho dù xong việc cũng sẽ ở lại thành phố đó cho yên phận, như vậy huynh muội hai người dù sao cũng phải có một ở lại bên cha mẹ, nếu không chẳng may có chuyện gì thì sao? Hơn nữa Song Khánh tuy là con gái, nhưng so với cậu lại tựa như một con chim ưng, muốn giương cánh bay khắp đất trời. Mà cậu... đúng là sinh nhâm giới tính rồi, cậu không có chí lớn, không có khát vọng làm nên sự nghiệp oanh oanh liệt liệt, chỉ cần một công việc an ổn thoải mái là cũng đủ rồi.

Ở lại Trùng Khánh vài năm, cuộc sống càng ngày càng không vui, công việc càng lúc càng kém, thực vô vị, nhưng vứt bỏ thì lại tiếc. Có đôi khi cậu cảm thấy vô cùng mệt mỏi, cho nên cứ theo định kỳ cậu lại đi mua xổ số, cũng không nhiều, mỗi lần một ít, ngóng trông ngày nào đó có thể trúng thưởng— cậu không hy vọng trúng năm trăm vạn, chỉ cần mười, hai mươi vạn thôi là có thể rộng rãi một chút.

“Vậy bây giờ cậu có còn muốn đi nữa không? Nếu còn, tớ có thể giúp cậu.”

Lời vừa nói ra, không chỉ mình Song Hỉ bất ngờ, ngay cả mẹ Diệp đang ở trong bếp cũng có chút kinh ngạc, vài bước chạy ra: “Văn Đào, cháu nói thật không?”

Tương Văn Đào gật đầu, “Thật mà. Ở bên kia cháu có vài người quen, muốn tìm việc làm thì cũng không có gì khó.”

Mẹ Diệp hít vào một hơi, trong lòng nhanh chóng tính toán nhỏ nhắt.

Đến thành phố lớn đương nhiên sẽ kiếm được nhiều tiền hơn ở đây, nhưng chi tiêu cũng sẽ gia tăng, tiền thuê nhà, thức ăn, điện nước hàng ngày.... Không chừng đến cuối cùng còn chẳng dư được đồng nào.

Mẹ Diệp ướm hỏi: “Bên kia tiền thuê nhà chắc là rất mắc đi?” Song Khánh ở là ký túc xá dành cho nhân viên của khách sạn, đỡ được rất nhiều.

Tương Văn Đào cười cười, ngón tay gõ trên mặt bàn hai cái.

“Nếu Song Hỉ đến đó, có thể ở chỗ của cháu.” Anh cười nhìn Song Hỉ, “Tớ không lấy tiền nhà tiền ăn của cậu, cậu chỉ cần giúp tớ dọn dẹp nhà cửa một chút là được rồi.”

Có chuyện tốt vậy! Mắt mẹ Diệp liền sáng lên một chút.

Song Hỉ biết mẹ động tâm, nói thật, điều kiện hậu đãi như vậy, lại từ miệng Tương Văn Đào chủ động nói ra, có động tâm cũng là điều tất yếu.

Chính là, như vậy thật sự được sao?

Chần chờ một lát, cậu có điểm nan kham mở miệng: “Văn Đào, cậu phải biết là tớ không có bằng cấp cao và kinh nghiệm như cậu...”

Tương Văn Đào nở nụ cười.

“Không sai, bằng cấp đúng là yêu cầu đầu tiên, bất quá có những ông chủ lại càng coi trọng năng lực cá nhân hơn.” Đương nhiên, còn có bối cảnh. Do Tương Văn Đào anh giới thiệu nếu không nể mặt anh chỉ sợ là rất ít người.

Song Hỉ cũng cười, nhưng là cười khổ. Anh bảo năng lực cá nhân, vậy cậu thì có năng lực gì đây? Cậu tuy biết nhiều thứ, tuy nhiên lại không thực dụng, căn bản không thể dùng để kiếm sống.

Mẹ Diệp có điểm thiếu kiên nhẫn, thúc giục nói: “Song Hỉ, con cân nhắc một chút đi. Văn Đào có thành ý như vậy.”

“Được... Để tớ suy nghĩ thêm...”

Đêm đến, tin này đã được mẹ Diệp nói lại cho cha Diệp và con gái.

Mẹ Diệp cảm khái: “Ai nha, Văn Đào đúng là quý nhân của nhà chúng ta. Bây giờ đã có ý giúp Song Hỉ rồi. Nếu nó đi cùng con, sau này Song Khánh ở ngoài mẹ cũng yên tâm hơn, ít nhiều có thể chiếu cố lẫn nhau.”

Song Khánh bật cười nói vui.

“Mẹ, mẹ cảm thấy bạch diện thư sinh như anh con có thể bảo hộ con sao?” Làm không tốt, vén tay áo xông lên là cô thì có.

“Mẹ là nói chuyện khác,” bà hạ giọng, “Nó ở chỗ Văn Đào, có thể giúp con trông coi cậu ta.”

Song Khánh há miệng, một bộ biểu tình “Con không còn lời nào để nói.”

“Mẹ, con đã nói với mẹ bao nhiêu lần, con và King chưa là gì cả. Cả hai vẫn còn tự do, anh ấy cũng chưa nói sẽ theo đuổi con.”

“Nếu nó không có ý đó sao lại theo con về đây chơi?”

Song Khánh cạo cạo móng tay, gương mặt hơi đỏ lên. “Dù sao, nếu anh ấy không chủ động mở miệng, con tuyệt đối sẽ không theo đuổi anh ấy đâu...”

10. Chương 10

CHƯƠNG 10.

Đêm hôm đó, trong khi ở tầng dưới hai mẹ con thân mật tâm sự về chuyện tình cảm và hôn nhân thì trên sân thượng Tương Văn Đào cũng đang rèn sắt khi còn nóng đối với Song Hỉ tiến hành tẩy não.

Hai người đứng ở hoa viên hút thuốc nói chuyện phiếm, bộ dáng Tương Văn Đào như đang say sưa nói về đời người với bạn của mình. Thanh âm của anh vốn mang chút từ tính, giờ phút này bằng thái độ nghiêm túc nói ra, mỗi câu đều đứng trọng tâm, hữu lực, tràn ngập sức thuyết phục.

“... Cậu cứ sống ở đây bám víu vào công việc này cũng không phải là biện pháp.”

“Cây rồi đất thì chết, người chuyển đi thì sống”, tớ không dám nói trước sau này cậu có thể làm nên nghiệp lớn, nhưng cho dù thế nào cũng còn tốt hơn là ở lại đây. Ít nhất bên kia có nhiều cơ hội hơn.”

“Người khác ra ngoài làm việc, đến nơi không quen, một thân một mình ở chốn xa lạ có lẽ sẽ e sợ, nhưng cậu còn có tớ và Song Khánh, cũng không phải người xa lạ, chắc chắn sẽ giúp đỡ cậu....”

“Về phần bác trai bác gái, tớ thấy sức khỏe hai người họ cũng không kém đến nỗi cậu phải lo lắng như vậy. Nói thật, tình cảnh cậu bây giờ, chẳng những không chiều cổ được cho họ, ngược lại càng làm hai bác lo lắng hơn. Tận hiếu, không nhất thiết phải hầu hạ dưới gối, làm cho cha mẹ không vì tương lai của mình mà bận tâm, cũng là trách nhiệm của con cái...”

Song Hỉ cúi thấp đầu im lặng không nói, nhưng dòng suy nghĩ trong đầu cậu một chút cũng không ngừng lại.

Cậu đương nhiên biết những lời Tương Văn Đào nói rất có lý. Ngạn ngữ có câu “Tam thập nhi lập” (*), cậu cũng đã ba mươi hai, lại vẫn chưa thành gia lập nghiệp. Công việc kia chỉ có thể miễn cưỡng đủ sống qua ngày, nói gì tới việc nuôi vợ. Cha mẹ nhìn thấy mình như vậy, làm sao lại không lo lắng.

Tuy rằng từ trước đến nay cha mẹ chưa bao giờ nói với cậu kiểu như “Con xem Song Khánh....” thế này thế kia làm cậu thương tâm, nhưng Song Hỉ hiểu rõ, trong lòng cha mẹ, thậm chí cả họ hàng thân hữu, so với người anh trai như mình thì Song Khánh có tiền đồ hơn nhiều. Thân là con cả, vốn nên làm gương cho em gái, nhưng tình cảnh hiện tại của mình, chẳng khác nào là tấm gương xấu.

Có đôi khi cậu cũng không rõ, ba mươi mấy năm qua, cậu đã sống như thế nào? Vì sao bây giờ lại thành bộ dạng này, yếu đuối và bất lực?

Cũng không phải không đau buồn, không phải không muốn thay đổi, nhưng không biết bước đầu tiên phải đi như thế nào.

Con đường nhân sinh đối với cậu mà nói là một thứ rất mờ mịt, kỳ thực cậu cần một kim chỉ nam, chỉ cho cậu một phương hướng chính xác, mà Tương Văn Đào.... dường như chính là một nhân vật như vậy .

Tình cảnh hiện tại của mình thật đáng xấu hổ, tương lai của bản thân lại khiến anh phải bận tâm, lo lắng đến vậy, có lẽ là xuất phát từ sự quan tâm bạn bè, nên mới kéo cậu một phen. Đối với anh, cậu không phải không cảm kích.

Trong trí nhớ, đại thiếu gia trước kia còn cần mình hỗ trợ mua cơm giặt quần áo, không có năng lực tự gánh vác cuộc sống, trải qua mười mấy năm rèn luyện, đã thoát thai hoá cốt biến thành một nam nhân chín chắn thành thực tự tin có sự nghiệp vững chắc. Người đàn ông đang ngồi trước mắt nói chuyện với cậu, suy nghĩ rõ ràng, nghĩ sâu tính kỹ, ngẫu nhiên sẽ vung tay để khẩu khí tăng thêm sức mạnh. Loại tự tin “tôi có

thể nắm chắc cuộc đời mình” này, thực làm cho Song Hỉ tự thấy hổ thẹn. Trái ngược với mình, tuy cũng là đàn ông, nhưng nhiều năm như vậy vẫn sống trong mơ hồ...

Hạ quyết tâm, Song Hỉ ngẩng đầu, thành thật nói: “Cám ơn cậu, Văn Đào, cậu yên tâm, tớ sẽ cố gắng không gây phiền toái cho cậu...”

Tương Văn Đào nghe ra trong lời nói ẩn chứa sự đồng ý, hô hấp ngừng lại hai giây, sau đó thở hắt ra, trên mặt đầy vẻ tươi cười.

Thành công rồi!

Anh cười vỗ vỗ vai Song Hỉ, “Cái gì mà phiền toái chứ... Tớ cũng không phải người ngoài...”

Đúng vậy, không chừng sẽ biến thành em rể... Song Hỉ cũng cười rộ lên, ý cười đọng đầy trong khóe mắt, cho dù cách một lớp thấu kính mỏng, cũng làm tim Tương Văn Đào giống như bị điện giật, anh bỗng nhớ tới thời còn đi học, có người từng nói ánh mắt của Song Hỉ rất đẹp

.
. .

Giờ nghỉ trưa, các nam sinh khóa trái cửa phòng ngủ nằm ỏ trên giường hút thuốc. Đề tài câu chuyện từ Nam ra Bắc, từ chuyện món ăn trong căn tin ngày hôm nay rồi đến chuyện tháng sau để dành sinh hoạt phí kiếm chỗ đàn đúm một chút, cuối cùng khó tránh khỏi tán gẫu về đám con gái, sau một hồi bình luận về những ưu khuyết điểm của con gái trong lớp, có người hắc một tiếng:

“Hôm qua bọn con gái lớp mình bình chọn bảy mỹ nam trong lớp, có muốn biết kết quả thế nào không?”

Người nói tên là Phiền Dũng, biệt danh là Hai trăm tám.

“Tớ mà có nói sai, bị bắt phạt hai trăm tám.”

Nghe câu mở đầu như vậy cả đám nam sinh đều phì cười: “Con mẹ nó, thế nào mà lại phạt cái đồ ngốc như cậu vậy!”

Người này là một trong những nam sinh nhanh chóng tìm được bạn gái của lớp, có quan hệ rất tốt với đám con gái, nên thường nghe được chút tin tức từ bên nữ sinh, xem như trong hội nắm bắt thông tin nhanh cũng là quyền uy nhân sĩ.

“Đứng đầu nhất định là Tương Văn Đào, chắc cú luôn.”

“Vậy còn lại sáu người.”

“Nói nói nói.”

Vì thế Hai trăm tám lần lượt đọc ra vài cái tên. Nghe nói lần bầu chọn mỹ nam này đám con gái làm rất nghiêm túc chứ không chỉ là qua loa đại khái, mà cụ thể sẽ nêu ra những ưu điểm của người được chọn. Trong phòng ngủ có vài người được nêu tên đều hơi đắc ý: “A, còn có tớ hả?” Trong lòng thích chí. Mà những người không được nhắc tên thì bốn phía cười nhạo, ghen tị, tuyệt đối là ghen tị.

“... Diệp Song Hỉ.”

Tên này vừa được nói ra, đầu chỉ mình Song Hỉ đang nằm úp sấp đọc sách kinh ngạc ngẩng đầu, ngay cả Tương Văn Đào đang lười biếng nằm trên giường nghe nhạc cũng phải ghé mắt.

“Song Hỉ?” Không chỉ ngoài dự đoán của hai người họ, các nam sinh khác đều có điểm không tin. “Chọn kiểu gì vậy?”

Đề tên Song Hỉ chính là một cô nàng ngồi phía trước cậu tên Hà Linh Yên, nghe nói sự tình là thế này:

Quay lại phía sau hỏi mượn Song Hỉ cái com-pa. Vừa đúng lúc Song Hỉ đang lấy kính mắt ra, nghe được thanh âm mới nhướn mắt lên chú ý, không phải ngẩng đầu, là nhướn mắt!

Mi mắt vừa nâng, đã làm Hà cô nương nhất thời run lên. Ô! Lốp chúng ta còn cất giấu một mỹ thiếu niên thanh tú bị mai một...

“Có sao? Nhìn xem nhìn xem!” Mấy nam sinh lớn gan, đều xuống giường, mang giày vọt đến giường Song Hỉ, bộ dáng như lang như hổ làm Song Hỉ sợ, theo bản năng liền úp mặt xuống không cho họ thực hiện được ý đồ.

Mấy nam sinh ở xung quanh cũng thực vui vẻ, một bên cười to một bên bụm tay huýt sáo. Cũng có người thét chói tai phối âm: “Cứu mạng a! Cường gian!” Loại phối âm này làm mấy người kia càng điên, ả Song Hỉ thiếu chút nữa sập giường.

“Ta đến đây!” Tương Văn Đào nhảy xuống giường, dễ dàng đẩy mấy người kia sang một bên, thể trọng mấy chục kg lập tức đè lên người Song Hỉ, thiếu chút nữa đem Song Hỉ ép dẹp lép như con tép.

Lật người cậu lên, lột mắt kính ra, Tương Văn Đào có chút thô lỗ giữ chặt mặt cậu, hai người gần gũi cùng nhìn nhau.

Song Hỉ vô cùng yêu thích cái kính. Thích đến độ nếu trên mặt không có nó, cảm giác như thiếu cái gì đó. Giờ phút này bị Tương Văn Đào giữ như vậy, nhất thời lộ ra biểu tình luống cuống.

Vừa rồi bị mấy nam sinh kia nháo đến xuất mồ hôi, gương mặt cậu hồng hồng. Tương Văn Đào nhìn cậu trong chốc lát, người bên cạnh nói: “Tương Văn Đào, cậu đừng xem một mình, bắt được thì để cho mọi người cùng nhìn!”

Tương Văn Đào im lặng một chút, nhanh chóng đeo lại kính cho cậu, đứng lên, miệng nói một câu:

“Đẹp gì chứ, nữ sinh đó thực mẹ nó không có mắt nhìn người!”

.

.

(*) Tam thập nhi lập – Khổng Tử: ba mươi tuổi biết tự lập, chi tiết mọi người vào đây xem thêm cho biết nhé.

11. Chương 11

CHƯƠNG 11.

Chuyện Song Hỉ đi xa nhanh chóng được quyết định.

Vốn dĩ cậu muốn làm cho hết tháng này để lấy toàn bộ tiền lương. Nhưng nhìn biểu tình không biết nên khóc hay cười của Tương Văn Đào hỏi: “Một ngày ba mươi đồng?” nhất thời có chút ngượng ngùng.

“Vẫn là chúng ta đi cùng nhau thôi.”

Đêm dài lắm mộng.

Đương nhiên Tương Văn Đào không có khả năng thật sự nói vậy, chỉ dùng một loại ngữ khí vô cùng chân thành nói: “Qua bên kia sớm có một khởi đầu mới, không tốt hơn sao?”

Những lời này chiếm được sự đồng ý nhất trí cả của cha mẹ Diệp và Song Khánh, thừa dịp kì nghỉ này còn chưa hết, dùng để sắp xếp, mua sắm đồ đạc cũng mất nhiều thời gian. Nếu đợi cậu làm xong việc, chuyện của mình còn bận bịu đặng đề, anh cũng không có thời gian giúp cậu.

Loại lo lắng này rất có lý, nên cuối cùng Song Hỉ cũng không kiên trì nữa mà nhanh chóng nghỉ việc.

Đại khái vì đưa con sắp xa nhà, cho dù bình thường có chút bất mãn với nó, nhưng giờ phút này có vẻ cũng không còn trọng yếu nữa.

Kỳ thật tính cách của con mình, làm cha mẹ sao lại không hiểu rõ. Song Hỉ ngoại trừ việc không kiếm được nhiều tiền, những thứ khác cậu đều rất tốt.

Năm ấy khi cha Diệp xuất viện cậu liền đi hiến máu. Trở về nói với mẹ, bà Diệp liền trách cứ: “Con hiến máu làm gì, thân mình sức khỏe cũng không được tốt lắm!”

Lời này là nói thật.

Song Hỉ từ nhỏ đến lớn, so với mấy người huyết khí dồi dào “hai má hồng hồng, như quả táo đỏ”, thì đúng là cậu thiếu máu.

Nghe cậu giải thích vài câu mẹ Diệp mới biết được, nguyên lai cậu đi hiến máu không phải vì lý tưởng “hiến máu vinh quang” linh tinh gì đó. Sự thật thì lý do của cậu cũng rất thực tế —— khi hiến máu, đã có quy định rõ ràng, không bắt buộc phải hiến máu trong thời gian dài, sau này bản thân và những người cùng trực hệ nếu cần truyền máu thì sẽ được ưu đãi.

Cậu cảm thấy tuổi cha mẹ càng lúc càng cao, về sau bệnh tật phải nhập viện sợ là không ít. Hiện tại chuẩn bị sẵn, cứu người cũng như cứu mình, cũng tốt.

Song Hỉ như vậy... Nếu nói vợ chồng họ không cảm động cùng ấy nấy, thì không nghi ngờ gì là họ đang tự bôi nhọ mình.

Bọn họ không phải không biết đứa con trai này là một đứa con ngoan: luận về hiếu tâm, cậu nhất định vượt xa Song Khánh. Mặc dù như thế, nếu đem hai đứa đặt lên bàn cân, nhin không được vẫn cảm thấy phía Song Khánh nặng hơn một chút.

Giờ phút này Song Hỉ sắp đi xa, những điểm tốt này của cậu, làm cha mẹ đương nhiên sẽ nhớ lại một chút, thái độ đối với cậu cũng phá lệ mà hòa ái ân cần.

Trước khi đi cha mẹ Diệp làm cơm mời Tương Văn Đào.

Hiện tại chẳng những gửi gắm con gái cho anh, ngay cả đứa con trai cũng nhờ anh giúp đỡ. May là tính tình Tương Văn Đào vô cùng phóng khoáng, những lời hai vị trưởng bối muốn nhờ vả những khó mở lời, anh cũng thay họ nói ra, nhận lời bảo bác trai bác gái yên tâm, dựa vào quan hệ của cháu và Song Hỉ, tuyệt đối sẽ không để cậu ấy chịu thiệt thòi.

Nói tới nói lui cũng không thể tránh tiền thuê nhà hàng ngày.

Cha Diệp là đàn ông, cho dù không phải giàu có gì, cũng không thể so đo đong đếm như mẹ Diệp được. Cho nên ông bảo, tiền thuê nhất định phải thu, bạn bè thì bạn bè, chuyện tiền nong phải rõ ràng, cái gì nên làm phải làm, thì tình bạn mới được bền lâu.

Tương Văn Đào phất tay cười.

Song Khánh cũng hé môi nở nụ cười một chút, nói: “Cha, cha có biết nếu King thu tiền thuê nhà, thì tiền lương cả tháng của anh trai cũng chẳng đủ.”

Người nghèo muốn có mặt mũi thì cần có kinh tế hậu thuẫn, cho nên cha mẹ Diệp “A” một tiếng, biết đã lỡ lời...

Nếu thực sự dùng hết tiền lương để thuê nhà, vậy còn kiếm tiền làm chi.

Tương Văn Đào thể hiện nhân ý, vội vàng cười giải vây nói “Bác trai, tiền thuê nhà không đáng nói, bạn bè nên giúp đỡ nhau”. Lại thở ngắn than dài nói bản thân thường bận rộn, vội về rồi lại vội đi làm nhà cửa lạnh tanh, giờ có Song Hỉ đến ở cùng, sau này tan tằm về nhà sẽ có người cùng trò chuyện, cầu còn không được.

Vì thế cha mẹ Diệp cũng không kiên trì, lập tức gió chiều nào che chiều ấy, nói về sau có chuyện gì thì bảo Song Hỉ làm, những chuyện khác có thể cậu không làm được, nhưng lại có đôi bàn tay rất khéo léo.

“Đồ ăn làm cũng rất ngon”, mẹ Diệp chen lời, có điểm khoe khoang.

“Nhà chúng ta hàng năm mời khách cũng đều do nó làm cơm.”

“Dù chưa chính thức học nấu ăn, nhưng ra ngoài ăn món gì ngon, nó vừa ăn vừa ngắm xem trong đó bỏ những gia vị gì, về nhà làm thử, so với ngoài tiệm cũng không khác là bao.”

“Ổng nước dây điện xảy ra sự cố gì có thể bảo nó, nó sẽ sửa.”

“Dọn dẹp, vùn vùn và vùn vùn gì cũng có thể gọi nó, nhà bên đó chắc cũng không lớn lắm chứ? Dù sao đàn ông vận động cơ bắp một chút cũng tốt.”

“Văn Đào, cháu đừng ngại. Cháu bận rộn công tác, trong nhà có chút sự cố, gọi nó giúp cũng không sao.”

Song Hỉ xấu hổ, không biết nên nói gì cho phải.

Nguyên lai cha mẹ cũng biết những sở trường của cậu. Chính là, cái dạng này, giống như đang bán cậu làm gã sai vặt cho Tương Văn Đào vậy?

Lặng lẽ liếc mắt nhìn Tương Văn Đào một cái, lại vừa vặn bắt gặp ánh mắt đầy ý cười của người nọ. Tương Văn Đào khum tay che miệng, làm khẩu hình với cậu: “Song Hỉ, vợ bé bỏng ~ ~” (_)

12. Chương 12

CHƯƠNG 12.

Đêm đó Song Hỉ có một giấc mơ rất kỳ cục.

Trong mơ cậu biến thành phụ nữ, mặc trang phục sườn xám theo kiểu truyền thống, đang quỳ gối dưới chân Tương Văn Đào. Còn Tương Văn Đào nghiêm nhiên trước cả một phái đoàn lão gia mặc trường bào, áo khoác ra vẻ đạo mạo lại ngồi trên ghế chủ vị, chậm rãi huấn thị: “...Nếu đã vào cửa Tương gia, từ nay về sau phải giữ đạo làm vợ, tuân thủ gia quy. Làm trâu làm ngựa, cũng không được sinh lòng oán hận —”

Từ trong mộng giãy dụa tỉnh giấc, Song Hỉ nhớ lại cảnh trong mơ, làm cậu buồn bực nửa ngày. Khi kể lại cho Tương Văn Đào nghe, anh cười đến mức không thở nổi, cái đầu vô lực chống đỡ tựa lên vai cậu.

“Còn cười! Đều là do câu “vợ bé bỏng” của cậu hại tớ!” Song Hỉ then quá hóa giận, vừa động bờ vai, hất đầu Tương Văn Đào ra.

“Vậy sau này không gọi cậu là vợ nữa, gọi là lão bà được không?” Tương Văn Đào cười, không sợ chết tiếp tục trêu chọc. “Dù sao thời điểm còn đi học, cậu chính là lão bà của tớ còn gì.”

Anh nói như vậy, làm Song Hỉ nhớ lại kỉ niệm năm đó, cũng không nhịn được mà nở nụ cười.

Khi đó các nam sinh —mà không chỉ riêng nam sinh, các nữ sinh cũng vậy gọi nhau là lão ông lão bà loạn cả lên. Cậu và Tương Văn Đào thường đi chung, lại hay giúp anh giặt quần áo, vì thế mọi người đều nói “thật hiền thực a~” sau còn dùng danh xưng “lão bà của Tương Văn Đào” để gọi cậu.

Lại nói lúc đó hai người còn có một đứa con nuôi, đó là Hai Trăm Tám. Cũng không nhớ lúc ấy cùng tên kia đánh cuộc cái gì, nói “Ai thua tôi sẽ làm con nuôi của người kia”, trong phòng mọi người đều làm chứng, mà kết quả đương nhiên không cần phải bàn nữa.

Cậu bạn Hai Trăm Tám cũng coi như người biết giữ lời, ngạnh cổ nói: “Con nuôi thì con nuôi!” Nói xong, còn mở miệng, gọi rành mạch lưu loát: “Mẹ nuôi~~” giọng điệu kia, thật đúng là chảy ra nước.

Trong phòng mọi người đều cười vang, Song Hỉ bỏ nhào lên cho một cú đánh. Miệng lưỡi của Hai Trăm Tám cũng không vừa, vừa tránh vừa kêu to: “Ôi, mẹ nuôi nổi bão, mau gọi cha nuôi đến cứu tớ!”

Bây giờ nhớ lại, khi đó thật vô tư lự, thậm chí có phần điên khùng.

“Không biết con nuôi của chúng mình giờ ra sao rồi.” Tương Văn Đào hài hước nói.

Anh vẫn còn nhớ có một lần ra ngoài chơi, Hai Trăm Tám đi với bạn gái cậu ta, bốn người bọn họ đứng dưới bóng cây cọ ở công viên chụp ảnh. Chụp xong, lại bị mọi người nói đùa đó là ảnh gia đình...

Song Hỉ an ủi anh: “Chúng mình chắc giờ lên chức thành ông bà nội rồi.” Hai Trăm Tám bây giờ lái xe taxi, miệng lưỡi lại càng láu cá hơn trước. Đáng tiếc lần nghỉ dài hạn này cậu ta lại đưa mẹ về thăm quê, bằng không gia đình bọn họ gặp lại nhau sau mười mấy năm, cũng có nhiều ý tứ.

Bất quá bây giờ Hai Trăm Tám mà kêu hai người là cha mẹ nuôi, chắc cậu sẽ không chịu. Nghĩ như vậy, Song Hỉ không khỏi bật cười.

Tương Văn Đào nghiêng đầu, bất động thanh sắc, tinh tế thưởng thức nụ cười thản nhiên trên môi Song Hỉ.

Mọi người vẫn thường nói môi đàn ông dùng để ăn tứ phương, nhìn môi Song Hỉ thế này chắc không ăn hết tứ phương rồi. Hình dáng môi cậu hơi có chút giống hình thoi, là đôi môi thích hợp để hôn... Anh đã từng hưởng qua một lần, hương vị rất tuyệt...

“Nghĩ gì thế?” Song Hỉ hồ nghi nhìn anh.

Tương Văn Đào cười tủm tỉm sờ sờ môi mình: “Nghĩ tới nụ hôn đầu của cậu.”

Song Hỉ ngẩn ra, rồi buột miệng: “Ngày!” (Không hiểu, có lẽ là câu chửi của nước người ta)

Tương Văn Đào cười ha ha.

Đó là chuyện từ hồi lớp mười một. Đây là độ tuổi mà mọi người thích thổi phồng chuyện tình cảm của mình. Đã là con trai, sao có thể yếu thế trong vấn đề này, cho dù không có, cũng phải thêu dệt cho thành có, Song Hỉ lúc đó cũng ngẫu hứng phát huy.

Cậu kể sau khi kết thúc giờ tự học buổi tối có đưa một bạn nữ cùng lớp, mắt to, tóc dài về phòng, rồi sau đó khi đi ngang qua một cây cổ thụ, phía dưới có cái băng đá, thì...

“A a” các nam sinh ồn ào, “Tương Văn Đào, lão bà của cậu thất tiết rồi, nhanh đi giáo huấn cậu ta!”

Lúc ấy Tương Văn Đào đang nằm trên giường Song Hỉ, tựa tiểu phi tiểu khi nghe cậu thổi phồng về “kỹ thuật hôn” của mình, nghe xong anh liền kéo cậu lại: “Có vấn đề gì đâu!” Nói xong còn làm ra điệu bộ như là muốn hôn.

Song Hỉ theo bản năng lắc đầu tránh đi.

“Kỹ thuật hôn rất cao phải không? Ân?” Tương Văn Đào trêu tức nhìn cậu, “Mới như vậy đã có phản ứng rồi sao?” Các nam sinh khác đều cười to.

“...” Song Hỉ đỏ bừng mặt, bị anh chọc đến nói không nên lời. Tương Văn Đào cứ như quả núi đè lên người cậu, làm cậu như thế nào cũng đẩy không ra. Cuối cùng lớn tiếng nói: “Hôn thì hôn! Chẳng phải là chỉ hai phiến thịt thôi sao!” Nói xong mắt nhắm lại bộ dạng hi sinh lâm liệt.

Cậu cực là Tương Văn Đào không dám hôn.

Dù sao mọi người đều là con trai, tuy rằng bình thường có hơi điên khùng một chút, nhưng nam sinh hôn nam sinh, vẫn là trở thành trò cười cho mọi người, Tương Văn Đào sẽ không —

Trên môi chợt căng thẳng, có cái gì đó dùng sức áp chặt vào.

Song Hỉ cả kinh mở mắt ra, lập tức thấy được đôi con ngươi đen láy của Tương Văn Đào gần trong gang tấc.

Phòng ngủ chợt im lặng một chút, sau đó bùng nổ những tiếng hò hét chói tai.

“Thật là dũng cảm!”

“Người mạnh bạo!”

Tiếng huyết sáo sắc nhọn vang lên liên tiếp, các nam sinh hưng phấn đến độ thần kinh như bốc cháy.

Tương Văn Đào quyết đoán rời khỏi môi cậu. Còn lưu lại âm thanh rất nhỏ dường như có chút lưu luyến, giữa những tiếng hò hét chói tai, trừ hai đương sự, cơ hồ không ai nghe thấy được.

Anh cười cười ngồi xuống, nhìn Song Hỉ như đang hóa đá vì kinh ngạc, biểu tình trên mặt có chút đắc ý, lại như khiêu khích, còn có chút cảm xúc không thể nói thành lời. Song Hỉ sờ sờ môi, giống như người mất trí, sau một lúc lâu mới tru lên, bỏ nhào vào người Tương Văn Đào.

“Vương bát dẫn! Đó là nụ hôn đầu của lão tử!” Sau lại đổ ập xuống, tiếp tục đánh.

Mọi người đều vui sướng khi có kẻ gặp họa, cười ha hả. Mà Tương Văn Đào, lại cười giống như hồ ly thâm tình thành công.

13. Chương 13

CHƯƠNG 13.

Ngày cuối cùng trong kỳ nghỉ dài, ba người lên phi cơ bay tới thành phố biển.

Giao thông phát triển nên chỉ sau ba giờ họ đã đến sân bay Phố Đông.

Hôm nay là ngày cao điểm vận chuyển hành khách. Bởi vì có nhiều người nghỉ phép nay đã trở lại, hơn nữa Phố Đông là sân bay quốc tế, nên mỗi ngày có rất nhiều chuyến bay. Hành khách bao gồm nhiều chủng tộc mang màu da khác nhau, nói đủ các loại ngữ điệu ngôn ngữ trên thế giới, thậm chí Song Hỉ còn nhìn thấy người Ả Rập mặc áo choàng trắng... Cảnh tượng ở sân bay làm cho cậu cảm nhận được “Đây quả thực là một thành phố quốc tế”.

Tương Văn Đào và Song Khánh kéo hành lý đi giữa dòng người rộn ràng nhốn nháo, vẻ mặt rất tự nhiên. Hơn nữa Song Khánh còn cầm một cái bóp đầm nhỏ, tiếng giày cao gót nện trên mặt sàn bóng loáng, phát ra thanh âm có tiết tấu.

Người đã quen với thành phố này quả nhiên có khác.

Không như cậu, nhiều người như vậy, kỳ thực rất lo lắng sẽ lạc mất bọn họ. Nghĩ đến một loạt phiền phức ở phía sau... liền cố gắng mở to mắt, theo sát hai người.

Song Khánh quay đầu lại nhìn cậu một cái, tốc độ hơi chậm lại.

Cô cười nói: “Ca, em đi cùng anh.” Nói rồi thoải mái khoác lấy tay cậu.

“...” Song Hỉ cảm thấy em gái của mình là một người hiểu biết và rất tâm lý. Cậu cũng không để ý thấy là nhờ có Tương Văn Đào quay lại nhìn cậu, rồi nhắc nhở Song Khánh.

Ngoài sân bay đã có xe chờ sẵn. Vốn tưởng đó là đồng nghiệp của Song Khánh và Tương Văn Đào, không ngờ là đãi ngộ còn cao hơn một tầng, người tiếp đón họ là một lái xe mặc chế phục.

“Kính có xe đặc biệt.” Song Khánh vẫn theo thói quen gọi tên tiếng Anh của Tương Văn Đào.

Tuy rằng hôm nay vẫn còn là ngày nghỉ, nhưng họ đã sẵn sàng chuẩn bị đi làm. Dọc đường đi, nghe Tương Văn Đào gọi điện thoại đều là an bài công tác cho ngày mai, Song Hỉ không nói chen vào được lời nào, quay đầu xem phong cảnh ngoài cửa kính.

Đầu tiên là đưa Song Khánh về khu tập thể, sau đó quay đầu xe, không nhanh không chậm hướng về nhà Tương Văn Đào.

Tương Văn Đào ở tầng cao nhất của một tòa cao ốc nằm giữa trung tâm thành phố, mở cửa ra đã có thể thấy phòng khách và ban công rộng lớn.

Tương Văn Đào mỉm cười làm động tác mời khách.

Nếu nói giá trị của một người đàn ông thể hiện qua nhà cửa, xe cộ và người phụ nữ của họ, vậy giá trị của Tương Văn Đào là tuyệt đối không thể nghi ngờ.

Song Hỉ thay giày, đi vào lạng lẹ đánh giá một phen, tâm tình có chút phức tạp. “Cậu sống thật tốt a.”

Tương Văn Đào nghe thấy cười lắc đầu. “Bất quá cũng vẫn là một người làm công cao cấp mà thôi.”

“Căn nhà này là mua trả góp sao? Mỗi tháng phải trả bao nhiêu tiền?”

“Một lần mua đứt.”

“Nga...”

Bạn cùng học với mình ngày xưa giờ thành đạt như vậy, trong lòng không khỏi có chút ngoài ý muốn. Nhưng đứng trên góc độ của một người anh, nghĩ tới Song Khánh có thể lấy được người chồng như vậy, lại cảm thấy được an ủi phần nào.

Tương Văn Đào cởi áo khoác bỏ lên ghế sofa, mở nút tay áo, xắn cao lên.

“Muốn đi xem các phòng khác không?”

“Ừ.”

Phòng ở này diện tích so với trong tưởng tượng của cậu thì còn lớn hơn rất nhiều, phòng dành cho khách là ba cái. Song Hỉ vừa xem vừa gật đầu, ngoài miệng thì nói: “Nơi này một người ở quả thực là quá rộng.”

Tương Văn Đào nghe vậy cười cười.

“Làm sao mà chỉ có một người ở. Còn có một người dọn vào nữa mà.”

Song Hỉ sợ run một chút.

Đương nhiên cậu biết thân phận của mình giờ là khách trọ, nhưng Tương Văn Đào không phải đang ám chỉ cậu đấy chứ? Hay là nói ngày sau phải thành gia, lập nghiệp? Ngay lập tức cậu theo phản xạ có điều kiện nghĩ tới Song Khánh.

Tưởng tượng tương lai không xa Song Khánh trở thành nữ chủ nhân của nơi này, trong phòng dần dần sẽ xuất hiện những đồ vật nhỏ của cô, bông tai, tất chân, nước hoa...Tiếp qua vài năm, lại có thêm mấy đứa nhỏ ở trong phòng khách la hét chói tai chạy tới chạy lui...

Song Hỉ cúi đầu cười.

“Về sau tớ mua nhà sẽ không mua phòng lớn như vậy.” Cậu vuốt bức tường cảm khái nói.

Mua được hay không là một chuyện, nhưng trong lòng cậu thực sự nghĩ như vậy: “Cũng không phải làm bảo tàng, mua lớn thế này làm gì. Nhỏ một chút càng giống gia đình, dọn dẹp cũng dễ dàng hơn, lại có cảm giác an toàn.”

Tương Văn Đào nga một tiếng. “Phòng nhỏ tốt hơn sao?” Trên mặt lộ ra biểu tình lo lắng.

Song Hỉ vội vàng nói: “A, tớ chỉ nói chơi thôi.” Vạn nhất Tương Văn Đào thực sự đổi sang nhà nhỏ thì biết làm sao, nếu hại Song Khánh không thể ở trong khu nhà cao cấp này, cô nhất định sẽ không để yên cho cậu.

Tương Văn Đào cười nói, “Đến, đi thăm phòng ngủ của tớ.” Rồi mở cánh cửa bên cạnh.

Song Hỉ đứng ngoài nhìn vào vài lần, gật đầu: “Sạch hơn trong tưởng tượng của tớ.” Ý vị thâm trường liếc anh một cái.

Tương Văn Đào cười phá lên.

“Nhóc, tớ đi du học ở nước ngoài đó, không giống như hồi trung học tay chân không biết làm gì đâu.”

“Cậu cũng biết lúc đó tay chân cậu không có tác dụng gì sao?” Song Hỉ nhìn anh có vẻ giễu cợt.

Tương Văn Đào cười cười, khoác vai cậu xoay lại: “Đi, đi chọn phòng.”

“Tùy tiện được rồi.” Song Hỉ không có yêu cầu nhiều gì về nơi ở, hơn nữa, chẳng phải có câu khách phải tùy chủ sao, có thể ở nhờ là tốt lắm rồi, làm sao còn không biết xấu hổ chọn lựa đây.

“Vậy chọn phòng này đi.” Tương Văn Đào nhiệt tình chọn thay cậu, chỉ căn phòng phía đối diện. “Trong ba phòng dành cho khách thì căn này có hướng tốt nhất.” Hơn nữa cũng gần phòng anh nhất.

Song Hỉ không ý kiến, xách hành lý đi vào.

Phòng ngủ này lớn hơn một chút so với phòng khách nhà cậu, đồ dùng trong phòng đều có màu trắng, khăn trải giường màu lam, nhẹ nhàng khoan khoái đúng như sở thích của cậu.

“Thế nào?”

“Tốt lắm” Lời này là tự đáy lòng Song Hỉ: “Thật sự rất tốt.”

Tương Văn Đào mỉm cười.

Anh rất muốn nói đến ở phòng anh là tốt nhất. Chính là, thật sự chưa phải lúc thích hợp, đành cười nói: “Cậu xếp hành lý đi, tớ đi tìm chăn cho cậu.”

“Àn.”

Xếp gọn gàng mấy bộ quần áo ít ỏi của mình vào tủ xong, Song Hỉ trải khăn lên giường. Hạ thắt lưng phải phải. Tương Văn Đào trở lại thấy một màn như vậy, cước bộ không khỏi dừng lại.

Song Hỉ vừa quay đầu lại, nhìn thấy anh đứng ở cửa, bộ dáng giống như xuất thần, không khỏi kinh ngạc hỏi: “Cậu làm sao vậy?”

Tương Văn Đào cười cười nhìn cậu, có vẻ xúc động nói: “Có chút cảm khái.... Nhân sinh gặp gỡ, thực sự kì diệu....” Anh nhớ mười lăm năm trước đi báo danh ở trường, anh cũng từng đứng từ phía sau nhìn cậu giúp bạn bè trải ga giường như vậy... Khi đó anh vẫn chưa có cảm giác thích gì đối với cậu, chỉ đơn thuần là nhìn và đánh giá, nghĩ tại sao con người này lại nhiệt tâm như vậy, học Lôi Phong sao? Ngốc!

Nào có ai nghĩ được, mười lăm năm sau cũng xảy ra tình hình giống như vậy, bọn họ lại lần nữa cùng sống dưới một mái nhà. Khi đó khả năng của anh có hạn, cho dù thích, cũng không dám, không thể làm gì. Nhưng giờ đã khác, anh của hiện tại, có ý chí kiên định, tâm cơ thâm trầm, Diệp Song Hỉ, nếu em đã đến đây, sẽ không thể chạy thoát được nữa...

14. Chương 14

CHƯƠNG 14.

Thứ hai ngày mùng tám, kì nghỉ dài hạn kết thúc, công nhân viên bắt đầu đi làm.

Những người có kinh nghiệm đều biết, kỳ thật công việc chỉ trở lại quỹ đạo vào ngày thứ ba.

Bởi vì qua hai ngày ăn chơi cuối tuần, công nhân viên chức rõ ràng tâm tư chưa thu về hết, ai cũng có vẻ mệt mỏi, cho dù nói chuyện phiếm, đa số nội dung tán gẫu cũng là hai ngày vừa rồi đi chơi những đâu, với tình trạng như vậy, thật sự khó có thể trông cậy họ hoàn thành việc chính sự.

Mới nghỉ cuối tuần đã như vậy, huống gì lần này lại là kỳ nghỉ dài hạn.

Tương Văn Đào rõ ràng cũng không có tâm trạng.

Cả buổi sáng hiệu suất làm việc của anh là con số không, tựa mình vào ghế giám đốc xoay vòng vòng nhìn cảnh ngoài trời mà xuất thần. Anh khi thì mỉm cười, lúc lại hầm hừ, thỉnh thoảng lại gõ nhịp ngón tay lên thành ghế... Đáng sợ nhất là khi anh híp mắt lại, một bộ dáng đa mưu túc trí, để cho người quen của anh nhìn thấy, thật sự sẽ run lên như cây sậy, không biết anh lại định làm việc gì xấu.

Khi sắp đến giờ cơm trưa rồi cuộc có người nào đó không kiềm chế được nữa, lấy danh nghĩa làm việc công ngang nhiên về sớm.

“Song Hỉ, đang làm gì vậy?” Đứng dưới ánh mặt trời anh khoái trá gọi điện thoại, “Đang ăn cơm?...Nga, vậy tớ về đón cậu. Buổi chiều tớ có thời gian rảnh, chúng mình đi mua đồ đi.”

Tối qua đi mua mấy đồ dùng vệ sinh cá nhân ở siêu thị phụ cận, anh đã có ý lấy lòng. Với Song Hỉ mà nói, sống ở bên ngoài, đồ dùng mua mấy ngày nay cũng đã đủ rồi. Nhưng Tương Văn Đào xem xét qua quần áo của cậu liền lắc đầu: “Quá ít, cần đi mua thêm. Đối với đàn ông trang phục và phụ kiện còn quan trọng hơn cả phụ nữ... Ngày mai đi mua.”

Ngữ khí của anh thật sự không cho phép người ta cãi lại, Song Hỉ do dự một chút, đành phải ngoan ngoãn nghe lời.

Kỳ thật đã sớm giác ngộ “Hôm nay phải mất nhiều máu”, nhưng khi bị Tương Văn Đào đưa đến salon Tóc đẹp, Song Hỉ vẫn thấy hoảng sợ. Đến nơi này cắt tóc, giá cả sẽ như thế nào đây! Nhìn cách trang trí trong phòng cùng cách phục vụ, chỉ sợ tiền cậu mang theo sẽ tổn thất hơn một nửa.

“Kì thực tháng trước tớ mới cắt ”

“Vậy sửa một chút thôi.” Ngữ khí Tương Văn Đào có vẻ ôn hòa, kỳ thật lại ẩn chứa sự cường ngạnh. Lời vừa thốt ra khỏi miệng, chính anh cũng ý thức được điều này, sợ làm Song Hỉ phản cảm, vội vàng mỉm cười một chút, nhanh miệng sửa lại: “Được không, dù sao cũng đã hẹn giờ rồi.” Đối giọng nghe như dụ dỗ.

Song Hỉ còn đang do dự, thân hình đã không tự chủ được bị kéo vào. Mắt kính được gỡ xuống rồi ấn xuống ghế ngồi trước gương. Thời điểm người thợ cắt tóc bưng mặt xem xét, cậu khẽ cắn môi, quyết định không từ chối nữa.

Nếu đã bước chân vào đây, ngàn vạn lần đừng lộ ra cái vẻ không phóng khoáng, cứ giả bộ làm người có tiền đi.

Người thợ cắt tóc cho cậu quả thật là tuyệt thế cao thủ. Rất có thực lực, hạ thủ giống như có thần. Người kia thông thả đi một vòng quan sát tóc cậu, trầm tư một lúc, mới cầm kéo lên.

Lách cách.

Lách cách.

Lách cách.

“Tốt rồi.”

“ ... ”

Song Hỉ nhanh chóng nhắm tịt một chút, cao thủ này ra tay ít nhất cũng mất một trăm hai mươi nguyên, hơn nữa thủ pháp lại nhẹ như gió thoảng qua, có thể nói là vô tung vô tích cậu đeo kính lại nhìn nửa ngày, vẫn ngốc lăng không hiểu tóc mình được cắt ra sao!

Nhưng suy nghĩ của Tương Văn Đào và cao thủ kia hiển nhiên không giống cậu. Một người gật đầu vừa lòng nói “Àn, quả nhiên có sức sống hơn”, một người lộ vẻ mặt đắc ý, rất có thái độ ngạo nhân .

Khi trả tiền Song Hỉ đau lòng muốn chết, tim như muốn chảy máu, nhưng trên mặt lại làm bộ không có chuyện gì. Tương Văn Đào buồn cười thưởng thức trong chốc lát vẻ không cam lòng trong mắt cậu, rồi cuộc anh đề bàn tay của cậu lại.

“Kỳ thật tớ có thẻ cộng điểmKhông cần trả tiền.”

Song Hỉ ngẩn ra, sau đó với vẻ người nghèo mừng rỡ nói: “Sao cậu không nói sớm!” Cậu vô cùng cao hứng cất tiền vào túi.

Tương Văn Đào vuốt vuốt mũi, cúi đầu cười cười.

Anh thật cao hứng khi thấy cậu không bị cuộc sống khắc khổ mấy năm nay tra tấn thành một ông cụ non, vẫn giữ được phần nào tấm lòng son đáng quý. Nếu có thể, anh hi vọng sẽ cho cậu một cuộc sống mới tốt đẹp, đem cậu che chở trong đầm ấm mà sống...

Mục tiêu kế tiếp chính là shop quần áo nam cao cấp.

Khi người bán hàng nói một chuỗi dài quanh co khúc khuỷu bằng tiếng anh, Song Hỉ chỉ thấy mồ hôi lạnh tuôn đầm đìa.

“Tương Văn Đào, chúng ta đổi nơi khác được không?” Người bán hàng mặc đồng phục còn có giá hơn quần áo của cậu, muốn đi xem đồ sao? Thật sự là không dám đâu.

“Cứ đi xem trước, có gì nói sau.” Tương Văn Đào không để cậu trốn, túm tay cậu kéo đi.

“Tương tiên sinh.” Quản lý mặt mày hớn hở chào đón. “Đã lâu không gặp, hôm nay ngài đưa bạn đến xem đồ sao?”

Tương Văn Đào phong độ chỉ khẽ gật đầu.

“Muốn mua một vài bộ tây trang tốt, cô xem có bộ nào hợp với cậu ấy không?”

“Nga...” Mỹ nữ nhìn Song Hỉ từ trên xuống dưới đánh giá một lần.

“Vị tiên sinh này thân hình hơi gầy, tôi thấy không bằng thử mẫu mới năm nay # %—*” một chuỗi tiếng anh lẩm thảm. “Thiết kế mới này, là do nhà tạo mẫu # %—*” lại một tràng tiếng anh nữa.

Song Hỉ buồn rầu nghĩ, đất nước rộng lớn thế này, chẳng lẽ không có nổi một nhà tạo mẫu người bản quốc hay sao?!

“Cậu thử bộ này đi.”

Tương Văn Đào tựa hồ cảm thấy vừa lòng, đưa một bộ quần áo cho cậu, “Cậu mặc thử cho tớ xem.”

Song Hỉ đành phải nhận sự an bài.

Đóng cửa phòng thay quần áo lại, việc đầu tiên chính là xem giá tiền bộ quần áo.

Ánh mắt lập tức liền trừng lớn. “Đắt như vậy! Bộ giặt tiền sao!” Song Hỉ thật có loại xúc động muốn ôm quần áo trả lại cho quản lý.

Chính là, cậu là do Tương Văn Đào mang đến. Cho dù không để ý đến thể diện của mình thì cũng phải chừa lại mặt mũi cho Tương Văn Đào. Chần chờ nửa ngày, rốt cuộc đành cắn răng.

Thử thì thử đi. Dù sao nếu cố tìm thì trong trướng cũng có xương, đến lúc đó giả bộ chê bai là được rồi.

Sự thật chứng minh, Song Hỉ đã tính sai. Bởi vì lần đầu mặc đồ hiệu sang quý như vậy, lúc bước ra cậu không tự tin một chút nào, mất tự nhiên giặt nhẹ vạt áo. Tương Văn Đào đang chọn cà vạt, nghe tiếng quay đầu lại, trong chớp lát nhìn không rời, trong mắt có một ngọn lửa nhỏ nhỏ chậm rãi bùng cháy.

Song Hỉ thấy anh không nói lời nào, có điểm bất an.

“Có phải là... Mặc vào long bào, cũng không giống thái tử không...”

Mỹ nữ quản lý hé miệng cười: “Không đâu. Rất thích hợp. Tương tiên sinh ngài thấy thế nào?”

Tương Văn Đào chỉ cảm thấy yết hầu khô khốc.

Anh khụ một tiếng, nhìn tổng thể từ trên xuống dưới, sau đó cố làm vẻ tự nhiên đi đến trước mặt, cầm lấy cà-vạt để trước ngực cậu so đo.

“Nhìn xem.”

Cả đời Song Hỉ, cơ hội đeo caravat cũng không nhiều, nên động tác không khác gì thiếu niên tiền phong quàng khăn đỏ. Vì thế mỗi khi mua cà-vạt, cậu đều nói người bán hàng thất sắn, chỉ cần tròn vào cổ kéo một cái là đại công cáo thành. Tương Văn Đào nhìn động tác của cậu có chút vụng về, nhanh chóng hiểu ra, bèn vượt lên trước quản lý nói: “Để tớ giúp cậu.” Từng ngón tay thuần thục thắt lại cho cậu.

Song Hỉ cười cười với quản lý, mặt khác, lại quay về phía Tương Văn Đào, dùng âm lượng chỉ hai người nghe được nói nhỏ: “Lúc còn ở nhà tớ chỉ mua một bộ tây trang duy nhất.”

Tay Tương Văn Đào đang đeo caravat hơi dừng lại.

Song Hỉ đương nhiên không biết, cậu ghé sát vào tai anh nói chuyện như vậy, một chút nhiệt khí phả ra, thật sự là trêu chọc thần kinh xôn xao của Tương Văn Đào. Nam nhân là loại sinh vật rất dễ xúc động.

Lấy lại bình tĩnh ổn định, trước mỉm cười với mỹ nữ quản lý một chút, nói: “Vừa rồi tôi thấy ở bên kia có một cái cà-vạt màu lam, làm phiền cô lấy hộ được không?”

Sau khi đem người dời đi rồi mới quay sang giảng giải cho Song Hỉ.

“Tây trang thì mua một bộ cũng được, nhưng áo trong và cà-vạt thì không thể mua ít được.” Tương Văn Đào dẫn dắt từng bước. “Cậu thử nghĩ xem, bên ngoài một bộ hàng hiệu tây trang, nhưng lại để áo trong màu cháo lòng, vậy chẳng khác nào một nét bút hồng.”

Song Hỉ kêu lên một tiếng đau đớn.

Cậu cũng biết như vậy chẳng khác nào nét bút hồng. Thương thức, không phải cậu không có. Chính là muốn thương thức là phải tốn biết bao tiền của mới có thể duy trì.

Tương Văn Đào hoàn toàn hiểu rõ suy nghĩ của cậu, mỉm cười.

“Về tiền nong cậu không cần lo lắng. Tây trang thì cậu tự mua, nhưng quần áo trong và cà-vạt coi như là quà tớ tặng cậu.” Nói tới đây, trong đầu Tương Văn Đào nảy ra một ý xấu.

Đàn ông tặng phụ nữ quần áo là để chính tay mình cởi nó ra, vậy đàn ông tặng đàn ông quần áo là để làm gì?

Với anh mà nói, đương nhiên vẫn là hai chữ: Cởi nó!

Chờ khi thời cơ tới rồi, anh sẽ làm như vậy như vậy rồi lại như vậy như vậy...

Song Hỉ do dự một chút, nói: “Quên đi, để tớ đi mượn Song Khánh ít tiền ”

“Không nên mượn cô ấy.” Tương Văn Đào lập tức nói: “Tiền trang phục của cô ấy cũng tốn không ít, cậu nghĩ quần áo của cô ấy rẻ vậy sao.”

“Chính là ”

“Cậu để cho tớ chút mặt mũi đi. Tính chất công việc hiện tại của cậu không giống trước nữa, đây vốn là nơi trông mặt mà bắt hình dong. Nếu ăn mặc quá kém, làm người giới thiệu cậu là tớ cũng mất mặt.”

Lời này nói ra quả nhiên có tác dụng, Song Hỉ buồn trong chốc lát, cuối cùng nói: “Vậy khi nào được phát lương tớ sẽ trả lại cậu.”

Tương Văn Đào cười liếc cậu một cái, “Vậy thì mời tớ ăn cơm đi.” Làm như không có việc gì, nói: “Đến lúc đó...Cũng có thể kêu Song Khánh đi cùng.”

Song Hỉ ngẩn ra, kéo dài âm điệu: “Nga hiểu rồi.” Tương Văn Đào tựa tiểu phi tiểu liếc cậu một cái, trong lòng hừ lạnh: Diệt Song Hỉ, em hiểu cái gì!

15. Chương 15

CHƯƠNG 15.

Tám giờ mỗi sáng, là thời điểm mà những người đi làm vội vàng ra khỏi nhà.

Tương Văn Đào chuẩn bị xong, thần thái sáng láng bước ra khỏi phòng.

“Song Hỉ, cậu xong chưa?” Anh vừa đi đến cửa vừa hỏi.

“A, xong ngay đây.” Song Hỉ từ trong phòng tắm lớn tiếng nói vọng ra.

Cậu nhanh chóng chuẩn bị mọi thứ, vì hôm nay là ngày đầu tiên đi làm, nên sửa soạn hơi nhiều một chút.

Kiểu tóc mới cắt qua vài ngày đã cảm thấy tự nhiên hơn, kính trên mặt đã sớm bỏ đi, đổi lại dùng kính áp tròng. Bộ tây trang đen rất hợp với áo sơ-mi trắng bên trong, hơn nữa cà – vạt lịch sự tao nhã, là màu lam sậm bằng lụa có in chìm những bông hoa anh đào trắng nho nhỏ.

Một thân trang phục này quả thực vô cùng thích hợp với Song Hỉ. Dáng người cậu cũng khá rắn chắc, chỉ là do tính chất công việc trước kia, luôn làm cậu có vẻ mệt mỏi, hơn nữa yêu cầu của cậu đối với quần áo cũng không cao, chỉ giới hạn trong phạm vi sạch sẽ là được rồi. Tương Văn Đào nhìn cậu giống như một khối ngọc chưa được mài giũa, ngày đó cơ hồ đã đem cậu toàn bộ tạo hình một lần. Hiện tại Song Hỉ vẫn là Song Hỉ, tuy nhiên lại như một bức tượng đã qua bàn tay của một điêu khắc gia thiên tài, ẩn ẩn phát ra quang hoa ôn nhuận.

Mở đầu một ngày mới, được nhìn thấy Song Hỉ thần thanh khí爽 đi về phía mình như vậy, ánh mắt Tương Văn Đào không kiềm được híp lại.

Đồng tính nhìn người mình thích, so với người khác giới tính nhìn thấy mỹ nữ gọi cảm cảm giác không sai biệt lắm, cũng sẽ sinh ra một loại xúc động mãnh liệt. Lúc này Tương Văn Đào sinh ra dự vọng muốn đem người trước mặt áp lên cánh cửa mà tùy ý thân thiết, anh muốn xé áo trong của cậu, kéo cà-vạt cậu ra, với tay vào trong quần áo dùng sức mà vuốt ve làn da của cậu, sau đó anh sẽ

“Được rồi, đi thôi.” Song Hỉ hồn nhiên không hề phát giác lão bạn học trước mặt đang có suy nghĩ muốn hung hăng xâm phạm cậu một lần, không hề đề phòng mà thúc giục một câu.

“Nga, từ từ.” Lúc này Tương Văn Đào lại hoàn toàn không nóng nảy. Nếu không phải chúng ta hiểu rất rõ dụng tâm của anh, vậy nhất định sẽ bị biểu tình cùng ngữ khí nghiêm trang kia lừa gạt đi: “Cà – vạt vẫn còn lỏng này.”

Song Hỉ theo bản năng sờ soạng một hồi, có chút ảo não nói: “Vẫn không thắt chuẩn sao? Tối qua luyện tập nhiều lắm mà.”

Tối qua cậu nói Tương Văn Đào dạy cách đeo cà – vạt. Không biết có phải do Tương Văn Đào xoi mói hay không mà một người học cái gì cũng nhanh như Song Hỉ lại cảm thấy bản thân thật không có thiên phú, dù sao cậu cũng không đạt được trình độ mà Tương Văn Đào yêu cầu, cũng may anh rất kiên nhẫn, thậm chí còn có thể nói là thích thú, bắt tay dạy cậu rất nhiều lần ...

“Lại đây, tớ giúp cậu sửa lại một chút.” Tương Văn Đào cực kỳ tự nhiên nói một câu, cũng rất tự nhiên mà đưa tay qua, vì thế Song Hỉ liền ngoan ngoãn đứng trước mặt để mặc anh thay mình chỉnh sửa giúp, đầu ngón tay của Tương Văn Đào cứ như có như không đụng chạm đến cổ và cằm của cậu, thế nhưng Song Hỉ vẫn hồn nhiên không phát giác có điều gì bất thường.

Dùng một sự kiên nhẫn và cẩn thận còn hơn làm cho mình mấy lần, Tương Văn Đào thắt đi thắt lại cái cà – vạt kia tưởng như có thể làm thành bông hoa luôn, mãi đến khi Song Hỉ nhịn không được nói một câu “Còn chưa được sao? Sẽ trễ giờ”, Tương Văn Đào mới lưu luyến thu tay, “....Xong rồi.” Trong giọng nói thậm chí có điểm tiếc nuối.

Hai người rất nhanh đã ra khỏi cửa.

Nơi làm việc mới của Song Hỉ cách khách sạn của Tương Văn Đào không xa, là một công ty thực phẩm. Công ty thực phẩm này có hợp tác làm ăn qua lại với bên khách sạn của Tương Văn Đào, cung ứng phần lớn nguyên liệu thức ăn. Tương Văn Đào biết đối phương rất nể bợ mình, nên hiển nhiên người mà anh giới thiệu tới họ sẽ không dám từ chối. Kỳ thật anh cũng có lo lắng một chuyện, vì thế trước đó anh đã dặn đối phương, không cần đãi ngộ đặc biệt với Song Hỉ, để tránh đồng nghiệp sẽ làm khó cậu.

Bởi vậy thời điểm Song Hỉ được giới thiệu với mọi người trong công ty, người bên ngoài cũng không hề biết bối cảnh của cậu, chỉ lưu lại trong ấn tượng đó là một con người đơn thuần.

Song Hỉ tạo được ấn tượng rất tốt với mọi người. Mặc dù vẻ ngoài của cậu không được gọi là đẹp, nhưng bởi vì được Tương Văn Đào hảo hảo tút lại, làm cho cậu nhìn qua là một dạng tinh anh, nhưng bản tính nhu hòa, tâm hồn thiện lương được nuôi dưỡng nhiều năm như vậy, giờ đây đã tạo nên một khí chất tao nhã làm cho người ta cảm mến. Mấy đồng nghiệp ngồi gần đều gật đầu mỉm cười với cậu, còn khách khí nói nếu trong công việc có gì không hiểu thì cứ hỏi họ.

Sắp tới giờ cơm trưa thì Tương Văn Đào gọi điện tới. “Thế nào?”

“Àn. Tốt lắm.” Song Hỉ vẫn còn chìm đắm trong niềm vui sướng được trở thành một phần trong giới trí thức, “Công việc cũng không có gì khó, chỉ là sửa đơn đặt hàng, tiếp nhận rồi giao hàng...”

“Quan hệ với đồng nghiệp thì sao?”

“Cũng bình thường, không có ai tính tình cổ quái cả. Bất quá cũng khó nói, bây giờ còn chưa quen lắm, nhìn đoán không ra.”

“Có người đẹp không?”

“...” Song Hỉ lặng lẽ giương mắt. Trong phòng chỗ làm việc của mọi người đều được ngăn ra từng ô, mỗi người đều ngồi trước bàn làm việc của mình. Nhìn ra xung quanh, căn bản không thể nhìn thấy mặt người khác, chỉ có thể dựa vào chút ấn tượng lúc sáng khi họ chào đón mình, cậu hạ giọng: “Cũng có một hai người, tuy rằng không bằng Song Khánh, nhưng cũng là ”

Tương Văn Đào nhướn mày, lập tức lên tiếng giáo huấn .

“Cậu vừa mới vào làm, đây là thời điểm để biểu hiện năng lực, đừng có những ý nghĩ này nọ. Các sếp tới kị chuyện yêu đương nơi công sở.”

Song Hỉ ngẩn ra, trầm nghĩ, không phải là do cậu hỏi tở sao. Nhưng vẫn không lên tiếng.

“Có nghe hay không Song Hỉ?”

Song Hỉ bất đắc dĩ, đành phải nói: “Nghe rồi.”

“Àn.” Lúc này Tương Văn Đào mới cảm thấy vừa lòng. “Tan sở tở đến đón cậu đi mua thức ăn. Tối nay Song Khánh nói muốn đến chơi, xem cậu đi làm ra sao.”

Một câu thôi đã dời đi lực chú ý của Song Hỉ. “Thật sao? Nga, được rồi.” Đến đây được vài ngày, cũng chưa liên lạc với cha mẹ, hôm nay thừa dịp cả hai anh em đều ở đây, vừa vặn có thể gọi về hỏi thăm họ một chút.

“Như vậy nhé, cậu làm việc đi.”

Tương Văn Đào cúp điện thoại, ngồi trầm tư hồi lâu.

Anh nghĩ vừa rồi có phải mình đã biểu lộ quá rõ ràng?

Anh biết dục vọng chiếm giữ của bản thân vô cùng mãnh liệt, chỉ cần nhìn danh xưng tiếng anh của anh là có thể hiểu.

Người xưa nói, tên có thể đặt sai, nhưng ngoại hiệu thì tuyệt đối không thể sai. Nói như thế có thể hiểu là, tên do cha mẹ đặt thì có thể sai, nhưng tự mình chọn tên tiếng anh thì sẽ không sai. Bởi vì từ trong đó có thể thấy được tính cách tiềm ẩn của một người.

King, tên tiếng anh có nghĩa là “vua”, là kẻ thống trị. Đúng vậy, đồng chí Tương Văn Đào có dục vọng chiếm giữ rất mãnh liệt. Mà bất hạnh thay, bây giờ người anh muốn thống trị nhất lại là Diệp Song Hỉ.

Người được anh yêu thương thực hạnh phúc, nhưng nói không chừng cũng sẽ cảm thấy có chút phức tạp. Điều này là do Song Khánh thật lâu sau này không cam tâm tình nguyện thừa nhận: Tính tình của cô và người kia tuyệt đối không hợp nhau. Chỉ có anh mình và người kia, mới là điển hình của một kẻ muốn đánh, một người tình nguyện chịu.

16. Chương 16

CHƯƠNG 16.

Buổi tối lúc Song Khánh đến nhà, nhìn thấy Song Hỉ thay hình đổi dạng thì ngạc nhiên cực kì, đến độ há hốc mồm lộ ra răng nanh nho nhỏ không biết nói gì, ngây ngốc thốt ra một câu:

“Anh.....Anh thay đổi nhiều quá.”

Song Hỉ cảm thấy vui mừng. Nhận được lời khẳng định của Song Khánh làm cậu có chút đắc ý, cười nói: “Anh của em bây giờ đã thăng cấp rồi.”

Song Khánh càng ngạc nhiên hơn.

Cô thấy quả thực là gần mực thì đen, gần đèn thì rạng. Nhìn anh trai bây giờ chẳng những có tinh thần hơn, thậm chí còn trở nên hài hước. Ánh mắt nhìn Tương Văn Đào lại tăng thêm hai phần cảm phục.

Tương Văn Đào nghe hai anh em nói chuyện rất hợp lý thì mỉm cười, làm như không thấy ánh mắt Song Khánh đang nhìn mình. Nhưng thật ra Song Hỉ đã nhanh chóng nhận ra, lập tức cười nói: “Ai... Hai người nói chuyện đi, anh đi nấu cơm.” Làm anh trai mà, đương nhiên phải tạo cơ hội cho em gái mình. Mặc dù lúc ở khách sạn hai người kia tiếp xúc chắc cũng không ít, nhưng đều vì công việc, làm sao có thể nhàn hạ thoải mái được, gì thì gì cũng không thể so với ở nhà, có thể tán gẫu những chuyện ngoài công việc.

Song Khánh có vẻ ngượng ngùng, đứng dậy nói: “Để em giúp anh.”

“Không cần đâu, em cứ ngồi đi.” Nói xong liền đi vào bếp.

Tương Văn Đào bất động thanh sắc nhìn theo bóng cậu rời đi. Anh dám thề với trời, nếu trong mắt Song Hỉ không có biểu tình cười trộm và ý định nhường không gian cho anh với Song Khánh trò chuyện, thì tên anh chắc chắn sẽ viết ngược lại!

Chính là, điều này có thể trách ai được? Là chính anh đã phát tín hiệu sai với mọi người.

Đối với Song Khánh anh cũng có cảm tình nhất định. Cá tính của cô phóng khoáng, tính cách có hơi giống đàn ông, hơn nữa cũng rất đẹp, đối với một cô gái như vậy ai cũng phải thích, đó là xuất phát từ mắt nhìn người và thưởng thức phụ nữ, cùng với tính hướng của mình không quan hệ. Lúc hai người đi cạnh nhau mọi người đều tỏ vẻ ‘Biết hết rồi nghe’, đối với loại hiểu lầm này anh cũng không muốn giải thích.

Vì sao phải giải thích?

Là một người có địa vị cao lại không công khai mình là đồng tính, loại hiểu lầm này sẽ giúp anh bảo vệ mình, cho nên cũng không vội vàng phủ nhận, thậm chí còn cố ý làm hiểu lầm càng thêm sâu, thí dụ như kì nghỉ vừa rồi cùng Song Khánh về nhà.

Anh không phải không nhìn ra Diệp gia coi anh như bạn trai Song Khánh. Trước đây, anh hoàn toàn có thể tỏ vẻ lơ đãng cười nhạt, chính là hiện tại, anh lần đầu tiên cảm thấy đây không phải là chuyện tốt, Song Hỉ tránh đi cùng thành toàn cho mình làm anh cảm thấy giận, đương nhiên, người như anh, sẽ tuyệt đối không đem tâm tình thể hiện lên nét mặt.

“Anh mở máy tính, em trò chuyện với hai bác nhé, anh đi giúp Song Hỉ, có nhiều đồ trong nhà bếp cậu ấy chưa biết chỗ để.”

Lý do này thực hợp tình hợp lý, Song Khánh gật đầu cũng không nghĩ nhiều.

Sau khi dàn xếp thỏa đáng cho cô Tương Văn Đào mới đi vào bếp. Vừa bước vào, đã thấy thân ảnh Song Hỉ trong bộ tạp dề.

Tương Văn Đào hơi hơi híp mắt.

Người này vừa rồi tự tung tự tác, làm anh có xúc động muốn nhéo nhéo mũi cậu. Rồi không tìm được tượng trưng hình ảnh Song Hỉ chỉ còn lại cái tạp dề, sau đó cái mũi bị bàn tay anh giã đến hồng hồng, thật đúng là hình ảnh tình thú. Nghĩ đến đây vật trong bụng Tương Văn Đào vội ngóc đầu dậy, để che dấu anh vội ho một tiếng.

“A, sao cậu lại vào đây?” Song Hỉ quay đầu lại nhìn anh, có chút ngoài ý muốn. Thấy anh cầm hành lá trong tay, vội nói: “Cậu trò chuyện với Song Khánh đi, nó ở một mình sẽ rất buồn chán. Tổ chỉ nấu mấy món, không cần giúp đâu.”

Tương Văn Đào không thêm để ý đến câu “không cần giúp” của cậu, đứng nhặt hành nói: “Cô ấy đang nói chuyện với bác gái.” Mẹ con người ta nói chuyện riêng tư, một đại nam nhân như anh đứng cạnh làm gì.

Song Hỉ nga một tiếng, cũng không bảo anh đi nữa, hai người ở trước kệ bếp bắt đầu làm thức ăn, nấu cơm.

Không khí lại có vẻ hài hòa ngoài dự đoán. Song Hỉ xắt, Tương Văn Đào rửa. Song Hỉ xào, Tương Văn Đào đứng bên cạnh để sẵn gia vị, đồ vật này nọ.

“Muối.” Một lọ muối được đưa qua.

Đào hai cái, “Dầm chua.”

Lại dâng lên dầm chua.

Tương Văn Đào vừa đứng bên cạnh trợ giúp vừa cân nhắc nên làm thế nào mới có thể xoay chuyển được nhận thức của Song Hỉ. Anh hiểu được, muốn thay đổi loại nhận thức này, không thể tránh khỏi làm tổn thương đến Song Khánh. Mà Song Khánh là ai? Là em gái của Song Hỉ. Làm thương tổn đến cô, Song Hỉ sẽ thế nào? Cậu sao có thể nhìn mặt cha mẹ của mình nữa? Nghĩ đến đây anh lại có chút do dự, rất rõ ràng Song Hỉ là người anh coi trọng nhất, cho nên, nếu cậu không thể sống yên với gia đình, người này sẽ rất thương tâm.

Xem ra việc này không nên vội, phải tiến hành từ từ.

Bữa tối chỉ có ba món ăn mặn và một món canh, nhưng hương vị lại rất ngon. Song Khánh trong lúc ăn cũng nhin không được, cảm thán nói: “Cũng may anh mang anh em đến đây.”

Song Hỉ hừ một tiếng. “Anh đến đây không phải vì em mà nấu ăn đâu nhé” Rồi lại liếc qua nhìn Tương Văn Đào, đại khái là sợ anh ghét bỏ, cho nên đem chuyện nói trước: “Em cũng nên học nấu vài món đi, bằng không về sau kết hôn thì phải làm sao? Không lẽ mỗi ngày đều ăn tiệm?” Một cô gái hai ba, hai bốn tuổi rồi, mà chỉ biết mỗi món cơm rang trứng, vậy còn nói chuyện gì nữa.

“Em sẽ thuê người làm.”

“Đó cũng không phải kế lâu dài. Đàn ông vẫn thích món ăn do chính tay vợ mình nấu hơn. Em chưa nghe câu, nắm được dạ dày của đàn ông chính là nắm được tâm đàn ông sao? Anh em là đàn ông, nghe lời anh là đúng chắc rồi.”

Song Khánh là người phụ nữ hiện đại, nghe cậu nói vậy, xùy xùy vài tiếng, tỏ ý coi thường lời cậu.

“Không tin em hỏi Tương Văn Đào, xem cậu ấy có nghĩ vậy không.”

Hai anh em cùng xoay qua nhìn Tương Văn Đào.

Tương Văn Đào tránh không khỏi, đành phải ho nhẹ một tiếng.

“Biết nói thế nào nhỉ?... Song Khánh không thạo việc gia đình, không cần miễn cưỡng. Vẫn là cố gắng kiếm tiền đi, thời đại bây giờ chỉ cần có tiền, đã học tập mười mấy năm gian khổ, kiếm người phục vụ mình mấy hồi.”

Song Khánh mừng rỡ.

Một người đàn ông để phụ nữ ra ngoài đi làm, không bó buộc vợ mình trong nhà, thật là tư tưởng phóng khoáng. Hảo cảm của cô với Tương Văn Đào lại dày thêm một tầng.

Song Hỉ nén giận: “Cậu có phải chiều nó quá hay không.” Tuy rằng dùng ngữ khí như vậy, nhưng kỳ thật trong lòng lại rất cao hứng. Tương Văn Đào, đây là do cậu tự giác mắc bẫy, về sau cũng đừng oán giận nói “Cơm cũng không biết nấu vậy mà mẹ cô dám để cô lập gia đình!”

Cả hai anh em thực sự rất cao hứng, hoàn toàn không chú ý đến Tương Văn Đào cảm bát cơm, bộ dáng có khổ mà không thể nói, biểu tình buồn bực.

Anh suy nghĩ hai anh em nhà này sao không thể nghĩ đơn thuần một chút? Chẳng lẽ không biết đàn ông đối với bà xã của mình thì có nhiều đòi hỏi, chỉ đối với những phụ nữ khác thì mới ung dung rộng lượng hay sao?!

17. Chương 17

CHƯƠNG 17.

“Nếu đến một thành phố lạ bị lạc đường thì cậu sẽ làm gì? 1: Tìm người hỏi đường; 2: Sử dụng bản đồ; 3: Khóc.”

“Hỏi đường.” Có miệng để làm gì?

“Àn...Cậu thích hình nào dưới đây? Hình tròn? Hình thang? Hình vuông?”

“Hình tròn.”

“Hai người đi chung một chiếc xe đạp, cậu thích ngồi ở phía trước? Phía sau? Hay là cả trước sau đều không thích?”

“Phía sau.” Bởi vì căn bản cậu sẽ không đi xe đạp, ngồi phía sau giao trọng trách lái xe cho người khác, vì có gì lại không làm?

“Nếu có một vũng nước trước mặt, cậu hy vọng người đi cùng mình sẽ: 1. Công cậu qua; 2. Kéo tay cậu nhảy qua; 3. Kiếm đá lót cho cậu đi qua.”

Song Hỉ trầm ngâm.

“Kéo tay tôi nhảy qua.”

“Tốt, câu hỏi cuối cùng... Cậu muốn làm người nào trong những vai trò sau? Anh trai? Chị gái? Em trai?”

Không đợi đồng nghiệp hỏi xong Song Hỉ đã không chút do dự lựa chọn: “Anh trai hoặc chị gái.”

“Ai, chỉ có thể chọn một thôi.”

“VẬY...Anh trai.”

“OK!” Đồng nghiệp nhắm tính một hồi, mang theo một nụ cười gian độc ra đáp án.

“Bởi vì cậu thường xuyên cảm thấy hoang mang, nên người phù hợp với cậu sẽ là một người có tâm tính kiên định. Hẳn có thể ở thời điểm cậu mê man giúp cậu tìm ra biện pháp xử trí cùng chiều cổ cậu, nếu nói người đó là thầy của cậu cũng chưa đủ. Bất quá sự quan tâm chăm sóc quá mức của người đó sẽ biến thành dục vọng chiếm giữ mạnh mẽ, lúc mới bắt đầu có lẽ cậu sẽ cảm thấy phức tạp, nhưng sau này khi thành thói quen rồi cậu sẽ bình thản chịu đựng gian khổ.” Đọc xong, gấp tờ tạp chí lại, đối với Song Hỉ còn đang có vẻ chưa hiểu rõ hết đáp án, Búp Bê nháy đôi mắt to nói: “Àn, đáp án đúng như tớ dự đoán.”

“...” Song Hỉ nghi hoặc. “Đáp án gì kì vậy? Hình như là sai rồi?”

“Ai nói không chính xác. Mấy đồng nghiệp trong công ty đều đã làm trắc nghiệm qua, mọi người đều bảo rất chuẩn đấy.”

“Chính là...”

“Nghe dường như tình yêu chị em ấy.” Một đồng nghiệp thỉnh tai nghe thấy liền xen miệng nói. “Tuy rằng thực nữ thì rất có mị lực, nhưng “dục vọng chiếm giữ”... Không lẽ là nữ vương sao?”

Song Hỉ rất có đồng cảm, vội vàng nói: “Hơn nữa để vợ của mình làm thầy... Cảm thấy có vẻ không được tự nhiên cho lắm.”

Búp bê hừ một tiếng, quét mắt nhìn hai người đàn ông kém hiểu biết trước mặt.

“Ai nói bạn đời nhất thiết phải là phụ nữ... Lão công làm thầy không phải là tự nhiên lắm sao...” Nhỏ giọng nói thầm, sau đó nhìn thoáng qua vẻ mặt Song Hỉ, ánh mắt kia không tính là liếc mắt đưa tình, nhưng tuyệt đối là có ý vị thâm trường.

“Song Hỉ, có điện thoại! Đường dây số ba!”

Vươn tay cảm ơn đồng nghiệp, Song Hỉ đem ghế xoay nửa vòng rồi trượt tới trước bàn làm việc. “Uy?”

Thanh âm của Tương Văn Đào nghe qua điện thoại rất có từ tính: “Đang làm gì vậy?”

Song Hỉ một chút cũng không ý thức được mỗi lần Tương Văn Đào gọi điện luôn coi đây là lời đạo đầu, càng không nhận ra lời đạo đầu như muốn đem mọi việc nắm chắc trong lòng bàn tay này là đặc trưng của người có tính cách cường ngạnh. Song Hỉ ngoan ngoãn trả lời lại: “Vừa ăn cơm trưa xong, đang nói chuyện phiếm với đồng nghiệp.”

Tương Văn Đào ân một tiếng, ôn hòa nói: “Sáng nay gọi điện cho tớ có việc gì? Lúc ấy tớ đang họp.”

“À, không có gì. Định nói với cậu hôm nay là ngày phát tiền lương.” Ngày đầu tháng bao giờ cũng trong tình trạng túng thiếu, thật vất vả mới chờ được ngày phát lương. Nghĩ đến tấm chi phiếu kim lượng phong phú kia, Song Hỉ trong lòng cảm thấy mỹ mãn: “Hôm nay không phải cuối tuần sao, tớ từng nói sẽ mời cậu và Song Khánh ăn cơm, cậu không có hẹn đấy chứ?”

Đầu kia điện thoại Tương Văn Đào cười khê, thân mình thả lỏng tựa lưng vào ghế. “Không có. Tối nay cậu muốn ăn gì?” Anh hoàn toàn không để ý đến ánh mắt khác thường của thư kí đang nhìn mình.

“Phải là cậu muốn ăn gì mới đúng.” Song Hỉ chỉnh lại lời anh, ngẫm lại rồi bổ sung thêm một câu: “Đừng nghĩ rằng tớ không đủ tiền để mời.”

Tương Văn Đào khoái trá cười nói: “Được, vậy từ giờ tớ sẽ suy nghĩ xem muốn ăn cái gì.”

Cúp điện thoại xong Tương Văn Đào đầu cũng không thèm nâng lên, tùy ý nói một câu: “Bữa tiệc tối nay hủy bỏ.” Sau đó kí tên lên văn kiện đặt trên bàn.

Trong lòng thư kí lập tức hiểu rõ.

Không thể nghi ngờ gì nữa, mùa xuân của ông chủ đã đến rồi

~Buổi tối khi đi ăn cơm, xuất hiện trước mặt Song Hỉ chỉ có duy nhất một mình Tương Văn Đào.

Thấy Song Hỉ nhìn phía sau mình, Tương Văn Đào khinh miêu đạm tả, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Song Khánh không tới, cô ấy có hẹn với người khác rồi.” Không cần nghĩ cũng biết, một người đẹp như vậy, làm gì có chuyện ngày cuối tuần lại thong thả một mình? Đường nhiên sẽ rất có nhiều tiết mục phong phú.

Song Hỉ vừa nghe xong, lập tức gia tăng cảnh giác: “Nó hẹn với ai vậy?” Đây quả nhiên là phản ứng điển hình của các bậc phụ huynh.

“Thương nhân Thượng Sam, theo đuổi cô ấy đã lâu.”

“... Người Nhật bản sao?!” Song Hỉ cảm thấy kinh ngạc, nhưng điều làm cậu ngạc nhiên hơn cả là thái độ không thèm để ý chút nào của Tương Văn Đào: Song Khánh cùng người đàn ông khác hẹn hò đấy! Vậy mà cậu ấy cư nhiên có thể thờ ơ!

Tương Văn Đào liếc nhìn cậu một cái, tủm tỉm cười giãi giải: “Cô ấy có quyền hẹn hò với người đàn ông độc thân khác, hiểu không? Bởi vì cô ấy vẫn còn tự do.”

Song Hỉ hoảng hốt nghĩ: Tư tưởng này... cũng quá thoáng đi... Tuy nói rằng trước khi cưới thì đích xác không có quyền can thiệp tự do của đối phương, nhưng mà....

Dường như cảm thấy có chút là lạ.

Cậu nghi hoặc nhìn anh. Nếu đổi lại là mình, bạn gái đi hẹn hò với người khác như vậy, cho dù có cố tỏ ra hào phóng, nhưng trong lòng ít nhiều gì cũng phải để ý? Chẳng lẽ, cậu ấy với Song Khánh....

“Song Hỉ, tớ cảm thấy dường như cậu đang hiểu lầm gì đó.” Tương Văn Đào đơn giản quyết định làm rõ cùng cậu, miễn cho cậu suốt ngày suy nghĩ theo ý của mình, kích thích tâm tư của anh: “Tớ chỉ xem Song Khánh như em gái mà thôi.”

“Em gái?” Biểu tình của Song Hỉ chỉ có một chữ: Quýnh.

Thì ra là hiểu lầm....

Ăn bữa cơm chiều không có một chút mùi vị (bởi vì phiền não không biết báo tin này cho cha mẹ như thế nào), Tương Văn Đào nhìn thấy cảm xúc của cậu không cao, vừa bực mình vừa buồn cười. “Nhìn cậu như

vậy là muốn làm anh vợ của tớ sao? Nói thực ra, với điều kiện của Song Khánh, người theo đuổi cô ấy đương nhiên đều là đẳng cấp cao, cậu lo lắng quá làm gì.”

Thế nhưng nếu là cậu thì vẫn tốt hơn. Còn nếu là người khác theo đuổi thì... Song Hỉ vẫn canh cánh trong lòng: “Người Nhật Bản sao, hừ...”

Tương Văn Đào cười nói: “Làm sao bây giờ? Theo đuổi cô ấy còn có cả người Đức nữa.”

Song Hỉ ngẩn ngơ.

Song Khánh ơi Song Khánh, em quả nhiên không nhỏ bé mà, định tạo liên minh quốc tế tám nước sao... Lúc này mới cảm thấy trách nhiệm của mình nặng nề, nếu em gái không nghe lời mình yêu một người nước ngoài, vậy người đầu tiên cha mẹ lột da chính là mình đây.

“...Mau gọi điện thoại bảo Song Khánh về.”

Tương Văn Đào khó xử nói: “Quấy rầy người khác hẹn hò sẽ bị sét đánh đó.”

“Nói cái gì chứ! Tớ là anh trai nó mà!” Song Hỉ khó có lúc nổi trận lôi đình, một phen giật lấy điện thoại ấn phím gọi. Tương Văn Đào chọn mi nhìn, để xem cậu sử dụng quyền hạn của anh trai như nào, khi điện thoại vừa kết nối, Song Hỉ cư nhiên không có đường trường bão nổi, mà là dục dõ nói: “Song Khánh, ăn cơm xong chưa? Anh và Tương Văn Đào muốn đi hát, em cũng tới nhé.”

18. Chương 18

CHƯƠNG 18.

Trong đại sảnh trung tâm KTV, Tương Văn Đào gặp được mấy đồng nghiệp cũng đến đây hát, đương nhiên hai bên phải đứng lại chào hỏi.

Kỳ thật cũng chỉ là lời mở đầu bình thường: “Đi chơi với bạn sao? Vị này là?”

Vì thế Tương Văn Đào liền giới thiệu.

“Bạn học của tôi, Diệp Song Hỉ.” Không biết vì sao, anh dừng dừng, lại bổ thêm một câu: “Là anh trai của Vivian.”

“Vị ” Đối phương sững sốt, mắt nhanh chóng phát ra tia sáng lấp lánh, “A, anh ruột sao?” Nhiệt tình bắt tay Song Hỉ. “Xin chào, xin chào. Em là Trần Quan Trung.”

Song Hỉ lấy tư thái của người bề trên nhìn hấn một cái.

Lòng dạ của Tư Mã Chiêu, người qua đường đều rõ. Cái tên bạch diện thư sinh này nếu không quỳ gối dưới váy Song Khánh, vậy ánh mắt quan sát của cậu hồng rồi.

Một thằng nhóc màu mè.... Tuy rằng cảm quan đối với hấn không mấy tốt, nhưng Song Hỉ vẫn giữ vẻ mặt khách khí rồi bắt tay. Một chút phản ứng rất nhỏ kia của cậu đều thu hết vào mắt Tương Văn Đào, làm cho anh âm thầm buồn cười. Hơi nhếch khóe miệng, anh nhìn bên ngoài rồi nói: “Vivian cũng tới đây, chúng ta cứ thuê trước một phòng rồi chờ cô ấy vậy. Mọi người cứ thoải mái nhé.”

“Hà? Vậy thì đi chung đi.” Đối phương nhanh chóng tỏ thái độ, “Nhiều người chơi sẽ vui hơn, dù sao cũng đều là người quen.”

Đúng là còn dính hơn cả kẹo đường.

Tương Văn Đào cũng không nhìn Song Hỉ, tự quyết định: “Được thôi.” Dù sao đã có một Song Khánh làm bóng đèn, giờ có thêm nữa càng đơn giản chứ sao!

Vì thế khi Song Khánh tới, nhìn thấy trong phòng toàn những khuôn mặt quen thuộc ngồi thành một đồng ăm ỉ. Trong dự tính vốn chỉ có ba người, giờ lại biến thành hoạt động tập thể.

“Vivian đến muộn, phạt rượu phạt rượu!”

Giây phút ngạc nhiên ngăn ngủi khi đẩy cửa qua đi, Song Khánh rất nhanh cảm thấy thoải mái. Một đám người cùng chơi đùa thì mới vui, nói sao cũng đều là đồng sự quen biết, sẽ không tồn tại sự ngăn cách linh tinh này nọ, vì thế sau màn tiếp đón, cô ngồi vào ghế sofa, rất nhanh đã hòa nhập trong đó. Trong phòng âm ỉ tiếng ca hát, chơi trò chơi, uống rượu, không khí được hâm nóng lên.

Cho dù ở giữa nhiều người như vậy, Song Khánh nhìn vẫn chói mắt vô cùng.

Tối nay là đi chơi, nên cô ăn mặc cũng khác với lúc đi làm chính thức. Mái tóc dài được vắn lên, chỉ để vài lọn rủ xuống, đeo khuyên tai có đính lông hồng khổng tước. Song Hỉ ngồi phía đối diện nhìn cô, dưới ngọn đèn mờ ảo càng làm cho trang dung thêm tinh xảo. Cô đang cười, trong tay cầm chiếc ly, kia thật sự là một bàn tay đẹp, ngón tay tiêm dài, đầu ngón tay mượt mà, móng tay màu hồng nhạt óng ánh như vỏ sò, cái gì gọi là bàn tay năm ngón kiêu sa, Song Hỉ giờ phút này đã hoàn toàn lĩnh hội. (chem sắt chem)

Cô em gái này đúng là người gặp người thích, hoa thấy hoa nở, vì sao Tương Văn Đào lại không thích?

Song Hỉ nghĩ hoài mà vẫn không hiểu. Kỳ thật cậu cũng biết tình cảm nam nữ phát sinh vô cùng kỳ lạ, không thể chỉ nhìn bề ngoài để đánh giá tất cả. Nếu nhất định phải nói rõ, vậy thì đó chính là cảm giác. Cảm giác đến, thì tâm cũng động. Một người hoàn mỹ như Song Khánh vẫn không thể làm Tương Văn Đào động tâm, vậy rốt cuộc phải là người như thế nào mới lay động được anh?

“...Có một tân viên chức, khi đi thang máy phát hiện bên trong có một vị tiểu thư ăn mặc gợi cảm. Tiểu thư phao cái mị nhân rồi hỏi hần: “Có đủ tao không?” Viên chức nghĩ thầm, wow thật muốn sờ sờ vài cái, quả nhiên không hổ công mong đợi, là đồ ngoại tất cả đều sẽ phơi bày ra hết! Lập tức khuôn mặt bình tĩnh trả lời rằng “Đủ tao, cho dù hơi nhiều một chút, bắt quá tôi thích!” Ai ngờ tiểu thư kia nghe vậy giận dữ, cho hần một cái tát ‘Lưu manh!’. Nguyên lai cô ấy hỏi chính là ‘Going down?’

Mọi người cười to. Ngay cả Song Hỉ đang mang tâm sự nặng nề cũng nhin không được tươi cười trở lại. Song Khánh ơi Song Khánh, em đúng là bảo bối.

“Ai ai ai, đừng giành nữa, bài này là của tôi.” Song Khánh nhanh nhẹn lướt qua ba bốn người cầm lấy micro.

Cô hát một bài hát cũ có ca từ rất sến. Trong khoảng thời gian này không hiểu có chuyện gì, mấy đứa con gái lại thích hát mấy ca khúc tỷ như “Hồi ức màu hồng phấn” linh tinh, giai điệu rất hay, hơn nữa tiếng ca kia yêu kiều không chịu được.

Khúc nhạc dạo đầu tha thiết vang lên, giai điệu nhẹ nhàng trong sáng, Song Khánh tay cầm micro, một chân nhịp trên mặt đất theo tiết tấu, làm cho mọi người đều vô thức đung đưa theo.

“Gặp lại người tựa như trong giấc mộng

Mộng tỉnh rồi thân ảnh nào thấy đâu

Dối mắt nhìn không thể nào quên được

Chuyện qua rồi không như mình đợi mong

Em cứ mãi đắm chìm trong mê muội....

Em yêu anh không vì bất cứ lí do gì

Dù biết rằng tình yêu là vô vọng

Nhưng sao cuộc đời này em mãi sống vì anh

Sống không anh đời sao còn ý nghĩa....”

Nghe ca từ tựa hồ như muốn nói về một tình yêu đau khổ, nhưng Song Khánh lại kiên quyết hát ra một chút hương vị vui vẻ. Cũng phải thôi, cô mới hai tư tuổi, từ nhỏ lại được mọi người nuông chiều, căn bản chưa từng trải qua đau khổ thất tình. Nhưng Song Hỉ đa tâm, cậu nghĩ bài hát này hẳn là để cho Tương Văn Đào nghe. Tình cảm của Song Khánh đối với cậu ấy đã sâu đậm đến vậy sao?

Có chút lo lắng đôi mắt nhìn theo Song Khánh, em gái mình hát cũng rất tốt, thân hình đung đưa theo giai điệu, nhìn thế nào cũng là người lòng dạ vô tâm, luôn luôn vui vẻ.

Thế nhưng, sự vui vẻ này, có thể duy trì được bao lâu.

Trước kia mẹ cậu từng cảm thán nói: “Phụ nữ sau này sống chết gì cũng phải kết hôn, mấy vấn đề như mẹ chồng nàng dâu, gia đình mâu thuẫn.... có rất nhiều. Phụ nữ nếu giỏi công tác ngoài xã hội thì việc nhà sẽ bị hạn chế, con đừng thấy Song Khánh bây giờ như công chúa, nhưng về sau chung quy nó vẫn phải chịu khổ, cho nên có đôi khi ba mẹ phải cưng nó hơn một chút. Mọi người có nói cha mẹ bất công, cũng đành chịu vậy.”

Song Hỉ im lặng. Mẹ cậu nói chuyện có tình có lý, cậu làm sao có thể không mềm lòng. Có đôi khi chăm chú nhìn Song Khánh, nghĩ đến lời của mẹ, nhin không được sinh ra một loại tâm tư thương tiếc cho em gái. Giờ phút này nhìn thấy lúm đồng tiền của cô, tâm lại như nhũn ra, bị Tương Văn Đào cự tuyệt, cho dù cách nói có uyển chuyển như thế nào, cô vẫn khó tránh khỏi thương tâm.

Một câu hát cuối cùng ngân xong, Song Khánh đặc ý đảo dạt xoay người lại, chuẩn bị nhận lời khen của mọi người. Kỳ thật cô chờ đợi nhất chính là lời khen hay một cái mỉm cười khích lệ của Tương Văn Đào, chính là, liếc mắt nhìn qua, dưới ngọn đèn mờ ảo ánh mắt của cô bỗng nhiên như bị mê hoặc chớp a chớp.

Là uống rượu nên hoa mắt sao, nếu không vì sao cô lại nhìn thấy hình ảnh Tương Văn Đào tay đỡ má đang ôn nhu chăm chú nhìn anh trai mình?

19. Chương 19

CHƯƠNG 19.

Vào thời điểm mùa hè nắng nóng, Tương Văn Đào quyết định làm một việc hệ trọng lẽ ra nên sớm làm từ lâu: Cùng Song Khánh ngã bài.

Kỳ thực, từ buổi tối hôm đó, Song Hỉ cứ luôn thỉnh cầu anh: “Nếu cậu đối với Song Khánh thật không có cảm giác, xin cậu sớm nói rõ với nó, đừng để nó hi vọng.” Bởi vì lời này thật rất đúng ý anh, hơn nữa Tương Văn Đào cũng hiểu mình nên mau chóng giải quyết vấn đề này để tránh gia tăng gánh nặng tâm lý cho Song Hỉ.

Nhưng khoảng thời gian sau đó công việc bận lu bù, anh thật sự không tìm nổi một cơ hội để thành khẩn nói chuyện với cô; thật vất vả mới xử lý cho xong công việc, Tương Văn Đào liền chọn thời gian thích hợp hẹn Song Khánh đi ăn cơm.

Song Khánh khó mà không nghĩ đây là hẹn hò, trưng ra vẻ mặt ngoài ý muốn rồi cười nhận lời, trong đầu nhanh chóng tính toán xem tối nay nên mặc gì, trang điểm ra sao.

“Hôm nay em mặc kiểu này nhìn rất đẹp.” Tương Văn Đào dùng ngữ điệu ôn nhu nói: “Anh muốn giới thiệu một người với em.”

Song Khánh sợ run một chút. Là sao đây, không phải chỉ có hai người họ thôi sao? Tiếp theo trong lòng đột nhiên nảy dựng, có chút bất an đoán xem người kia là ai? Nếu là người nhà của King...

Cô vẫn duy trì nụ cười nhợt nhạt làm như không có việc gì hỏi: “Nga, còn có những người khác sao? Là ai vậy?”

Tương Văn Đào nhìn cô cười cười: “Là một người bạn cùng học đại học với anh, cũng là người Trung Quốc, điều kiện mọi mặt đều rất tốt cho nên mắt nhìn cao, đến giờ vẫn chưa tìm được bạn gái thích hợp.”

“...”

Nếu như tính ám chỉ trong lời nói này còn có thể làm cho Song Khánh cố gắng an ủi mình đừng đa tâm, Tương Văn Đào chắc đang toan tính gì thôi, thì câu nói sau đã hoàn toàn đập tan hi vọng của cô.

“Song Khánh, em chưa có bạn trai đúng không? Trước có muốn tìm hiểu xem thế nào không?”

Sắc mặt Song Khánh nhất thời có chút biến hóa vi diệu.

“Cậu ấy là kiến trúc sư. Làm việc rất chuyên nghiệp, tuy rằng không đứng đầu ngành, nhưng bằng cấp rất cao, được yêu thích vô cùng. Nhưng em cũng đừng bị bằng cấp của cậu ta dọa, kì thực cậu ấy không phải là một sách, bản tính rất hài hước ”

Song Khánh hít sâu một hơi dài, nhìn Tương Văn Đào không chớp mắt, anh liền ngậm miệng, không nói gì nữa.

Cả hai bên đều là người biết tiến biết lùi, có những lời không cần nói rõ ra cũng đã hiểu được ý tứ của đối phương. Song Khánh không phải không biết tiếp theo mình nên vì cảm kích thức thời phối hợp nói một câu “Thật sao, vậy gặp mặt cũng được đó.” sau đó nói “Em có việc bận, đi trước nhé.” rồi tận lực giữ gìn phong độ mà rời đi, đến nơi không có người mà chữa thương.

Thế nhưng, tình cảm còn ấp ủ vẫn chưa bày tỏ đã bị phủ nhận, cô làm sao có thể cam tâm? Nói cho cùng tuổi cô vẫn còn rất trẻ, chỉ hi vọng anh có thể đưa ra được một lí do để cô vui vẻ chấp nhận. Tương Văn Đào nhìn thấy một tia cổ chấp trong ánh mắt của cô, âm thầm thở dài.

“Song Khánh....” Lúc này anh không như bình thường gọi cô là Vivian nữa, mà bắt chước Song Hỉ kêu bằng tên tiếng Trung. Tương Văn Đào dường như có điểm khó nói, hai bàn tay đặt ở trên mặt bàn đan lại thật chặt có chút nôn nóng, rốt cuộc nói: “Anh đối với phụ nữ, không có cảm giác.”

Song Khánh nhìn anh, ánh mắt mở to.

Đồng tính luyến ái, tại cái nơi đô thị phồn hoa này không có gì đáng ngạc nhiên. Chỉ là khi nghe điều đó từ miệng Tương Văn Đào lại khiến cô khiếp sợ.

Chưa kịp suy nghĩ sâu xa cô đã thốt lên: “Vậy sao anh còn theo em về nhà?!”

Tương Văn Đào không lên tiếng.

Giống như có một đạo linh quang đánh vào đầu, Song Khánh bỗng nhiên miễn cưỡng sâu sắc nghĩ ra một điều khiến cô kinh hãi, chuyện này cô làm sao mà tin được, thế cho nên cô không khỏi hướng về anh để chứng thực: “Anh theo đuổi anh trai của em?”

Tương Văn Đào vẫn im lặng, xem như đang thừa nhận.

Khó trách.

Song Khánh chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

Khó trách anh lại thành khẩn như vậy thuyết phục người nhà mình cho anh trai đến Thượng Hải.

Khó trách anh ấy chu đáo giới thiệu công việc lại còn hào phóng nhường một nửa chỗ ở cho anh trai.

Khó trách bỏ công mang anh trai tót lại từ đầu đến chân.

Lại càng khó trách lúc ở trong phòng karaoke dùng ánh mắt ôn nhu như vậy, chăm chú nhìn anh mình.

Trước kia không phải cô không cảm thấy anh đối với anh trai mình sao lại tốt đến thế, nhưng cho đến nay cứ nghĩ là bởi vì mình, không phải người ta thường nói yêu ai yêu cả đường đi sao. Song Khánh đối với chuyện mình tự đa tình như vậy mà nổi giận, nhất thời sượng mặt, đập bàn một cái.

“Tương Văn Đào! Anh có biết mình rất vỡ vụn không?! Theo đuổi một người phụ nữ tới nửa chừng lại quay sang đeo đuổi anh trai cô ta?!”

Tương Văn Đào kinh ngạc nhìn cô. Môi giật giật, muốn nói rồi lại thôi .

Anh vì giữ thể diện cho cô chưa nói ra điều gì, nhưng thông minh như Song Khánh, tự nhiên biết anh muốn nói cái gì.

Song Khánh, tôi khi nào thì theo đuổi em?

Song Khánh cũng biết mình trong lúc tình thế cấp bách đã lỡ lời nói sai. Nhưng cái phản ứng muốn nói lại thôi này của Tương Văn Đào làm cô vừa què vừa giận, đơn giản xuất chiêu tính tình nhỏ mọn của phụ nữ nói: “Anh có dám nói anh chưa từng nói dối em!”

Tương Văn Đào rũ mắt, âm thầm thở dài.

Anh cũng không muốn làm mất mặt Song Khánh. Dù nói thế nào, cô cũng là em gái Song Hỉ, cùng cô trở mặt sẽ không có gì tốt, ngược lại khiến việc theo đuổi Song Hỉ ngày sau trở nên khó khăn. Kỳ thật Song Khánh là một cô gái thông minh hiểu lý lẽ, chỉ là bây giờ sượng mặt nên mới nổi cáu, anh phải làm cho cô bình tĩnh lại.

Anh ho nhẹ một tiếng, nói: “Song Khánh, thật lòng xin lỗi.”

Thanh âm trầm thấp của Tương Văn Đào tràn ngập từ tính, phối hợp thêm ánh mắt mười phần thành khẩn, nhìn thế nào cũng cảm giác đó là những lời xuất phát từ tận đáy lòng. Song Khánh nhìn anh chăm chú một lúc rồi bỗng nhiên hốc mắt đỏ lên, chậm rãi ngồi xuống.

Đây là tín hiệu nhỏ, chứng tỏ cô ít nhất đã nguôi giận.

Vì thế Tương Văn Đào thức thời đứng dậy rót cho cô ly nước, săn sóc nói: “Uống nước trước đi.” Bây giờ đưa cho cô ly nước này nói không chừng cô sẽ mạnh mẽ mà hất thẳng vào mặt anh, nhưng nếu thực sự như vậy thì cũng không sao, làm cho cô hết giận thì có gì mà ngại, muốn thành đại sự thì không nên câu nệ tiểu tiết.

Nhưng hiển nhiên Song Khánh không đến nỗi không kiềm chế được mình như anh tưởng tượng. Cô cắn chặt môi, hơn nửa ngày mới thấp giọng hỏi một câu: “Anh của em có biết không?”

“...Không biết.” Tương Văn Đào cười khổ, đặc biệt chêm thêm một câu: “Là do anh đơn phương. Thật không ngờ, đã tới tuổi này rồi, lại giống như một đứa trẻ mới biết yêu.”

Song Khánh kinh ngạc nhìn anh, một cái liếc này của cô làm người mặt dày như Tương Văn Đào cũng thấy xấu hổ – có ý ra vẻ đáng thương như vậy là đang muốn tranh thủ sự đồng tình của em gái nhỏ này.

Quả nhiên, sắc mặt Song Khánh tốt hơn một chút. Nhưng vẫn phụng phịu, ngắt lời anh: “Anh trai em sẽ không chấp nhận anh đâu. Anh ấy không có gan làm đồng tính luyến ái.”

Tương Văn Đào ho nhẹ. “Vấn đề này, tạm thời cứ để cho anh tự suy nghĩ đi.”

Song Khánh với vẻ quái dị nhìn anh: “King, anh không sợ em vạch trần mọi chuyện sao?”

Tương Văn Đào cảm thấy được an ủi.

Thật tốt, cô đã xưng hô với anh một cách bình thường rồi, ít nhất không có đập bàn rồi hét lớn tên của anh.

Ngày thường nhìn Song Khánh xinh đẹp động lòng người, nguyên lai vẫn chưa rũ bỏ bản sắc mạnh mẽ như cây ớt nhỏ của thiếu nữ vùng cao. Không biết về sau vị dũng sĩ nào sẽ có phúc rước về.

“Nói thực, anh rất sợ.” Tương Văn Đào lộ ra vẻ yếu đuối. “Anh không biết nên thổ lộ với cậu ấy như thế nào, cũng không đoán được cậu ấy sẽ phản ứng ra sao. Càng lo lắng lại càng không dám nói...” Giọng nói đột nhiên cứng cáp, “Bất quá, không phá thì không xây được. Nếu em nói cho cậu ấy biết, không chừng lại là chuyện tốt...”

“Đừng mơ. Chính anh còn cảm thấy khó mở lời, em làm gì phải giúp anh nói ra tâm sự.” Tốt nhất anh mình cả đời này cũng đừng biết, để cho anh ta suốt đời ôm mối tình câm đi!

“...” Tương Văn Đào vẻ mặt xấu hổ, âm thầm nhịn cười.

Song Khánh qua cơn hờn dỗi, dần dà cũng kịp phản ứng, hồ nghi nhìn anh.

Hai người nhìn nhau hai giây, cuối cùng Tương Văn Đào phá lên cười, Song Khánh cảm tập văn kiện trên bàn ném qua, nghiêng răng nghiêng lợi: “Anh tên này ”

Trong tiếng cười Tương Văn Đào nhanh nhẹn đỡ lấy bàn tay Song Khánh đang định quơ tập giấy khác lên. “Vivian, Vivian, em nghe anh nói ”

Song Khánh trừng to đôi mắt đẹp cảm tức nhìn anh.

Tương Văn Đào ánh mắt ôn nhu cương chiều, như một người anh trai đang nhìn em gái mình.

“Vivian, anh rất thích em. Vừa đến thành phố này em đã là lính của anh, tính cách lại hào sảng, nghĩ không muốn thích cũng khó....”

Song Khánh không lên tiếng, vẻ cảm tức kia chậm rãi mất đi.

“Nhưng hẳn em cũng biết, loại thích này và yêu thích Song Hỉ không giống nhau.”

“Anh và cậu ấy, ngày sau rốt cuộc sẽ như thế nào, hiện tại ai cũng không biết. Cậu ấy, em, cùng với cha mẹ em, đều không cần lo lắng vấn đề này.... Cho nên anh xin em.... anh không yêu cầu em phải đứng về phía anh, chỉ hi vọng chuyện này hãy để cho anh và cậu ấy tự giải quyết, em trước đừng nhúng tay vào, có được không?”

20. Chương 20

CHƯƠNG 20.

Ngoài cửa truyền đến âm thanh mở khóa, đang làm ổ trên ghế salon bứt rứt bấm điều khiển, Diệp Song Hỉ lập tức lấy lại tinh thần chạy vụt ra.

“Về rồi à?”

“....A.”

Song Hỉ đứng ở huyền quan, mặc áo ngủ in hình nhân vật hoạt hình, xoa xoa tay, trên mặt mang theo nét tươi cười như muốn lấy lòng, thoạt nhìn thực giống chú chó con nghênh đón chủ nhân về nhà. Tương Văn Đào vì sự liên tưởng này mà khẽ cười, dùng một loại ngữ khí cương chiều sủng nịch mà ai cũng hiểu chỉ có đương sự là triện không nhận ra: “Như thế nào còn chưa ngủ?”

Song Hỉ không cần nghĩ ngợi đã vọt miệng: “Chờ cậu về.” Tương Văn Đào đắm chìm trong sự vui sướng chưa được hai giây, chợt nghe cậu vội vàng hỏi một câu: “Cậu cùng Song Khánh.... nói chuyện thế nào?”

Hôm nay trước khi tan tầm Tương Văn Đào gọi điện thoại nói có hẹn với Song Khánh buổi tối không về ăn cơm, trong lòng cậu có hơi chộn rộn.

Chuyện này không thể để lâu, sớm nói rõ ràng có lẽ sẽ tốt hơn. Cậu chính là có chút lo lắng, Song Khánh lớn đến từng này, từ trước đến nay chỉ có cô từ chối người khác, chứ chưa từng có ai từ chối cô, Tương Văn Đào nếu cách nói không uyển chuyển, chỉ sợ sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của cô. Loại sự tình này người ngoài càng ít hỏi han an ủi thì tốt hơn, bằng không đương sự nhất định thương tổn thêm sâu, càng cảm thấy mất mặt.

Tương Văn Đào có điểm nhụt chí, ngẫm lại, cũng không phải lần đầu biết Song Hỉ coi trọng người nhà, nếu vì điều này mà cảm thấy mất mặt, vậy thì sau này làm sao mà chịu đựng được nhiều hơn. Nghĩ như vậy liền bình thường trở lại, vừa cúi người thay giày, vừa nhẹ nhàng bâng quơ trả lời cậu.

“Đã nói rõ ràng, được rồi.”

“Cái gì mà được rồi?” Lời vừa ra khỏi miệng Song Hỉ liền phát giác ngữ khí như đang chất vấn, cảm thấy không ổn. Vội vàng hỏi lại: “Cảm xúc của nó.... Thế nào?”

Tương Văn Đào thở dài.

“Cậu cho rằng cô ấy sẽ như thế nào? Kêu khóc nói Em không lấy chồng?”

“Em tớ sẽ làm chuyện mất mặt vậy sao?! Bộ tính mở gala cười chặc!”

“Vậy không phải kết thúc rồi sao?” Tương Văn Đào mang dép lê đi vào nhà, “Cậu cũng biết kết quả rồi còn gì.”

Song Hỉ cắn môi không nói lời nào.

Tương Văn Đào đi vài bước không thấy cậu đáp lời, quay đầu lại nhìn, thấy cậu còn đứng ở nơi đó, cảm thấy nên trấn an cậu một chút, không thôi tên anh trai này còn khó chịu cả đêm.

Quay lại vỗ vỗ vai cậu nói: “Yên tâm, con gái thời nay rất kiên cường, tôn chỉ của các cô ấy là ‘Người đàn ông tiếp theo sẽ tốt hơn’, tớ cam đoan Song Khánh đau khổ nhiều nhất là ba ngày, ba ngày sau tuyệt đối lại hăng hái. Cho nên cậu cũng đừng quá bận tâm.”

Song Hỉ rầu rĩ nói: “Tớ cũng biết—”

Lúc này tâm trạng của cậu có điểm phức tạp.

Đương nhiên cậu không muốn Song Khánh xảy ra chuyện. Chính là nếu Song Khánh một chút việc cũng không có, lại làm cậu cảm thấy mất mát.

Cậu cả đời này, chưa từng có cơ hội vì em gái bị chó đuổi hay bị đứa nhỏ khác khi dễ mà phải động thân hay đại phát dương quang. Song Khánh cứ êm đẹp như vậy mà lớn lên, trước thì dựa vào cha mẹ, hiện tại tự dựa vào chính mình, người anh trai như cậu, tựa hồ chẳng có tác dụng gì trong cuộc đời cô.

Tuy rằng loại ý nghĩ này không tốt cho lắm, nhưng sâu trong tiềm thức của cậu vẫn hi vọng Song Khánh có chuyện bất bình, để người anh này được thể hiện một chút. Nhiều năm trước, bị em gái thờ ơ nói cậu không phải hình mẫu anh trai lý tưởng đã tạo thành nút thắt trong lòng cậu, tuy rằng mình không có gì đáng để em gái tự hào, nhưng ít ra cũng khiến cô không phải hổ thẹn vì cậu.

“Song Hỉ?” Tương Văn Đào có hơi lo lắng gọi cậu.

“Tớ không sao....” Tuy biết rằng tự mình đa sự cứ nghĩ Song Khánh yếu đuối, kỳ thực cô bị thất tình cũng không gây tổn thương nghiêm trọng như cậu tưởng tượng, nhưng Song Hỉ vẫn nhịn không được hỏi thêm một câu: “Cậu và nó.... Rốt cuộc đã nói như thế nào?”

Tương Văn Đào nhìn cậu.

Anh cao hơn Song Hỉ nửa cái đầu, đôi mắt như vậy chính là từ trên cao nhìn xuống, một đôi mắt với ánh nhìn thâm thúy làm cho Song Hỉ cảm thấy hoảng hốt.

“A, cậu chắc không phải lại nói mấy lời kiểu như ‘Anh không có cảm giác với em’ linh tinh đấy chứ?” Lời như thế, thật làm tổn thương lòng tự trọng của cô gái nhỏ.

Tương Văn Đào im lặng nở nụ cười, dường như đang giễu cợt trí tưởng tượng của cậu, nhẹ giọng nói: “Cậu thật muốn biết?”

Song Hỉ khẩn trương gật đầu.

Tương Văn Đào ánh mắt nhìn qua hướng khác rồi chớp nhẹ, Song Hỉ phát hiện trong đáy mắt anh chợt lóe một tia do dự. Loại thần sắc này hiện tại hiếm khi thấy được trên mặt Tương Văn Đào, cậu còn tưởng mình nhìn lầm, đang muốn nhìn kỹ lại cho rõ ràng, ánh mắt Tương Văn Đào một lần nữa trở lại trên mặt cậu. Giờ phút này, trong mắt anh sự do dự hoàn toàn tiêu thất, nhìn thẳng cậu, sắc mặt bình tĩnh, thậm chí trước khi nói còn nở nụ cười:

“Tớ nói với cô ấy tớ là gay.”

Song Hỉ khẽ nhếch miệng.

Hai anh em này phản ứng không khác nhau là mấy.

Tương Văn Đào khẩn trương rồi lại cố gắng bình tĩnh chờ đợi phản ứng của Song Hỉ.

Chỉ một thời gian rất ngắn nhưng dường như trôi qua thật chậm, Song Hỉ mới hít một hơi lạnh khí: “Cậu đã nói như vậy thật sao?”

Tương Văn Đào chậm rãi gật đầu. Lại được cậu đáp lại hai chữ: “Thiên tài.”

Chọn được lý do này.... Thực con mẹ nó quá tuyệt.

Không phải Song Khánh mị lực không đủ, cũng không phải cô có điểm nào không tốt, hết thấy vấn đề đều ở trên người Tương Văn Đào, ngàn sai vạn sai, lại sai ở điểm anh là đồng tính không có hứng thú với phụ nữ.

Song Hỉ bội phục sát đất: Có thể nghĩ ra một cái cơ kinh điển như vậy, vứt bỏ cả tự tôn của người đàn ông, thật làm người ta kinh ngạc!

Tương Văn Đào đại ra mặt mấy giây, rồi nhanh chóng tỉnh táo lại. Đối với loại suy nghĩ sang hướng thứ ba này của Song Hỉ làm anh dở khóc dở cười, ngẫm trở mình xem thường.

“Diệp Song Hỉ, cậu nghĩ rằng tớ lừa cô ấy sao?”

“Ách?”

Tương Văn Đào ghé sát nhìn thẳng vào mắt cậu, vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh đến độ chính anh cũng cảm thấy được mình rất tàn nhẫn, nói ra từng chữ một: “Tớ nói thật đấy.”

.....

.....

Trong chốc lát căn phòng an tĩnh lại.

“Đồng tính luyện ái?”

“Đúng.”

“Cậu?”

“Àn.... Hừ.” Không phủ nhận Hừ một tiếng.

Song Hỉ không còn lời nào để nói. Thật sự bị dọa cho khiếp sợ rồi.

Cũng không thể trách cậu, đồng tính đối với cậu mà nói là một quần thể rất xa xôi. Cậu lớn từ nay, còn chưa từng gặp một người đồng tính nào, đương nhiên cậu cũng biết Trương Quốc Vinh là người như vậy, nhưng ông là một ngôi sao lớn, trên người mang theo một vầng hào quang, khoảng cách với cậu rất xa. Cho nên cậu đối với cuộc sống của người đồng tính luyện ái cơ hồ không có nhận thức gì, trong tưởng tượng của cậu hẳn đều là những người đàn ông nói chuyện ảo lả, nhưng Tương Văn Đào nam tính khí khái như vậy, sao có thể là một trong những người đó chứ?

Khó có thể tưởng tượng.

Song Hỉ không hiểu, vì sao có phụ nữ tốt lại không thích, cố tình đi thích đàn ông có cấu tạo giống như mình, âm dương hòa hợp mới là chính đạo chứ.

Khiếp sợ cực độ làm cậu nhất thời không giữ miệng được bật thốt lên: “Đây là bệnh ” sau đó lập tức biết mình lỡ miệng, nhưng đã không còn kịp rồi, Tương Văn Đào đã đen mặt, “ phải trị! Đúng không?”

“....” Song Hỉ bị ngữ khí giận dữ của anh uy hiếp, nhất thời không dám nói thêm gì nữa.

Tương Văn Đào nhăn đôi mày rậm nhìn cậu, thật lâu sau, hít một hơi thật sâu, dùng một loại ngữ khí vô cùng đau đớn nói.

“Song Hỉ, tớ không biết nói rõ với cậu như vậy là tốt hay xấu đây? Tớ vẫn nghĩ cậu là một người có chiều sâu, biết suy nghĩ, tâm địa thiện lương, có thể đồng cảm với những người yếu thế...” Những lời tâng bốc qua đi làm cho Song Hỉ đỏ mặt Ngụ ý của Tương Văn Đào chính là thì ra cậu không tốt như tôi vẫn tưởng.

“Cậu vì sao lại mang theo thành kiến lớn như vậy? Cậu chưa hiểu hết về những người như tớ, dựa vào cái gì mà có thể kết luận đây là bệnh? Mao Chủ tịch còn từng nói “Chưa điều tra rõ thì không có quyền lên tiếng”, cậu...” Anh ngừng lại ngay thời điểm thích hợp, không nói thêm gì nữa, trong mắt lại ánh lên vẻ thất vọng cùng thương tâm nồng đậm.

Song Hỉ xấu hổ, tay chân không biết nên để đâu.

Từ khi gặp lại đến nay Tương Văn Đào đối với cậu tốt đến độ không chê trách được chỗ nào. Cậu thực không cố ý làm tổn thương anh, nhưng cái loại ngôn ngữ này, nói ra khi cảm xúc bị chi phối, có khi đã thương người còn hơn dao sắc. Hiện tại cậu không biết có bao nhiêu hối hận vì một khắc lỡ miệng khi này.

Nan kham im lặng hồi lâu, Tương Văn Đào nhắm mắt lại, cuối cùng chậm rãi mở miệng.

“Được rồi, nếu cậu thật sự không thể chấp nhận.... Cậu muốn chuyển đi, tớ không phản đối.” Anh cười mang vẻ thê lương, nhẹ giọng nói: “Dù sao bây giờ cậu cũng có thể tự đứng vững....”

21. Chương 21

CHƯƠNG 21.

Song Hỉ ngẩn ra, vừa vội vừa tức, toàn thân run rẩy cả lên.

“Ai, ai nói tớ muốn chuyển đi?!”

Cậu không được kích động, nếu kích động đầu óc sẽ không tỉnh táo, mồm miệng cũng không nhanh nhạy. Cậu tức giận nghĩ Tương Văn Đào rốt cuộc coi cậu là người như thế nào? Chẳng lẽ Diệp Song Hỉ cậu là kẻ tiểu nhân qua cầu rút ván, được việc thì giết lừa sao?! Cái gì mà ‘dù sao cậu cũng tự đứng vững trên đôi chân của mình rồi’, ý của cậu ta là mình đã đủ lông đủ cánh nên muốn bỏ đi rồi?!

Song Hỉ vô cùng ủy khuất, cảm giác bị Tương Văn Đào hiểu lầm thật không dễ chịu chút nào.

“Tớ kinh ngạc một chút không được sao? Nói sai cũng không được sao? Cậu, cậu, đột nhiên nói mình thích đàn ông, tớ đây một chút tâm lý chuẩn bị cũng không có ” Cậu lấp bắp biện bạch.

Cậu vừa nói không dọn đi, ánh mắt Tương Văn Đào liền sáng lên, sáng như một bóng đèn với công suất cực đại. Chính là bóng đèn này sáng không được bao lâu thì rất nhanh giống như điện áp không đủ đã từ từ tối đi.

Tương Văn Đào nhẹ cười, trong nụ cười có chút chua xót, nhẹ lắc đầu nói: “Cậu cần gì phải.... miễn cưỡng bản thân như vậy. Phản ứng như cậu, tớ thấy đã nhiều rồi....” Miệng thì nói vậy, kì thực trong lòng thành kiến lại không ít, dù cố ý hay vô tình cũng tạo ra khoảng cách, lời nói cứ chỉ trong lúc lơ đãng toát ra một loại cảm giác ưu việt.

Song Hỉ giống như bị vũ nhục, nói bằng âm thanh khàn khàn: “Ai miễn cưỡng!” Cậu liếc Tương Văn Đào, vẻ bất cần không như bình thường lớn tiếng nói: “Có gì đâu! Không phải chỉ là thích đàn ông thôi sao? Chẳng ảnh hưởng đến ai cả, có gì ghê gớm lắm đâu!” Vừa nói xong, đột nhiên hiểu ra dường như không có gì thật, trừ bỏ chuyện thích đàn ông ra thì vẫn là một người bình thường đấy thôi? Làm sao nguy hiểm bằng các loại vũ khí hủy diệt hàng loạt được.

“Song Hỉ....” Tương Văn Đào nhìn cậu, trong ánh mắt mang theo chút cảm động, làm cho Song Hỉ toàn thân cao thấp không tự nhiên cùng khó chịu không nói nên lời.

Tương Văn Đào này, dù trong trí nhớ của cậu hay từ lúc gặp lại đều mang đến cho cậu loại cảm giác là người tinh anh, mạnh mẽ, tự tin, có năng lực, không nói hai lời. Nói tóm lại, đây là một cường giả. Nhưng người cường giả này, lại chỉ vì chính mình đứng ở góc độ của cậu ta, vì cậu ấy mà lên tiếng liền toát ra thần sắc cảm động, có thể thấy được cậu ta có bao nhiêu sợ hãi nếu như mình vì biết tính hướng thật của cậu ta mà kì thị cùng lạnh nhạt.

Nghĩ đến đây Song Hỉ có chút chua xót.

Nếu ngay từ đầu mà biết Tương Văn Đào thích đàn ông, không cần phải nói, cậu nhất định sẽ “kính nhi viễn chi” (*) duy trì khoảng cách nhất định với cậu ta. Nhưng mà hiện tại chơi với nhau lâu như vậy, giao tình cũng sâu, lúc này vô vọng bỏ chạy chẳng phải rất không có nghĩa khí sao?

Tương Văn Đào phảng phất có chuyện khó nói, ngập ngừng, lại nhẹ giọng nói: “Song Hỉ, cậu phải suy nghĩ thật kỹ....”

“Có gì mà phải suy nghĩ chứ.” Song Hỉ không cần nghĩ ngợi đã cắt lời anh. Bình thường quen nhìn thấy biểu hiện cương quyết của Tương Văn Đào, giờ phút này nhìn thái độ cẩn thận cúi đầu như một người vợ nhỏ của anh làm Song Hỉ buồn bực. Cậu cào cào tóc nói: “Được rồi, được rồi, tớ thấy cậu phải chịu áp lực cũng khá lớn rồi——”

Tương Văn Đào không nhúc nhích, im lặng hồi lâu rồi mới nói tiếp:

“Thế, tớ thích cậu cũng không sao chứ?”

Song Hỉ thoát nhìn có vẻ choáng váng, miệng há ra, nhưng không phát ra một âm thanh nào.

Tối nay cậu đã bị đả kích đến hai lần, lần sau so với lần trước còn nặng nề hơn, cậu cảm thấy sức chịu đựng của mình hình như không đủ dùng.

Đối với đồng tính luyến ái trình độ nhận thức của cậu rất hạn chế, biết bạn tốt của mình đồng tính cũng đã xem như bị giáng một đòn nghiêm trọng, hiện tại Tương Văn Đào còn nói cho cậu biết mình chính là người mà anh thích.

Kì thật Tương Văn Đào sao có thể không cảm khái cơ chứ? Bí mật lớn nhất đời anh, luôn luôn cất giấu nơi sâu nhất trong nội tâm, lại trong vòng một đêm trước sau nói cho hai anh em nhà họ....

Anh chăm chú nhìn Song Hỉ, trong mắt cũng không chứa đựng tình tự phức tạp, cái gì gọi là ôn nhu, thương cảm, khẩn trương linh tinh đều không có, chỉ thuần túy chăm chú nhìn cậu.

Thấy Song Hỉ vẫn ngây ngốc không phản ứng, Tương Văn Đào tựa như hiểu ra điều gì, tự giễu nở nụ cười: “Cậu sợ rồi sao...”

Song Hỉ ực một tiếng, nuốt một ngụm nước miếng.

Lần này cậu chặt chẽ trông nom cái miệng của mình, không thốt ra những lời đả thương người khác. Chính là trái tim đập rất mạnh, cứ như muốn nhảy ra khỏi ***g ngực vậy.

Cậu biết mình nên nói gì đó, nhưng suy nghĩ nửa ngày, vẫn nghẹn ra một câu cũ rích: “Tớ, tớ không phải ”

“Tớ biết.” Tương Văn Đào hiểu được gật đầu, khóe miệng bỗng nhếch lên một tia cười khổ. “Cho nên tớ mới không muốn nói ra.”

Vậy hiện tại cậu vì cái gì lại muốn nói ra, bạn học Tương?

Rõ ràng Song Hỉ không ngờ lại có chuyện này, khuôn mặt đỏ bừng lên đứng ngốc một chỗ.

Bị người bạn mà mình coi trọng đột nhiên thông báo cậu ta có tình cảm khác với mình, khó tránh khỏi khiến cậu tay chân luống cuống không biết làm sao. Cậu lớn tới từng này, đừng nói đồng tính, ngay cả lời tỏ tình của người khác giới cũng chưa từng nghe qua, cậu không có kinh nghiệm xử lý những trường hợp như vậy, cậu cũng sờ đứng ngốc lảng, cũng không dám nhìn ánh mắt Tương Văn Đào.

Tương Văn Đào nhẹ thở dài.

Lúc trước anh đã từng nghĩ ra rất nhiều chiêu thức đa dạng để theo đuổi Song Hỉ. Nhưng khi chuyện đã xảy ra trước mắt, lại thấy đơn giản trực tiếp là tốt nhất. Kì thật anh rất muốn bức Song Hỉ nhanh tỏ rõ thái độ, nhưng trong lòng cũng biết, giờ khắc này tuyệt đối không thể sốt ruột.

Vì thế anh thở dài, bày ra tư thế khoan dung. “Cậu cũng đừng nghĩ ngợi nhiều.... Tuy rằng tớ thích cậu, nhưng cũng biết cậu thích phụ nữ.... Tớ cũng không trông mong cậu sẽ đáp lại cái gì...”

Người đàn ông vốn luôn ăn nói lưu loát, bỗng dưng bây giờ lại hơi ấp úng, giống như cũng không biết nên nói sao với cậu, ngừng lại thật lâu, cuối cùng dùng một ngữ khí như chốt lại: “Dù thế nào, cậu cũng nên suy nghĩ một chút, nếu cậu thật sự cảm thấy không thể chấp nhận mà muốn rời đi, tớ cũng... tuyệt đối không trách cậu...” Lời nói ra có vẻ khó khăn, mang theo trong đó một chút hương vị tuyệt vọng cùng nản lòng thoái chí, giống như là cậu chắc chắn sẽ rời đi vậy. Song Hỉ nghe thế cũng ỉu xìu, trầm mặc không nói.

Đêm nay Song Hỉ mất ngủ.

Nằm trên giường lăn qua lộn lại mãi vẫn không ngủ được.

Cậu cảm khái nghĩ, nhân sinh thực con mẹ nó giống như một bộ phim kinh điển. mà mình tại sao lại biến thành diễn viên trong vở kịch tình yêu phóng đại quá lên thế này? Chẳng qua chuyện xưa của người ta là hai chị em cùng dây dưa với một người đàn ông, giờ tới phiên cậu lại biến đổi trở nên lợi hại thế này.

Tuy rằng lời thú nhận của Tương Văn Đào làm tâm ham hư vinh của cậu có được sự thỏa mãn nhất định, nhưng nếu cẩn thận mà ngẫm lại, trừ bỏ có một vài năng khiếu trời cho, cậu thật nghĩ không ra rốt cuộc mình có cái gì hơn Song Khánh, Tương Văn Đào rốt cuộc thích cậu ở điểm nào chứ?

Gối hai tay ra sau đầu, Song Hỉ hồi tưởng lại mọi chuyện, bắt đầu từ thời trung học khi lần đầu tiên gặp Tương Văn Đào, đến hiện tại đi tới Thượng Hải, tất cả những chi tiết có thể nhớ được thì đều cẩn thận suy xét một lần. Rốt cuộc là người này từ khi nào thì bắt đầu tồn tại tâm tư đó với mình? Nếu có đầu mối nào từ thời trung học, vậy hẳn là

“Ta khinh!” Song Hỉ đột nhiên nghĩ tới, hai năm đó mình với cậu ta từng tắm cùng nhau không ít lần, có khi nào lúc đó Tương Văn Đào đã có chủ ý với cái mông của mình không?!

22. Chương 22

CHƯƠNG 22.

Đồng hồ báo thức reo lên hồi lâu, mới thấy Song Hỉ trong ổ chăn không tình nguyện cựa mình, lười biếng đưa tay tắt chuông.

Thật không muốn rời giường.

Tối qua đấu tranh tư tưởng mãi, cơ hồ tới gần sáng mới mơ màng thiếp đi chốc lát. Bây giờ cậu buồn ngủ chết được, chính là biết hôm nay không phải cuối tuần, chỉ phải cố gắng miễn cưỡng chính mình ngồi dậy, xuống giường mặc quần áo.

Trong gương là hình ảnh một người da xin mắt sưng, sắc mặt trắng bệch như ma. Cậu dùng nước lạnh vỗ vỗ lên mặt xoa bóp vài cái, mới thanh tỉnh hơn một chút.

Thần trí vừa thanh tỉnh thì chuyện phiền lòng kia lại nảy lên trong tâm. Cậu đứng trước gương kinh ngạc suy nghĩ: Ash, lát nữa mình đối mặt như thế nào với Tương Văn Đào đây?

Sau cuộc nói chuyện tối hôm qua, cậu không cho rằng bọn họ còn có thể trở lại tình trạng làm anh em tốt như trước kia được, ít nhất hiện tại nếu bảo cậu ngủ cùng giường với Tương Văn Đào, cậu tuyệt đối không dám.

Nhìn thời gian phải xuất môn đi làm đã đến gần, tuy rằng vẫn chưa nghĩ ra nên như thế nào đối với Tương Văn Đào, nhưng cũng đành phải kiên trì đi ra ngoài, sau đó mới phát hiện mình đã lo lắng dư thừa. Trong nhà im ắng, bên bàn ăn cũng không có giọng nói sang sảng chào buổi sáng ‘đã dậy rồi sao’ như bình thường. Có lẽ Tương Văn Đào cũng thấy được không tiện gặp mặt, nên đã sớm đến công ty, tránh cho đôi bên đều xấu hổ.

Cho dù thế nào chẳng nữa thì việc Tương Văn Đào không ở nhà cũng làm cho Song Hỉ thả lỏng một hơi. Gánh nặng tinh thần được trút bỏ, cậu cảm thấy nhẹ nhàng đi tới mở cửa tủ lạnh, khi vươn tay thì mới phát hiện trên cửa có dán một tờ giấy, theo phản xạ gỡ nó xuống đọc.

Chữ viết trên giấy đương nhiên là của Tương Văn Đào, hơn nữa thực rõ ràng, là lời nhắn cho cậu. Lời nhắn không nhiều, ít ỏi chỉ có vài từ, đại ý là anh sẽ đi vài ngày, để cho Song Hỉ có thời gian yên lặng mà suy nghĩ. Dù cho cậu có quyết định ra sao, anh vẫn chấp nhận vô điều kiện.

Tương Văn Đào, cứ nhiên lại chủ động né tránh. Song Hỉ sau khi xem xong tờ giấy nhẵn, rất khó diễn tả được cảm giác vì điệu kia là gì.

Thoải mái, đương nhiên rồi. Thế nhưng khi cảm giác thoải mái qua đi, tiếp theo đương nhiên sẽ là sự mất mát cùng nặng nề.

Tương Văn Đào, cậu cần gì.... phải đi đến bước này.

Đích xác là mình cần thời gian để thích ứng và tự suy nghĩ thật, nhưng có đạo lý nào lại để chủ nhân phải tránh đi chứ, đây không phải cứ chiếm thước sào sao. (*)

Còn nữa, tuy Tương Văn Đào không nói rõ, nhưng Song Hỉ cũng biết việc anh tránh đi chắc còn có một tầng dụng ý khác. Cho cậu thời gian mấy ngày, cố nhiên là tiện cho cậu bình tĩnh suy xét, nhưng cũng đồng thời là để tiện cho cậu rời đi.

Nếu phải dọn đi, đương nhiên nên lặng lẽ rời khỏi mới không làm mất mặt chủ nhà. Tương Văn Đào hẳn là sợ sượng mặt nên mới sớm tránh đi, miễn cho anh phải tận mắt thấy cảnh cậu dọn hành lý... Anh là người thông minh, khi trở về thấy phòng ở trống không sẽ tự hiểu được Song Hỉ không thể đón nhận mình, sau này sẽ thức thối mà không tới quấy rầy.

Suy nghĩ theo lý trí thì việc Tương Văn Đào lảng tránh là để giữ mặt mũi cho cả đôi bên. Nhưng tại sao loại cảm giác mất mát trống vắng này lại tồn tại trong lòng cậu.

“Anh, anh với King.... cãi nhau sao?”

Sau cuộc nói chuyện tối qua, giờ chợt nghe thanh âm của em gái mình, Song Hỉ không khỏi cảm thấy chợt dạ. Mà Song Khánh, tựa hồ cũng có chút chần chờ. Rốt cuộc thì đó cũng không phải chuyện dễ mở miệng.

Vấn đề Song Khánh hỏi, đương nhiên Song Hỉ sẽ không thừa nhận. Thậm chí vì muốn em gái yên lòng mà còn cười ha ha: “Đâu có đâu, làm sao có thể chứ...”

Song Khánh dừng một chút, rốt cuộc nói: “Hôm nay em nhìn thấy anh ấy rửa mặt ở công ty... Đường như tối qua ngủ ở phòng làm việc...”

“Nga... có lẽ là phải tăng ca.” Cho dù đang nói chuyện qua điện thoại nhưng Song Hỉ mắt chớp liên hồi, đó là thói quen khi nói dối. Nhưng lời nói dối này của cậu thật không thông minh tí nào. Tương Văn Đào nếu tăng ca thật, thân là cấp dưới trực tiếp chẳng lẽ Song Khánh còn không rõ ràng nhất sao? Cho nên Song Khánh đầu bên kia liền trầm mặc, thật lâu sau mới nói: “Có phải bởi vì em ”

“Không không không.” Song Hỉ vội vàng phủ nhận. Phủ nhận xong rồi mới nhận ra giờ không biết giải thích với cô như thế nào. Chẳng lẽ lại bảo với em gái mình nguyên nhân là vì Tương Văn Đào bày tỏ tình cảm với mình sao!?

Nhất thời xấu hổ, cũng không biết nên nói gì cho phải. May mắn Song Khánh cũng không tiếp tục truy hỏi nữa, sau một lúc lâu cô mới ập a ập ứng nói: “Nếu, ở đó không vui vẻ, vậy anh có tính... dọn đi?”

Song Hỉ im lặng. Song Khánh đã biết tính hướng của Tương Văn Đào, cho nên nếu cô có lo lắng khi hai người ở chung cũng là bình thường. Chính là, cứ vậy mà dọn đi sao? Chưa nhắc đến vấn đề kinh tế khi đột nhiên chi ra một số tiền lớn, chỉ xét về tình người đã thấy khó nói rồi...

Cậu không biết khi Song Khánh đánh cuộc điện thoại này, thật ra đã phải đấu tranh rất nhiều. Đúng là cô có ngầm đồng ý lời thỉnh cầu “đừng nhúng tay vào” của Tương Văn Đào, nhưng khi trở về cân nhắc lại, càng nghĩ lại càng lo lắng.

Luận về tâm cơ thủ đoạn, anh mình tuyệt không phải đối thủ của King. Nếu anh mơ hồ bị gạt vào con đường đồng tính luyện ái, so với chuyện mình thấy chết mà không cứu cũng không khác biệt mấy. Tuy rằng có e ngại vì Tương Văn Đào là cấp trên, cũng như anh đã có lời thỉnh cầu cô không cần nhúng tay vào, mình đâu có nói rõ ra nhưng thoáng ám chỉ một chút thì chắc cũng không sao. Cô không có vạch trần ra là “Anh! King đã có chủ ý từ lâu rồi, anh mau tránh xa anh ta một chút”, vậy cũng coi như không làm Tương Văn Đào thất vọng.

“Chuyện này, để anh suy nghĩ thêm.” Nội tâm Song Hỉ cũng rất mâu thuẫn, nói quanh co một hồi, làm cho Song Khánh cũng không biết nên nói gì nữa, đành phải ân một tiếng, tạm thời nói đến đây thôi.

Cúp điện thoại xong, Song Hỉ cảm thấy thật mờ mịt. Cũng không làm việc được nữa, ngồi trước máy tính mà cứ ngẩn người ra.

Có một loại trẻ con, vô cùng nhu thuận. Vào thời điểm khi khao khát một món đồ chơi nào đó, bọn chúng sẽ không đòi người lớn mua bằng được, lại càng không vì đòi không được mà ngồi dưới đất quấy đạp hai chân rồi hướng người lớn khóc nháo om sòm.

Bọn chúng chỉ biết lén lút chăm chú nhìn món đồ chơi yêu thích kia, bằng một thái độ đáng thương và cái nhìn ần ần của trẻ nhỏ. Người lớn nhìn thấy, sẽ cảm thấy đứa trẻ này thật đáng thương và đáng yêu, không đành lòng làm cho bé thất vọng.

Song Hỉ thấy Tương Văn Đào bây giờ có chút giống loại trẻ con này. Anh tự giác lảng tránh như vậy, không tranh thủ, không thuyết phục, toàn quyền quyết định đều giao cho cậu... Anh càng nhẫn nại lại càng làm cậu không thể đành lòng khất khe, khe khất với anh.

Nếu mình thật sự chuyển đi, vậy Tương Văn Đào dù trên mặt không có biểu lộ ra, nhưng sâu trong nội tâm vẫn là chịu không gì đả kích.

(*) Kính nhi viễn chi () – có nguồn gốc từ một câu nói trong Luận ngữ – Ung dã của Khổng Tử: Vụ dân chi nghĩa, kính quỷ thần nhi viễn chi, khả vị tri hĩ ().

Tạm dịch: Làm việc nghĩa, có ích cho dân, tuy phải kính trọng quỷ thần (ý nói bề trên) nhưng không cầu cạnh quỷ thần, mà nên tránh xa quỷ thần, đó là trí. “Kính nhi viễn chi” chính là cách nói rút gọn từ câu “Kính quỷ thần nhi viễn chi”

Ngày nay, trong tiếng Việt, thành ngữ “kính nhi viễn chi” thường được dùng trong các trường hợp: Bề ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng một đối tượng nào đó, nhưng trên thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi với đối tượng đó; hoặc thường dùng trong các trường hợp mĩ mai, châm biếm khi mình không muốn tiếp cận với một đối tượng nào đó – Nguồn: Wikipedia tiếng Việt.

(*) Cưu chiếm thước sào: chim cưu không biết làm tổ, chim thước thì khéo léo nên xây tổ rất hoàn hảo, tới mùa sinh sản, chim cưu thường dùng vũ lực chiếm đoạt tổ của chim thước – Nguồn: VIVIAN WP.

23. Chương 23

CHƯƠNG 23.

“Song Hỉ, bản báo giá tháng trước...” Ngữ Thanh đang nói thì ngừng lại bởi cô nhìn thấy nội dung trang web mà cậu đang xem. Song Hỉ vừa quay đầu lại đã thấy một đôi mắt với ánh nhìn lóe sáng.

“Ách.....” Dù biết lúc này mà mở miệng giải thích thì chẳng khác gì “giấu đầu hở đuôi” nhưng nếu cái gì cũng không giải thích thì sẽ khiến cô gái này sẽ có những liên tưởng cổ quái đáng kinh ngạc cho mà xem. Hơi do dự một chút, nhưng vẫn lựa chọn nói thẳng:

“Cậu đừng hiểu nhầm, tôi chỉ là tùy tiện xem thử...”

Búp bê chớp chớp đôi mắt, vẻ mặt đặc biệt vô tội nói: “Hiểu nhầm gì chứ, tôi cái gì cũng chưa kịp nghĩ...”

Song Hỉ liếc nhìn cô, ánh mắt kia tuyệt đối là đang nghi ngờ không tin. Trong lòng cậu chợt dạ, vừa nhanh chân nhanh tay đi tìm bản báo giá nhưng cũng nhận không được dùng khéo mắt liếc qua theo dõi động tĩnh của búp bê, vì mình dùng máy tính của công ty tìm tư liệu về đồng tính luyến ái mà trong lòng đang âm thầm hối hận. Lại nói đều do tên hỗn đản Tương Văn Đào đã ba ngày liên tiếp không về nhà, hại cậu cảm giác bức rút càng ngày càng sâu.

“Ân, chính là cái này.” Đối phương cầm bản báo giá rồi cũng không trở lại bàn làm việc của mình. Tựa như lơ đãng, rồi lại giống như ý vị thâm trường liếc mắt nhìn cậu.

“Ai, nếu cậu muốn tìm hiểu về quần thể này mà tìm tư liệu, vậy chi bằng cứ hỏi tôi đi. Khi còn chưa đi làm tôi đã từng là thành viên của tổ chức thiện nguyện Cầu Vòng đấy.” Nói xong cười cười quay đi.

Song Hỉ trong lòng dao động. Tổ chức Cầu Vòng... Mới vừa rồi có đọc qua tư liệu về cái tên này. Nghe nói là chuyên giúp đỡ người đồng tính, “Bình đẳng, hạnh phúc, yêu thương, khỏe mạnh” chính là tôn chỉ của họ.

Song Hỉ có một thói quen tốt, chính là đối với những chuyện mà mình không hiểu thì không ngại học hỏi người khác, tuyệt đối khiêm tốn nghe sự chỉ bảo của người ta. Nếu búp bê từng hoạt động trong tổ chức Cầu Vòng, hiển nhiên đối với người đồng tính sẽ không có tâm lý kì thị, nghe một vài lời khuyên của cô ấy, tựa hồ cũng không có gì sai.

Vì thế thời gian nghỉ trưa, hai người đã an vị cùng nhau hàn huyên một chút.

Thái độ nói chuyện của Song Hỉ rất cởi mở, bởi vì cậu lấy danh nghĩa tìm hiểu cho “một người bạn”. Nếu chuyện kia xảy ra là của người bạn, vậy cậu có gì mà phải ngại ngần?

Nghe sơ qua câu chuyện của cậu xong, búp bê ừ một tiếng.

“Hiểu rồi. Nói đúng ra là bạn cậu không thể tiếp nhận người kia, nhưng lại không muốn anh ta bị tổn thương...”

“Đúng.”

“Nhưng nếu tiếp tục ở cùng anh ta, thì có một ngày sau đình khó mà giữ được ...”

“...”

Thực xấu hổ.

Con gái thời nay ăn nói thoải mái như vậy sao....

Bất quá búp bê dùng từ “sau đình” chứ không phải cái từ “thí thí” thô tục, ít nhiều cũng làm Song Hỉ có chút an ủi, cậu mạnh miệng nói: “Kì thực cũng không phải là lo lắng chuyện này....”

Chưa nói tới việc Tương Văn Đào không giống loại người có thể làm ra chuyện này, dù sao thì trước kia mình đã từng làm việc ở xưởng in, tay chân cũng có chút khí lực. Phụ nữ bị cưỡng gian là do trời sinh nam nữ thể chất khác biệt quá lớn, còn đàn ông dùng sức mạnh với đàn ông thì đúng là chuyện không tưởng.

“Vấn đề này phải thảo luận cả hai mặt.” Búp bê chậm rãi nói, tác phong có vẻ rất chuyên nghiệp.

“Quả thực trong giới đồng tính có những người rất ích kỉ, không hề suy nghĩ cho người anh ta yêu, nhưng cũng có không ít người bản tính chính trực. Thường thì họ sẽ không kéo “thằng nam” xuống nước, bởi vì với họ sức ép xung quanh đã đủ lớn rồi, họ cũng biết con đường này không hề dễ đi. Nếu đúng như lời cậu nói thì anh chàng kia cũng là người ngay thẳng, tôi thấy bạn cậu không cần lo lắng, có lẽ anh ta chỉ muốn bạn cậu hiểu được tình cảm của mình mà thôi.”

Song Hỉ hoang mang suy nghĩ một hồi. Tương Văn Đào là người ngay thẳng sao? Suy nghĩ trong chốc lát, cảm thấy hình như... cũng đúng.

Tuy không hiểu nhiều lắm về giới đồng tính, nhưng ít nhiều cậu cũng biết họ sống rất vất vả, thậm chí còn có nhiều người lựa chọn cách kết hôn với người khác phái để che giấu tính hướng của mình. Nghĩ đến đây, Song Hỉ kì thật có điểm cảm kích Tương Văn Đào, cảm kích vì cậu ta đã buông tha cho Song Khánh. Nếu sau khi kết hôn mới phát hiện vấn đề tính hướng của cậu ta, vậy chẳng phải đã hại cả đời Song Khánh sao? May mà Tương Văn Đào thẳng thắn nói thật với cô.

“Y học bây giờ vẫn chưa phát triển, đến nay vẫn không thể biết là do bộ phận nào trong cơ thể quyết định chúng ta nên yêu đàn ông hay phụ nữ. Nhưng có thể khẳng định người đồng tính trừ bỏ tính hướng không giống người thường còn các phương diện khác thì thật sự bình thường. Bạn cậu không cần lo lắng quá đâu, sống hòa thuận với người kia là được rồi.”

“Nhưng, tôi nghe nói tỷ lệ mắc bệnh sida ở người đồng tính rất cao...”

Búp bê nhìn cậu, lắc đầu nói: “Không nên kỳ thị người bị bệnh sida...”

Song Hỉ vội nói: “Tôi không kỳ thị, thật ra tôi cũng đồng cảm với họ, nhưng có chút lo...”

“Này, để tỷ tỷ phổ cập cho cậu chút kiến thức khoa học...” Song Hỉ đánh một ánh mắt khinh thường về phía cô.

Cô gái này, từ cách trang điểm đến ăn mặc đều theo phong cách hello kitty, nhưng tâm sinh lý vẫn là của một cô gái nhỏ, cứ nhiên dấm ở trước mặt cậu. Một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, ngang nhiên xưng tỷ tỷ.

“Phương thức lây truyền bệnh sida ,có ba loại ” (*)

“Tôi biết. Một, từ mẹ sang con. Hai, từ máu. Ba,...” Trừ ba phương thức đó thì tiếp xúc bình thường sẽ không bị lây.

“Đó cũng chưa phải là tất cả đâu. Hiện tại người đồng tính cũng thực chú ý đến vấn đề an toàn, trừ phi là mối quan hệ dài lâu, nếu không thì đều mang bảo hộ hết. Bạn cậu gặp được người kia, tựa hồ cũng là người có hiểu biết, khẳng định sẽ hiểu được làm thế nào cho an toàn...”

Song Hỉ tay đỡ má không thêm đáp lại. Trong lòng cậu khoan khoái hơn một chút, bởi vì nghe những điều này xong, tựa hồ thật sự cũng không có gì đáng lo...

.
. .

“Khụ, là tớ, Song Hỉ đây... Ách, tớ gọi điện để báo cho cậu, mai là hạn cuối để ký hợp đồng với chủ xí nghiệp, nếu cậu không về thì sẽ bỏ lỡ đấy... Ân, tớ chỉ định nói với cậu như vậy thôi.” Lạch cạch, treo điện thoại.

Được rồi, cái thang cũng đã mang đến rồi, lúc này Tương Văn Đào hẳn cũng nên leo xuống khỏi sân khấu thôi.

Song Hỉ quả nhiên đoán không sai. Sau khi nghe được lời nhắn này, nam nhân đang đứng cạnh tủ đựng văn kiện sau một lúc ngưng thần rốt cuộc nở một nụ cười nhẹ, mà nụ cười kia... Khẳng định là có hàm ý sâu xa.

24. Chương 24

CHƯƠNG 24.

Khi Tương Văn Đào về đến nhà thì trời cũng đã tối.

Song Hỉ đang xào rau ở phòng bếp, mặc dù trong phòng có bật máy hút mùi nhưng đứng ở cửa bếp vẫn có thể ngửi thấy hương thơm nồng đậm của gừng và tỏi phi. Tương Văn Đào vừa nhìn thấy hình ảnh đứng xào rau của cậu thì nước miếng liền trào ra, không biết là do món ăn ngon hay do người nấu ngon. Anh ho nhẹ một tiếng để thu hút sự chú ý của cậu.

“... Tớ về rồi.”

Song Hỉ quay đầu lại. Tuy đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng khi bắt gặp đối diện với Tương Văn Đào, trong mắt cậu vẫn hiện lên nét bối rối.

Cậu nhớ tới buổi truyền đạt kiến thức của búp bê, cố gắng trấn tĩnh lại. Nghe nói ở chung với người đồng tính, bí quyết tốt nhất chính là giữ tâm tình bình ổn, coi người ta như người thường, không nên tỏ thái độ lúc nào cũng sợ nói sai làm người ta thêm dè dặt.

Cậu liền chiều theo bí quyết đó mà nói chuyện như mọi khi: “Àn... Sắp có cơm rồi, cậu đi thay quần áo đi.”

Tương Văn Đào mỉm cười nói: “Ừ.” rồi xoay người trở về phòng.

Anh quả thật rất có phong cách, một cái tư thế xoay người thôi mà cũng thông dong đẹp mắt như vậy. Cho dù là nhìn bằng con mắt của người đồng tính thì cậu ta cũng rất đẹp trai. Tiếc là, Song Hỉ than thở nghĩ, một người đẹp trai như vậy, tại sao lại không thích phụ nữ chứ?

Lúc ăn cơm hai người đều im lặng động đũa, không nói lời nào. Trước kia khi hai người ăn chung, tuy không tíu tít như mấy cô nữ sinh nhưng vẫn là vừa ăn vừa nói chuyện, ngẫu nhiên còn có thể uống chút rượu. Hiện tại, Song Hỉ chẳng biết nên nói cái gì, những gì cậu muốn nói lại không thích hợp để nói trên bàn ăn, rất có thể sẽ ảnh hưởng đến khẩu vị của người kia.

Tương Văn Đào nhìn cậu, tìm một đề tài để nói: “Tớ ký giấy với khu xí nghiệp rồi.”

“Nga.”

Im lặng trong chốc lát, Tương Văn Đào nói tiếp: “Mấy ngày nay cậu... Thế nào?”

Song Hỉ miệng đầy đồ ăn, đũa còn ngậm trong miệng, nghe vậy liền giữ nguyên tư thế lặng đi chốc lát.

Cậu vốn định ăn cơm xong mới nói chuyện với anh nhưng nếu như Tương Văn Đào đã hỏi thì có lẽ nên nói thẳng luôn vậy.

Quyết định chủ ý rồi mới nhẹ nhàng đặt chén đũa lên bàn. Động tác này đọng lại trong mắt Tương Văn Đào, anh nhìn cậu, khẽ cười: “Đã quyết định rồi chứ? Cậu cứ nói đi, tớ sẽ chăm chú lắng nghe.”

Song Hỉ quan sát, thấy thần sắc ôn hòa của anh, liền kiên trì nói: “Tớ... Tớ vẫn thích phụ nữ.”

Tương Văn Đào im lặng, Song Hỉ chờ trong giây lát không thấy anh phản ứng gì, vội vàng nói nhanh: “Chúng ta, vẫn tiếp tục làm bạn không được sao? Mấy ngày nay, tớ cũng lo lắng. Tớ sẽ không chủ động dọn đi, bất quá, nếu cậu cảm thấy tớ rời đi sẽ tốt hơn vậy thì tớ sẽ đi.”

Bây giờ nhớ lại, lúc trước Tương Văn Đào mời mình ở chung, có thể là có ý muốn phát triển mối quan hệ. Nếu không thể tiếp nhận cậu ta, cần gì phải chiếm cái hầm cầu không sót thì (*), phòng ở này, nói không chừng là người ta chuẩn bị để sống cùng người yêu.

Mà nói không chừng còn làm Tương Văn Đào suy nghĩ lệch lạc. Rất có thể anh sẽ nghĩ “Đã không tiếp nhận tôi còn lấy danh nghĩa làm bạn ở lại bên cạnh làm gì? Định để tôi chỉ nhìn mà không được ăn sao?” Và nhiều ý niệm linh tinh khác. Theo lý thuyết mà nói thì làm người ai cũng ích kỉ, Tương Văn Đào mà có suy nghĩ như vậy cũng không có gì lạ. Song Hỉ cảm thấy hổ thẹn, cậu biết mình thật ích kỉ, vì không muốn mang tiếng vong ân phụ nghĩa mà đem quyền quyết định giao cho Tương Văn Đào — Tớ không kỳ thị cậu, tớ định tiếp tục ở chung với cậu, là tự cậu không cần đấy.

Tương Văn Đào đợi một hồi không thấy cậu nói tiếp, ngược mắt lên hỏi: “Xong rồi?”

“Ừ. Xong rồi.”

Tương Văn Đào cười cười, ôn hòa nói: “Song Hỉ, cậu hiểu lầm rồi.”

“Ách?”

“Tớ nói thích cậu, thật ra cũng không ôm hy vọng cậu sẽ đáp lại. Chỉ là so với việc để Song Khánh nói cho cậu biết, không bằng để tớ tự nói. Dù sao ở cùng nhau, chuyện này cũng không thể giấu cậu được bao lâu, sớm cho cậu biết thì tốt hơn.” Thái độ của Tương Văn Đào rất sáng khoái, bình thản, nụ cười lại chân thành, tha thiết mà ấm áp: “Cậu không chọn cách né tránh là tớ đã cảm thấy mãn nguyện rồi. Yên chí, tớ tuyệt đối sẽ không ép buộc cậu, cứ theo lời cậu, chúng ta làm bạn.”

Song Hỉ “A” một tiếng, cảm thấy như trút được gánh nặng.

Trong lòng cậu vẫn luôn nặng trĩu vì chuyện này. Cái gì mà được người khác thích là hạnh phúc, hạnh phúc cái rắm á! Nếu hai bên lưỡng tình tương duyệt thì quá hoàn hảo, còn như không thể đáp lại tình cảm của đối phương thì rõ ràng là gánh nặng. May mắn là Tương Văn Đào rộng lượng, cảm được thì cũng buông được, không có dây dưa nhiều.

Cậu lập tức vui vẻ trở lại nói: “Đúng vậy, bạn bè mới được cả đời, đúng không?”

Tương Văn Đào mỉm cười gật đầu: “Ừ. Cả một đời.”

Nghe được lời hứa của Tương Văn Đào, Song Hỉ cảm thấy trời thật trong, tâm cũng sáng, tóm lại là hết thấy đều tốt, gánh nặng gì cũng bay đi hết.

.
. .

Tương Văn Đào quả thật biết giữ lời, luôn giữ đúng ranh giới bạn bè với cậu. Anh đối với Song Hỉ vẫn rất tốt, cũng không vì bị cự tuyệt mà làm mặt lạnh. Trong công việc, trong cuộc sống, vẫn chiếu cố cậu rất nhiều, hơn nữa loại chiếu cố này được hạn chế trong một phạm vi nhất định, ngay cả một ánh mắt u ám cũng không có, càng không như trước kia hay tìm cơ hội cùng Song Hỉ đụng chạm thân thể để ăn chút đậu hủ.

Song Hỉ biết, anh đang giữ khoảng cách.

Tuy rằng trước mắt hành động này là vô tình, nhưng tin rằng theo thời gian, hai người sẽ trở lại làm bạn bè chân chính. Đối với chuyện này Song Hỉ rất có lòng tin.

Không lâu sau đó, Song Khánh cũng biết kết quả cuộc nói chuyện.

Ở đầu kia điện thoại, cô trầm mặc một lúc, nhẹ giọng đề nghị: “Anh... Hay để em giới thiệu bạn gái cho anh.”

Song Hỉ bật cười. Này vậy có phải là ngược đời hay không, lẽ ra thân làm anh trai như cậu nên là người quan tâm đến việc chung thân đại sự của em gái mới đúng? Nhưng cười xong, cậu cũng hiểu được dụng ý của em gái, chần chờ một chút, nói: “Vậy có tốt không? Cậu ấy sẽ nghĩ thế nào?”

Giờ này đột nhiên tìm bạn gái, kẻ trì hoãn cách mấy cũng biết vội vàng vậy là để cho ai xem. Đã nói làm bạn với Tương Văn Đào rồi, cần gì phải khẩn cấp bày ra bộ mặt xin chớ đến gần chứ.

“Anh bận tâm anh ta nghĩ như thế nào làm gì!” Song Khánh có điểm bực mình. Cô thấy anh trai mình thật như gà mẹ, nếu đã không thể đón nhận anh ta, cần gì phải lo đến cảm thụ của đối phương.

Cô ngừng lại, ngữ khí dịu đi một chút: “Công ty có hai suất đi đào tạo ở nước ngoài, bây giờ số người đủ điều kiện đang tranh nhau vỡ đầu. Sáng nay em cũng làm đơn xin, tuy rằng cơ hội không lớn, nhưng biết đâu được.”

Song Hỉ a một tiếng. “Kia, nếu đơn được phê chuẩn, sẽ đi trong bao lâu?”

“Một năm.” Khóa đào tạo này công ty tiến hành không theo định kỳ, đa số khi trở về đều thăng chức, cho nên mọi người đều coi đây là cơ hội tốt để thăng tiến. Không ai không muốn tiến lên, Song Khánh cũng không ngoại lệ.

“Nếu em đi rồi, sau này sẽ không có ai để trao đổi chuyện này với anh.” Song Khánh nói ra lo lắng của mình.

Nỗi khổ tâm của em gái, Song Hỉ tự nhiên hiểu được. Ngẫm lại tuổi mình cũng không còn nhỏ nữa, hiện nay việc làm ổn định, có tìm bạn gái cũng là thuận lý thành chương, vì thế cậu liền đồng ý với Song Khánh: “Được. Vậy em lưu ý giúp anh đi.”

“Có sẵn người cho anh chọn...”

(*) Chiếm hãm cầu không sót thí: Vũ không rõ lắm câu này, nhưng theo Vũ hiểu thì ý nói là đã không cho được thứ người ta cần còn muốn chiếm hết tiện nghi của người ta đó, hiểu đơn giản là vậy, còn sâu xa hơn nữa thì phó tay a, ai biết thì góp ý nhé ^^

(*) sida: là AIDS a (cái này thì chắc ai cũng biết), nhưng Vũ chỉ muốn nói là dùng từ AIDS thì nó văn hoa và quốc tế một chút, nhưng trong QT để là sida nên cả editor và Vũ đều quyết định giữ nguyên không đổi,

bởi vì hình như sida có nhiều người biết hơn....

25. Chương 25

CHƯƠNG 25.

Người Song Khánh giới thiệu là một nữ đồng nghiệp lớn tuổi hơn cô.

Cô gái này sinh cùng năm với Song Hỉ, quê ở gần Trùng Khánh. Phụ nữ mà, luôn có chút kiêu ngạo, hơn nữa điều kiện gia đình cũng không tồi cho nên càng được thể phát huy. Người này không cần, người kia không thích, cứ kén chọn mãi như vậy để rồi hoài phí tuổi xuân, bây giờ tuổi lớn rồi mới bắt đầu hoảng hốt, yêu cầu với đối tượng xem mắt cũng giảm đi vài phần. Nếu là trước kia, một người đàn ông sự nghiệp còn chưa tới đâu như Song Hỉ thì chắc chắn không thể lọt vào mắt xanh của cô.

Thời gian và địa điểm gặp mặt đều do Song Khánh sắp xếp. Tham gia buổi hẹn hôm đó ngoài đôi nam nữ diễn viên chính, đương nhiên không thể thiếu người bắt mối là Song Khánh và bạn của cô gái kia.

Thời gian được định vào ngày thứ năm, Song Hỉ cảm thấy kì quái thắc mắc vì sao không chọn ngày cuối tuần, vừa hồi xong lập tức bị em gái oán trách trừng mắt liếc một cái.

“Cuối tuần? Anh muốn ăn cơm xong còn phải mời các cô ấy uống rượu rồi đi hát à? Anh nhiều tiền lắm chắc? Còn chưa biết chuyện có thành hay không.”

Ý tứ của Song Khánh là: Xem mắt kiểu này, nhất định phải thấy được cá mới tung lưới, nếu không nắm chắc trăm phần trăm, thì cũng đâu cần phải đầu tư nhiều làm gì?!

Ngày thứ năm thật tốt. Sáng hôm sau phải đi làm nên tối hôm trước không thể đi chơi quá khuya, nhiều lắm là ăn một bữa cơm, thấy hợp thì tiếp tục, còn không thì cúi chào. Tiết kiệm được bao nhiêu là thời gian, công sức cùng tiền bạc.

“Nếu anh không phải anh trai, em cũng chẳng thèm để tâm việc anh muốn tiêu tiền như nước đâu.”

Căn cứ vào tâm lý chung của phụ nữ, Song Khánh chọn lựa địa điểm một cách tỉ mỉ từ danh tiếng, bài trí, giá cả đến cảnh quang xung quanh, tất cả đều được xem xét kĩ càng, cuối cùng cô hẹn gặp mặt ở một nhà hàng không quá sang trọng cũng không quá tồi.

Tối ngày thứ năm, mọi người phân công nhau hành động.

Sau khi tan tầm Song Hỉ lao ngay về tắm gội, mặc cho đầu tóc còn ướt sũng, cậu vội mở tủ tìm quần áo.

Ban đầu cậu chọn một chiếc áo sơ mi ngắn tay màu hồng nhạt phối với chiếc quần sáng màu. Tương Văn Đào từng khen cậu mặc bộ này vô cùng thích hợp. Song Hỉ rất tin tưởng mắt thẩm mỹ của anh nên khi chọn quần áo cậu đã kết ngay bộ này. Nga, đương nhiên, cậu không có thuật đọc tâm cho nên không biết rằng lúc nhìn thấy cậu mặc như vậy, trong nội tâm Tương Văn Đào chân chính chỉ có hai chữ: Ngon miệng.

Cậu đứng trước gương ngắm mình một chút. Trong gương hiện lên hình ảnh một người đàn ông tuấn tú trẻ tuổi.

Tựa hồ có điểm không ổn thì phải.

Phụ nữ ngoài ba mươi luôn hi vọng sẽ tìm được một người đàn ông tạo cho mình cảm giác an toàn, cách ăn mặc này nhìn thì trẻ trung nhưng lại không thể chiếm được lòng tin của phái nữ. Có lẽ nên mặc một bộ thể hiện được sự ổn trọng chín chắn thì hơn.

Nghĩ như vậy, Song Hỉ lại chui đầu vào tủ tìm bộ khác.

Lần này cậu thay là đứng thứ nhất trong số một ngàn lẻ một bộ, đó là bộ tây trang bảo bối, sắc áo trắng như tuyết đi cùng với cà-vạt bằng tơ tằm. Đây là do Tương Văn Đào đặc biệt chọn cho cậu, cũng là bộ mà

cậu thích nhất. Khi mặc vào từ con người cho đến tinh thần, cảm giác như mình cũng có chút khí chất tinh anh.

Lúc cậu cởi áo khoác tây trang ra ngồi xổm ở cửa đánh bóng giày thì Tương Văn Đào về. Thấy cậu không như bình thường ở trong bếp nấu ăn, anh hơi ngạc nhiên.

“Cậu định ra ngoài sao?”

“Àn. Ra ngoài ăn cơm.... Đồ ăn hôm qua vẫn còn, cậu chỉ cần hâm nóng lên là ăn được. Tô canh kia phải mau uống đi, nếu không sẽ thiêu mất.”

Tương Văn Đào cũng không trả lời, chỉ bất động thanh sắc nhìn lướt qua trang phục của cậu, anh đứng ở cửa giống như nói chuyện phiếm hỏi: “Thật không ngờ. Hôm nay tớ không phải đi xã giao thì cậu lại ra ngoài. Là tiệc gì vậy?”

Song Hỉ ngừng một chút, cuối cùng vẫn nói thật:

“Ách..... Có người giới thiệu bạn gái cho tớ, hôm nay gặp mặt...”

“Nga ”

Khó trách phục sức trang trọng như vậy.

Kì thật cũng không có gì lạ.

Tuy Song Hỉ không phải hình mẫu đàn ông lý tưởng của phụ nữ, nhưng ăn điểm ở chỗ tốt tính, sửa soạn vào thì cũng anh tuấn đẹp trai. Nhất là đến tuổi này cậu vẫn chưa kết hôn, không vướng mắc chuyện con cái, người như vậy khó mà tìm được, hiển nhiên mấy bác gái đại tỷ sẽ muốn giặt dây bắc cầu mai mối rồi.

Tương Văn Đào mỉm cười, hỏi như đùa: “Đúng rồi là người như thế nào vậy? Có khi nào là ‘tội phạm ẩm thực’ không?” Ăn của chàng trai một bữa cơm rồi sau đó phũ tay bằng một câu ‘tôi không có cảm giác’, chính là loại người này.

Song Hỉ đang vui vẻ, không kịp suy nghĩ buột miệng nói: “Không thể nào. Song Khánh ” đột nhiên phát giác mình lỡ miệng, cậu vội ngừng lại.

Nhưng Tương Văn Đào là ai chứ, anh hiểu ra ngay, mi mắt khẽ hạ, cười nhẹ một tiếng. “Là Song Khánh giới thiệu sao? Vậy còn đáng tin một chút cô nhóc này cũng nhanh thật.”

Song Hỉ cũng cảm thấy đồng cảm, nhin không được bật cười.

Vừa rồi có một thoáng, cậu thật sự sợ Tương Văn Đào sẽ ghi hận trong lòng mà làm khó em gái mình. Nhưng phản ứng của Tương Văn Đào lại làm cậu thở phào một hơi. Xem ra cậu ấy thật sự đã không còn ôm hi vọng nữa, ngấm lại, với điều kiện của cậu ta muốn tìm người yêu đồng tính dạng gì mà chẳng có, làm sao có thể treo cổ trên một thân cây chứ. Song Khánh lo xa quá rồi.

Song Hỉ đã hoàn toàn yên lòng nên nhanh chóng thay giày, chỉ còn chờ xuất phát.

Từ chối khéo lời đề nghị lái xe đưa cậu đi của Tương Văn Đào, Song Hỉ đi xe buýt đến nhà hàng. Song Khánh đứng chờ cậu ở cửa, hai anh em đi vào trước, ngồi xuống chưa được bao lâu thì đối phương cũng đến.

Đối với lần xem mắt này, tuy ngoài miệng Song Hỉ nói “không thích” nhưng thật ra trong lòng vẫn tràn ngập mong chờ. Khi nhìn thấy cô gái kia thì loại chờ mong này lại tăng thêm mấy phần.

Xem bộ dáng thì biết người này thuộc tầng lớp trí thức, khí chất nhã nhặn, cách ăn mặc cũng không chạy theo mốt, có vẻ là một người hiền lương thực đức. Khi ngồi xuống cô mỉm cười gật đầu chào, không biết là do ngưỡng ngưỡng hay bản tính rụt rè mà cô rất kiệm lời.

Song Hỉ rất vừa ý. Cứ tưởng rằng phụ nữ lớn tuổi sẽ có chút cổ quái, không ngờ lại gặp được con nhà gia giáo.

Cậu vốn không phải kiểu người khéo ăn khéo nói, hơn nữa vì muốn đối phương có ấn tượng tốt nên cậu càng không dám nói năng lung tung lộn xộn, có vẻ hơi sượng sùng, may sao Song Khánh và người đồng nghiệp kia đều là những cô gái trẻ, lại lần đầu làm bà mai, cảm giác thật mới mẻ nên hỉ hả cười đùa làm dịu không

khí, dần dần lôi kéo được hai diễn viên chính, coi như một cuộc tụ họp bạn bè bình thường nên cũng bớt căng thẳng hơn một chút.

Vì muốn biểu hiện mình là người biết quan tâm săn sóc người khác, Song Hỉ đặc biệt chú ý tới sở thích ăn uống của đối phương, nên khi xoay bàn, cậu đều cố ý chuyển những món ăn cô thích đến trước mặt cô.

Song Khánh cười nói: “Anh, anh đừng xoay bàn nữa, mọi người cũng cần dùng bữa mà.”

Lời này vừa thốt ra, hai vị kia cũng nâng mắt nhìn cậu, Song Hỉ ngượng ngùng, cũng may nhanh trí chữa thẹn: “Lần đầu được ngồi cùng bàn với ba người đẹp thế này, có chút khấn trương thôi.” Ngừng lại một chút, bổ sung thêm câu: “Tôi thấy trừ bỏ Vi Tiểu Bảo, ai cũng không phong lưu bằng tôi hôm nay.”

Nghe vậy mọi người đều bật cười, Song Hỉ cũng âm thầm đắc ý, bình thường mồm miệng cậu đâu có lạnh lợi như vậy, vậy mà hôm nay phát huy không tồi. Sau đó cô nàng kia và người bạn viện cớ đi toilet, phỏng chừng là để hỏi ý kiến của đối phương. Ở ngoài này, Song Khánh chờ hai người kia vừa đi khỏi thì lập tức kéo ghế dựa xích lại gần, khom người hỏi:

“Thế nào?”

Song Hỉ hơi đỏ mặt, “Cái gì thế nào?” Che dấu sự bối rối bằng một miệng đồ ăn.

“Anh còn giả vờ cái gì.” Song Khánh khê gắt, “Nói nhanh đi.”

Song Hỉ đành phải trả lời cho qua chuyện.

“Cũng không tệ lắm. Nhìn qua không giống loại người đặc biệt yêu tiền.”

Song Khánh cười. “Anh, thời này làm gì có ai không thích tiền. Anh có chú ý tới cái giỏ cô nàng kia dùng không? Không có đủ ngăn này, ” cô đưa ngón tay ra ước lượng số tiền, “Không mua nổi đâu.”

Nghe cô nói Song Hỉ không khỏi cảm thấy bất an. Có những thứ xa xỉ quả thật được ngụy trang rất khéo bởi bề ngoài tầm thường. Cậu tin em gái mình đối với hàng hiệu có hiểu biết và nhận thức, cũng giống như Tương Văn Đào vậy, những vật anh bài trí cho căn nhà của mình chỉ cần nhìn thoáng qua cũng khiến người ta không thể chớp mắt, kỳ thật với mỗi thứ anh đều có dụng tâm riêng.

Nghĩ đến đây, cậu thấy bình tâm lại.

Nói không chừng đó là bộ trang phục và phụ kiện đẹp nhất của cô ấy thì sao, giống như cậu, không phải cũng đang mặc trên người bộ tây trang trị giá gần một vạn sao. Chút tâm hư vinh này, hẳn là có thể hiểu được.

Cậu nhẹ cười, ôn hòa nói: “Nào có ai thập toàn thập mỹ đâu?” Vừa nói xong, hai người không hẹn mà cùng nghĩ tới Tương Văn Đào, nhìn nhau nhưng không nói lời nào.

Qua một hồi lâu Song Hỉ mới nhẹ giọng hỏi em: “Em gần đây ”

Song Khánh biết cậu định hỏi gì, dừng dừng nói: “Anh yên tâm. Người theo đuổi em đâu chỉ có một người, em có nhiều lựa chọn lắm, tối nay em cũng có hẹn đây này, chỉ là vẫn đang trong thời gian tìm hiểu mà thôi”

“Nếu có người thích hợp thì nên xác định tình cảm đi. Con gái mà đào hoa quá thì dễ mang tai tiếng lắm đấy.”

“Em biết.”

Đang nói thì hai người kia đã trở lại. Xem ra đối phương cũng có ý tiến thêm một bước để tìm hiểu nhau, Song Khánh và vị đồng nghiệp kia ngấm trao đổi một ánh mắt mang theo ý tứ xác nhận.

Vì thế sau khi rời khỏi nhà hàng, bốn người chia làm hai đường.

“Bọn em còn có chút việc. Ca, anh đưa chị Ưông về nhé!” Song Khánh nháy nháy mắt, ý bảo cậu nắm chắc cơ hội.

Song Hỉ nhìn vị Ưông tiểu thư kia, cô vẫn duy trì một nét cười thản nhiên, xem ra cũng không phản đối cho cậu một cơ hội như vậy. Dấu hiệu này cho Song Hỉ sự cổ vũ rất lớn.

Chia tay Song Khánh và bạn của cô xong, hai người đi men theo con đường lớn, vừa đi vừa tìm chút đề tài để tán gẫu.

Hai người đều nhận ra đối phương có cùng sở thích với mình, cho nên cảm thấy hứng thú tự giới thiệu vài nét về bản thân, xong rồi mới phát hiện thì ra giữa họ lại có nhiều nét tương đồng đến vậy. Phụ nữ trí thức lại còn thông hiểu lễ nghĩa thời nay không còn nhiều, trò chuyện một hồi, Song Hỉ phát giác người này chính là hình mẫu lý tưởng trong lòng mình.

Cậu một đường huyết sáo cho tới tận khi về đến nhà, Tương Văn Đào cư nhiên vẫn còn chưa ngủ, ngồi trong phòng khách nường theo ngọn đèn đặt dưới đất lật giở cái gì đó. Song Hỉ vô tâm vô phể hỏi một câu: “Sao còn chưa ngủ?”

Tương Văn Đào giương mắt lên nhìn, bất động thanh sắc đánh giá biểu tình của cậu. “Xem ra thành công mỹ mãn nhỉ. Điều kiện của đối phương không tồi chứ?”

Song Hỉ nhin không được nở nụ cười.

Lúc chia tay song phương trao đổi số điện thoại di động của nhau, điều này có nghĩa là mối quan hệ của họ đã tiến thêm một bước. Kì thật cậu rất muốn nói cho Tương Văn Đào biết về cảm giác vui sướng của mình, chính là, đối với người bị mình cự tuyệt lại nói về cô gái xem mắt rất hợp ý mình, nghe như thế nào cũng là một dạng khoe khoang khiến cho đối phương chịu đả kích rất lớn.

Cho nên cậu đành kiềm chế bản thân, dùng một loại ngôn ngữ giản dị nói: “Còn hơn thế. Tính cách và ngoại hình đều tốt lắm.”

“Thật vậy sao? Thế thì tốt rồi.” Tương Văn Đào cười, tựa hồ cũng cao hứng giùm

cậu, “Người như cậu, nếu gặp phải một người tình quái xảo quyết thì làm sao mà ở chung được.”

“Đôi bên phải nhân nhượng nhau mới tốt, không có chuyện ai áp chế ai.”

“Kia trong nhà dù sao cũng cần có một người làm chủ chứ.”

Song Hỉ nhớ lúc chia tay Ông tiểu thư nói một câu rất ôn nhu “Đi đường cẩn thận!” liền hắc hắc cười rộ lên .

Người trụ cột sao? Một người phụ nữ tính cách ôn nhu như vậy đương nhiên không thích hợp với danh xưng đó rồi, nhất gia chi chủ phải là cậu.

26. Chương 26

CHƯƠNG 26.

Thời điểm cuối tháng, trong cuộc sống của Song Hỉ đã xảy ra hai sự kiện lớn:

1. Cậu và Ông Khởi chính thức hẹn hò.
2. Song Khánh được chọn đi đào tạo ở nước ngoài.

“Khi nào thì đi?”

“Tháng sau sẽ lên máy bay.”

“Sao nhanh vậy?” Song Hỉ cả kinh, trong đầu lập tức tính toán bằng tốc độ ánh sáng. “Vậy phải nhanh chuẩn bị đồ đạc đi là vừa.”

“Không có gì phải chuẩn bị đâu. Chỉ cần vài bộ quần áo, khi nào đến nơi thì đi đổi ngoại tệ là xong.”

“Nói vậy?” Song Hỉ thấy em gái suy nghĩ quá đơn giản. “Dù là cùng một quốc gia thì mỗi địa phương đều có sự khác biệt rất lớn về ẩm thực. Hơn nữa em kén ăn như vậy , qua bên đó rồi chẳng lẽ mỗi ngày đều gặm

bánh mì sao?” Cậu trầm ngâm một chút: “Như vậy đi, để anh làm cho em mấy bình tương, em mang đi ăn với cơm cũng tốt.”

“Tùy anh.” Song Khánh có điểm tâm phiền ý loạn.

Lần này cạnh tranh với không ít người, mà hầu như ai cũng đều có người chống lưng, cô chỉ cần tính nhẩm thôi cũng biết cơ hội của mình thật sự không nhiều. Lần này có thể bộc lộ hết tài năng, không thể không nói đây là một niềm vui bất ngờ, cô cũng mừng muốn chết đi được. Chính là loại vui mừng này chỉ duy trì được đến lúc cô nghe được một đoạn nhàn thoại trong nhà vệ sinh.

Rãnh rồi nên có thời gian lời ra tiếng vào vốn cô đã dự liệu trước, chính là nội dung cuộc nhàn thoại này làm cô thật bất an.

“...Có lẽ là thật đấy, nếu không dựa vào cái gì mà...”

“Dùng mỹ nhân kế sao.... Trong hai mươi tám tầng thì số người theo đuổi cô ta cũng có thể nhét vừa ba tầng...”

“Không không không, tôi nghe được chuyện còn khoa trương hơn nhiều, nghe nói là BOSS Tương ra sức tiến cử đấy...”

“A, chẳng lẽ anh ấy cũng...”

Song Khánh ngồi ở trong phòng nhỏ..., sắc mặt cực kì khó coi.

BOSS Tương, đương nhiên chính là Tương Văn Đào.

Anh ta ra sức tiến cử? Vì cái gì cô lập tức nghĩ ngay đến chuyện anh ta đang có dụng tâm kín đáo gì đó?

Vừa nghĩ đến anh làm như vậy tất có ý đồ, Song Khánh cảm thấy trong lòng như có ngọn lửa bốc dần lên mặt, càng nghĩ càng giận, trong lúc nhất thời không kiềm chế được đã xông thẳng vào văn phòng Tương Văn Đào.

Thanh âm đẩy cửa mạnh mẽ làm người trong phòng ngẩng đầu lên.

Tương Văn Đào dường như đã dự đoán được cô sẽ tới, trên mặt không hề có chút kinh ngạc, chỉ liếc nhìn cô, thản nhiên nói: “Đóng cửa.”

Song Khánh quay lại nhìn, không ngờ đã thấy một nhóm đồng nghiệp đang rướn cổ hướng bên này hóng chuyện.

Tương Văn Đào bình thản ngả người lên ghế tựa, chỉnh lại tư thế, nhìn Song Khánh đóng cửa cái sầm, tiếng giày cao gót cũng hữu lực như muốn khởi binh vấn tội.

Song Khánh đập tay lên bàn, thanh âm giống như rít qua kẽ răng: “Tương Văn Đào, anh có ý gì!”

Người bị chất vấn cũng thực rõ ràng, “Em nghĩ thế nào thì nó là thế đó.”

Dù sao tất cả đều là người thông minh, anh cũng không cần phải che giấu làm gì. Nhìn Song Khánh có vẻ nản chí, anh cười cười, nhướn mày. “Song Khánh, nếu em lo lắng, có thể không cần đi. Ở lại mà bảo vệ anh trai của em.”

“...” Song Khánh ngẩn người.

Cơ hội hiếm có như vậy, sao có thể bỏ được chứ?

Tương Văn Đào mỉm cười thích thú nhìn cô một bộ dáng phân vân giữa công việc và anh trai.

Thái độ như vậy làm cho Song Khánh cơ hồ tức muốn học máu. Giờ phút này cô mới cảm nhận được ánh mắt của người đàn ông ngồi trước mặt mình đây tựa như ma quỷ, có thể xuyên thấu được lòng người, anh ta mang theo thứ mà người khác rất muốn với nụ cười tưởng chừng như vô hại, dụ dỗ hỏi: “Có muốn không?” Nếu muốn, vậy thì mang thứ khác lại đổi.

Song Khánh cắn răng, cắn rất chặt, thật vất vả mới đem những lời ác độc nuốt trở lại được. Cô hít vào một hơi dài, biết không thể dùng thái độ cứng rắn với người này được, đành phải cố gắng bình ổn cảm xúc.

“Tương Văn Đào.... Anh trai của tôi, nói dễ nghe thì là người thành thật, nói khó nghe chính là người hết thuốc chữa, anh tôi chơi không nổi với anh đâu.”

Đại khái là trong thanh âm của cô chứa đựng sắc thái tình cảm chân thành tha thiết, Tương Văn Đào cũng dần thu liễm, gạt đi ý định làm cho bỏ giận, mỉm cười nghiêm túc đứng lên.

“Anh không phải đùa giỡn với cậu ấy. Hồi còn đi học, anh đã có ý với cậu ấy rồi.”

“Ba tôi sẽ đánh chết anh ấy mất.”

Tương Văn Đào lơ đãng. “Vẫn còn có anh mà.”

Song Khánh bực bội. “Yêu một người không phải như thế đâu!”

“Nga?”

Song Khánh vùng tay, lớn tiếng kêu gọi: “Yêu là hi sinh, là hiến dâng! Chỉ cần đối phương được hạnh phúc, mình sẽ yên lặng đứng một bên mà chúc phúc cho người ấy ” còn chưa nói hết, Tương Văn Đào đã cười ha hả. Song Khánh bị anh cười mà giận tái mặt.

“Song Khánh ơi là Song Khánh, anh còn tưởng em là người trải đời kia đấy.” Anh cười đến không thở nổi, “Em đang kể chuyện trong mấy bộ tiểu thuyết ba xu à? Kiểu tình yêu như vậy thật quá ” Anh cũng không nỡ nói hết câu, nhưng không nghĩ cũng có thể hiểu, không phải “khờ dại”, thì chính là “ngây thơ”. Dù sao thì cũng là mấy từ chẳng hay ho gì.

“Thật có lỗi. Anh không cao thượng như em nghĩ đâu.” Tương Văn Đào giơ cao tay đầu hàng, nụ cười trên mặt cũng chậm rãi thu lại, trong ngữ điệu mang theo chút bá đạo. “Cách yêu của anh là: nếu đã thích một người, thì nhất định phải có được. Người đó phải ngủ bên cạnh anh, ít nhất là năm mươi năm. Không theo đuổi được thì lừa, gạt không được thì cướp, cướp không được thì bám dính, có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, tất cả đều vì kết quả cuối cùng.”

Song Khánh bị bài diễn thuyết này của anh làm rợn cả tóc gáy.

“Anh mình thật xui xẻo...”

Như thế nào lại gặp phải một ma tinh như vậy chứ!

“Song Khánh, em đừng đem những chuẩn mực của mình áp đặt lên người khác ...”

Cuộc nói chuyện kia rốt cuộc chẳng có kết quả gì, ngược lại còn làm cho tâm tình của Song Khánh thêm phiền toái. Lửa đã cháy đến lông mi, vậy mà anh trai còn ở đây cần nhẫn nại liên miên, quan tâm mấy việc ăn uống nhỏ nhặt của cô, thật là không có một chút cảm giác về nguy cơ đang đến gần.

Cô muốn chỉ điểm anh mình vài câu, nhưng nghĩ đến Tương Văn Đào nói những lời kia với mình hôm đó, lại không dám nói rõ ràng.

Tương Văn Đào, tên khốn kia từng cười đều phê phán cô: “Lần này em thật sự chơi không đẹp chút nào...”

Cô biết anh muốn ám chỉ điều gì, nhưng vẫn cứng miệng nói: “Anh ấy là anh trai em! Chẳng lẽ anh bảo em đứng nhìn anh ấy nhảy vào hố lửa sao?”

Tương Văn Đào rầu rĩ: “May mà cậu ấy là anh trai em...” cho nên tôi mới hạ thủ lưu tình, những ẩn ý ở phía sau câu nói làm trong lòng Song Khánh dâng lên từng đợt sóng sợ hãi.

Cần nhắc một chút, cô dùng một phương cách khác nhắc nhở Song Hi: “Anh với chị Ưông hiện tại thế nào?”

“Ách? Nga, không thể nào cả, dù sao vẫn gặp mặt bình thường là được.”

Bây giờ bọn họ duy trì tần suất một tuần ba lần gọi điện, thỉnh thoảng cũng sẽ gặp nhau ở ngoài.

Nói là thỉnh thoảng, bởi đã hai lần cậu hẹn Ưông Khởi nhưng cô đều nói không có thời gian hoặc bận công việc. Cậu nhiều ít gì cũng cảm giác được Ưông Khởi không thích cậu như cậu tưởng, thái độ khi gần khi xa, nhưng cậu cũng thông cảm. Dù sao đều là người đã hơn ba mươi, nhất định sẽ yêu bản thân nhiều hơn một chút, không có khả năng giống như mấy đứa nhỏ mười mấy tuổi đầu cuồng nhiệt sống chết vì tình yêu, ước

gì mỗi phút mỗi giây đều được ở bên nhau. Có lẽ qua một thời gian ngắn nữa, cô ấy không còn dao động, hạ quyết tâm cùng mình kết giao, mối quan hệ sẽ tốt hơn.

“Nếu anh muốn thì phải bắt nhanh lên. Theo đuổi con gái thì phải gan to mặt dày tim đen ” nói tới đây, Song Khánh ngừng một chút. Đây không phải cái kiểu lý luận của tên khốn Tương Văn Đào sao! Thật đáng coi thường mà.

Song Hỉ gãi đầu cười: “Còn phải để em dạy anh cách theo đuổi con gái như thế nào sao?” Sau đó trấn an em gái: “Được rồi, em đừng bận tâm nữa. Nhân dịp này lấy danh nghĩa làm tiệc chia tay cho em, chúng ta cùng ăn bữa cơm được không?”

“Àn.”

Bữa cơm cuối cùng này được tổ chức ở nhà Tương Văn Đào. Không có người ngoài, chỉ có bốn người bọn họ.

Hôm nay Song Khánh mặc bộ váy lam nhạt, là kiểu áo hở vai, thắt lưng là một dải lụa thắt thành nơ tinh tế ở phía sau, góp phần tôn lên nhan sắc ngày càng rạng ngời của cô.

Cô đứng trong bếp nói chuyện với Song Hỉ, nhẹ giọng oán giận: “Vì sao phải tổ chức ở nhà Tương Văn Đào! Ra ngoài ăn không ngon hơn sao?”

Song Hỉ cười cười, ngượng ngùng lên tiếng.

Gần đây cậu có bạn gái, chi tiêu nhiều hơn một chút. Dù sao cũng là anh trai khi em gái đi xa chẳng lẽ lại không giúp ít nhiều, nào có dư tiền mà ra ngoài ăn.

Ở nhà mời khách, cũng là được Tương Văn Đào đồng ý. Dù sao cậu ta cũng là chủ nhà.

Song Khánh bắt đầu dĩ lắc đầu, cảm thấy anh mình thật không biết suy nghĩ. Để cho Uông Khởi gặp Tương Văn Đào, kia anh còn không có chuyện sao? Nghe một chút bên ngoài xem, hai người kia đang cười nói đến là vui vẻ.

“Em nghĩ đi đâu thế.” Song Hỉ trách cứ cô. “Văn Đào cậu ấy ” nhìn ra bên ngoài, hạ giọng, “Cậu ấy chỉ thích đàn ông, em sao phải sợ cậu ấy dụ dỗ bạn gái của anh?”

“Anh ấy không đoạt người yêu của anh, nhưng anh tưởng Uông Khởi sẽ không thay lòng đổi dạ sao?” Vấn đề cảm còn chưa tới đâu, giờ để Uông Khởi gặp một người có sức hấp dẫn, điều kiện sống cao lại đẹp trai như Tương Văn Đào, khó bảo đảm không , Song Khánh có thể khẳng định, chắc chắn tâm tư cô nàng sẽ hướng về Tương Văn Đào.

Song Hỉ cười khê, cũng không lộ ra biểu tình lo lắng khẩn trương gì. “Nếu đó là chuyện nhất định sẽ xảy ra, vậy cũng không thể tránh khỏi.” Tuy rằng ngoài miệng nói vậy, nhưng vẫn âm thầm hi vọng bạn gái mình sẽ không bị hấp dẫn bởi tiền tài vật chất trước mắt.

Song Khánh ai oán thở dài, thầm nghĩ: Anh có chuẩn bị tâm lý là tốt rồi.

Lúc ăn cơm Tương Văn Đào mở một chai rượu vang, rót đầy cốc cho mọi người. Anh mỉm cười nâng ly lên, nói: “Nào. Chúng ta uống mừng Song Khánh một ly, chúc em thuận buồm xuôi gió.” để ý tới ánh mắt của cô, anh tiếp: “Bằng, trình, vạn, lý.”

Song Khánh miễn cưỡng đáp lại: “...Cảm ơn.”

Trương Ái Linh nói mỗi người đàn bà đều là một diễn viên. Giờ nhìn Tương Văn Đào biểu diễn, cô không thể không cam bái hạ phong. (*)

Kính rượu xong Tương Văn Đào còn như làm ảo thuật rút từ đâu ra một cái thẻ. Không phải danh thiếp, chỉ có một dòng địa chỉ và tên người được viết bằng tay. “Đây là địa chỉ liên lạc với một người bạn anh quen lúc đi du học, quan hệ giữa bọn anh rất tốt, ở bên đó nếu gặp chuyện gì không tự giải quyết được cứ đến tìm cậu ấy, cậu ấy sẽ giúp em.”

Song Khánh sợ run một chút, tâm tình cũng phức tạp.

Song Hỉ vội nhận tấm card rồi đưa cho cô: “Cất kĩ nhé. Đây là tâm ý của Tương Văn Đào, em đi ra nước ngoài, có thêm người giúp đỡ cũng tốt.”

Uông Khởi cũng mỉm cười đồng tình.

Song Khánh sao không hiểu ý tứ của Tương Văn Đào chứ. Chỉ cần cô an phận, không thể nghi ngờ là sẽ được thêm một người anh trai có năng lực, Tương Văn Đào nguyện ý, đương nhiên cũng đủ năng lực để chiếu cố cô trên nhiều phương diện.

Chính là, loại chiếu cố này cô phải trả bằng một cái giá quá đắt, đó là cô phải đem chính anh trai mình ra đổi....

.
. .

Ngày đưa cô ra sân bay, Song Hỉ dặn dò không ngớt, cậu cũng biết mình đông dài, nhưng vẫn không nhịn được đem những lời căn dặn nọ kia nhắc lại một lần: Không được giao du với người nước ngoài. Ban đêm tốt nhất đừng ra ngoài chơi. Cẩn thận với những kẻ bài xích người Hoa. Có việc gì thì phải tìm đến đại sứ quán.

Nói một hồi, trong lòng Song Khánh cảm thấy chua xót, cuối cùng kiềm không được chân tình tuôn trào, dang tay ôm lấy anh trai.

“Ách?”

Song Hỉ lớn bằng từng này, chưa bao giờ được ai ôm như thế, nhất thời cứng đờ người, rất nhanh sau đó hốc mắt có điểm chua xót nóng lên.

Cô em gái này, từ khi ra đời tới nay liền chiếm gần hết tình yêu thương của cha mẹ, khi còn bé không phải cậu chưa từng oán hận. Chính là nhiều năm sau, khi nghe được cô dùng âm thanh mềm nhẹ kêu “anh à, anh ơi” thì chút oán hận kia đã sớm tan thành mây khói. Giữa biển người mênh mông mờ mịt, hai linh hồn có thể gặp nhau hơn nữa còn chung một dòng sữa mẹ, đây là duyên phận có thể gặp nhưng không thể cầu, thế nên đương nhiên phải quý trọng.

Cậu trấn an em gái, nhẹ nhàng vỗ lưng cô, cười cười nói: “Sao thế? Sao đột nhiên lại cảm tính như vậy.”

Song Khánh vui mặt vào vai cậu không ngừng lắc đầu.

Cô nhớ tới thời điểm mình mười ba mười bốn tuổi, vừa mới bước vào thời kì dậy thì, có một lần đi bơi với anh chị họ. Lúc thay áo tắm đi ra, người anh họ kinh ngạc lỗ mãng nói: “Bình thường nhìn em tưởng cũng có chút..., không ngờ lại nhỏ như vậy.” Làm cô quần bách suýt nữa thì khóc lên.

Đó là lần đầu tiên cô thấy anh trai mình phát tác, tuy rằng không phải nổi trận lôi đình, nhưng lại vô cùng tức giận trách mắng: “Nói bậy bạ cái gì thế!” Ý tứ giữ gìn, quan tâm cô rất rõ ràng.

Có một người anh như vậy, thật ra cũng không phải là bất hạnh...

Tương Văn Đào và Uông Khởi đứng ở phía sau, cách hai anh em một khoảng, nhẩn nại nhìn hai người đóng vai huynh muội tình thâm. Cuối cùng nhịn không nổi mà ho một tiếng nhắc nhở họ: “Đến giờ lên máy bay rồi.”

Song Khánh buông Song Hỉ ra, ngẩng đầu lên, mang theo thần khí quật cường đối diện với Tương Văn Đào.

Tại thời điểm này, không cần ngôn ngữ, chỉ với ánh mắt trong suốt kia thôi cũng như một mạch nước ngầm mãnh liệt.

Anh dám bắt nạt anh tôi, khi trở về tôi sẽ giết anh!

Sát khí của Song Khánh, như rút đao chém xuống nước, Tương Văn Đào cười trấn an, không để gợn lên một con sóng nào.

Ngoan. Từ hôm nay trở đi, anh trai em tôi sẽ tiếp quản giùm cho.

(*) Trương Ái Linh: (Zhāng Ailíng) – Tên tiếng Anh: Eileen Chang. Sinh ngày 30 tháng 9 năm 1920, mất ngày 8 tháng 9 năm 1995, là một nhà văn nữ của Trung Quốc. Những tác phẩm nổi tiếng nhất của bà bao gồm Sắc, Giới (Lust, Caution) và Tình yêu khuyên thành (Love in a Fallen City). Thông tin thêm tại Wikipedia tiếng Việt.

27. Chương 27

CHƯƠNG 27.

Song Khánh đi rồi, tự nhiên Song Hỉ lại có rất nhiều thời gian rảnh.

Tuy rằng không phải lúc nào cậu cũng ở cạnh để phục vụ em gái, nhưng hai anh em ở cùng một thành phố, cách vài ngày lại điện thoại hẹn gặp nhau, ăn uống một chút, cuộc sống thật sống động, phong phú. Song Khánh đi lần này khiến cậu cảm thấy có điểm mất mát.

Mà dư thừa nhiều thời gian như vậy nhưng lại không thể sử dụng cho chuyện hẹn hò. Uông Khởi vẫn giữ bộ dáng lúc ôn nhu lúc lạnh đậm, có đôi khi Song Hỉ không đoán nổi trong lòng cô đang nghĩ gì. Nếu nói bọn họ là người yêu, thế mà cho đến bây giờ ngay cả nắm tay cô cậu cũng chưa từng. Cậu tự hỏi có phải là đối phương khinh thường mình hay không, nhưng Uông Khởi chưa bao giờ tỏ thái độ như vậy.

Thái độ không mặn không nhạt như thế làm Song Hỉ thật hoang mang.

Thật ra tâm tình của Uông Khởi rất dễ lý giải.

Cô đang trong giai đoạn đấu tranh tư tưởng, tình cảm của cô đối với Song Hỉ cũng chưa được bao nhiêu. Điều kiện của cậu lại không mấy tốt, thực rõ ràng cậu không thể cho cô một cuộc sống lí tưởng kiểu “Đàn ông đối ngoại, đàn bà đối nội”. Nhưng tuổi cô cũng không còn nhỏ, nếu mắt nhắm mắt mở gả cho Song Hỉ thì cũng không phải không thể. Ít nhất khi lấy cậu, cô cũng không phải làm mẹ kế.

Tiếp xúc một thời gian, cô biết cậu là người thật thà, có lẽ tương lai sẽ đối xử với cô rất tốt. Nhưng chỉ như vậy là đủ rồi sao? Người thật thà thì năng lực không cao, nếu trông mong vào việc cậu sẽ xông pha một cõi làm nên đại nghiệp, hiển nhiên là điều khó có được.

Lấy một người như vậy, có được không? Không cam lòng.

Nếu không lấy chồng thì sao? Lại có chút do dự.

Trong lòng Uông Khởi rất mâu thuẫn, mà Song Hỉ đối tâm lý phức tạp của phụ nữ hiểu biết chỉ giới hạn ở sách vở, hoàn toàn không có kinh nghiệm thực tế, nên căn bản là cậu không thể hiểu nổi tại sao Uông Khởi cứ lúc nóng lúc lạnh với mình, phiền não không biết đối phương muốn như thế nào để mối quan hệ của họ có thể ổn định được.

Thời tiết càng ngày càng oi bức.

Chương trình “Thế giới động vật”, Mc Triệu Trung Tường bằng chất giọng ôn nhu từ tính cho biết: “Mùa xuân đến cũng là lúc động vật bước vào thời kì động dục.....”

Con người thuộc loài động vật linh trưởng cấp cao.

Vậy thời kì động dục của con người là thời điểm nào?

Song Hỉ nghĩ chắc là mùa hè.

Mùa hè, thời tiết nóng bức, cả nam lẫn nữ đều ăn mặc thoáng mát, mặc sức mà phóng ra lực hấp dẫn. Cơ thể tiết ra hormone và adrenaline nhiều hơn cho nên dục vọng cũng mãnh liệt hơn, bốn chữ “xuân tình tràn trề” không đủ để hình dung. Đó là những ngày mùa hè tình cảm mãnh liệt, tình cảm mãnh liệt nha! Chỉ cần một đốm lửa nhỏ cũng có thể làm bùng cháy cả một đồng cỏ.

Tương Văn Đào gần đây tựa hồ rất thích ăn hải sản, cách vài ba bữa lại mua hải về. Lúc trước Song Hỉ sống ở Trùng Khánh là vùng nằm sâu trong đất liền, giá hải sản rất đắt nên cậu cũng ít khi được ăn, mà với món hải sản duy nhất có khả năng mua được là tôm thì cậu lại bị dị ứng. Cho nên hải và một số hải sản này nọ cậu chưa từng thấy bao giờ, càng không biết nó có tác dụng tráng dương. Cậu chỉ thấy món này tuy mùi hơi nồng nhưng ngon lạ thường, kết quả của mỗi lần ăn uống quá nhiều hải kia là buổi tối thường phát mộng xuân, mà nội dung thì không cần phải nghĩ ngợi, mỗi sáng thức dậy, khí quan luôn đứng thẳng tắp, mỗi lần chậ vật như thế đều cảm thấy được mình hẳn phải nhanh tìm lão bà thôi.

Lại một ngày cuối tuần nhàn chán, Ưông Khởi phải tăng ca, Song Hỉ đành giết thời gian một mình, cầm điều khiển bấm đổi kênh liên tục mà không thấy có tiết mục nào hay, bực tức tắt tivi, đi đến thư phòng.

“Văn Đào, cậu cho tớ mượn mấy tính một lát.”

Tương Văn Đào đang chuẩn bị văn kiện cần dùng cho ngày thứ hai, nghe vậy liền nói: “Cậu vào đi, vừa vặn tớ dùng xong rồi.”

Song Hỉ ngồi vào bàn, mở mạng, một bộ dáng giả vờ xem tin tức, khéo mắt lại liếc qua theo dõi động tĩnh của Tương Văn Đào.

Được rồi, cậu thừa nhận là định lên mạng xem vài hình ảnh khiến đàn ông phun máu mũi, nhưng loại chuyện này, sao có thể làm trước mặt Tương Văn Đào được, cậu cũng biết xấu hổ mà.

Tương Văn Đào bỏ gọn tài liệu vào túi công văn xong, cố tình đi lại gần hỏi: “Cậu định tìm tư liệu gì thế?”

Song Hỉ đỏ mặt, ho nhẹ nói: “Không phải..... Tớ muốn tìm vài bộ phim để xem thôi.”

Tương Văn Đào nga một tiếng, cầm lấy chuột rồi nhanh như bay lướt web. “Muốn tìm loại phim gì? Chiến tranh hay hành động? Bằng không xem ‘Vượt ngục’ ” nói tới đây, đột nhiên như hiểu ra cái gì, anh dừng lại, quay qua nhìn cậu.

Song Hỉ chột dạ, rất không tự nhiên nói: “...Nhìn cái gì vậy?”

Tương Văn Đào phì cười trêu chọc: “Câu này tớ phải hỏi cậu mới đúng chứ, cậu định xem cái gì thế?”

Song Hỉ cố gắng làm như không có chuyện gì, trong lòng tự thuyết phục chính mình: Có gì phải xấu hổ chứ, một người đàn ông trưởng thành có dục vọng, muốn xem cái đó cũng là bình thường, nghĩ thì như vậy nhưng vẫn không khống chế được khuôn mặt đang đỏ ửng lên.

Tương Văn Đào biết cậu ngượng không cười nữa, nói: “Cậu muốn xem cái kia thì tớ không có đâu, tớ chỉ có GV, cậu có xem không?”

Miệng hỏi “có xem không” nhưng động tác trên tay thì thật sự lưu loát, nói chưa dứt câu đã mở ra một tập tin, tìm thứ hay ho cho cậu xem.

Song Hỉ cho dù không biết gì nhiều nhưng cũng có thể đoán được GV chắc là tương tự AV. Cậu đối với chuyện giường chiếu của hai người đàn ông một chút hứng thú cũng không có, thậm chí còn cảm thấy có chút ghê tởm. Chính là, trước kia cũng từng nói qua, Song Hỉ là một người vô cùng tò mò và hiếu kỳ, bên trong kia vang lên tiếng rên nhẹ của tiểu thụ, nhìn vào màn hình, mắt cậu ngay lập tức mở lớn.

Cậu vẫn cảm thấy kê gian là một chuyện rất xấu xa, mà một người đàn ông bị đặt dưới thân một người đàn ông khác nhất định là rất khuất nhục và khó chịu, nhưng trong phim kia tiểu thụ cứ a a y y, kêu đến sung sướng như thế, tựa như là khoái hoạt vô cùng, điều này thật sự vượt qua trí tưởng tượng của cậu.

Tương Văn Đào bất động thanh sắc quan sát động tĩnh của cậu. Anh biết, đoạn phim này đối với Song Hỉ mà nói tuyệt đối là một hình thức giáo dục gây chấn động, cho nên biểu tình kinh ngạc lại có điểm ghê tởm của cậu đều nằm trong dự kiến của anh.

Bởi vì tiểu thụ kia nhìn có vẻ rất hưởng thụ, thậm chí chỉ trườn sát phía sau thôi mà có thể bắn ra, Song Hỉ nghĩ như thế nào cũng không hiểu nổi, liên tục sợ hãi than: “Điều này làm sao có thể chứ? Sao có thể xảy ra được?”

Tương Văn Đào chỉ chờ câu hỏi này của cậu, lập tức cười tủm tỉm nói: “Như thế nào không thể? Song Hỉ, xem chừng cậu chưa hiểu rõ hết cấu tạo cơ thể đàn ông rồi.”

Song Hỉ lập tức quay qua nhìn anh, trong mắt tràn ngập dấu chấm hỏi.

Tương Văn Đào dùng một thanh âm ôn nhu tràn đầy sự hấp dẫn nhất đời mình để dụ dỗ: “Biết tuyến tiền liệt không? Chỉ cần kích thích nó sẽ thấy thực thích vô cùng, so với lộng phía trước còn thích hơn. Rất nhiều người đã làm đều nói như vậy, làm với đàn ông còn kích thích hơn làm với phụ nữ, lại dễ đạt tới cao trào hơn.”

Song Hỉ giống như bị thổi thuốc mê, một lúc sau mới có thể lắp bắp: “Nhưng, động nhỏ như vậy...” Bình thường đi đại tiện mà bị táo bón cũng khó bài trừ, làm sao mà một thứ lớn như vậy lại có thể cắm vào...

“Phải khuếch trương chứ.” Tương Văn Đào vô cùng tao nhã giơ ngón giữa lên. “Dùng tay.”

Sau đó Song Hỉ trừng mắt nhìn ngón tay duyên dáng của anh, dường như bị thôi miên, trông mắt bị đứng hình.

Trong đầu cậu bắt đầu suy nghĩ, dùng những điều Tương Văn Đào miêu tả cụ thể hóa đi hình ảnh hóa: Đem ngón tay này cắm vào, rút ra, lại cắm vào, rút ra, cắm vào... Tiến tiến xuất xuất, giống như sự vận động của pít-tông, chậm rãi gia tăng thêm hai, rồi ba ngón... Tương Văn Đào nín thở nhìn cái mặt đang đại ra của cậu, sau đó phải mất thật lớn sức lực mới khống chế được chính mình không hỏi ra câu: “Cậu có muốn thử không?”

Song Hỉ có thói quen tắm gội vào buổi tối.

Cậu đang tắm rửa, trên người đầy bọt xà phòng, vốn là chuyện tắm rửa thực bình thường và nhẹ nhàng nhưng khi chà đến phần thắt lưng, động tác đột nhiên ngừng lại.

Trong đầu như có âm thanh hấp dẫn của ma quỷ nói với cậu:

Sẽ rất rất thích nha.....

Cậu nuốt nước miếng, giơ ngón giữa lên, trong lòng thật hoang mang, hoài nghi, rồi lại rất muốn xác nhận, còn thật sự muốn đánh giá nó.

28. Chương 28

CHƯƠNG 28.

Mọi người đều biết, thực nghiệm nào cũng cần có những người hiến thân không sợ nguy hiểm sẵn sàng hi sinh. Nếu năm đó Franklin nhất gan một chút, không có dũng khí làm thí nghiệm với sét, vậy chắc ông tuyệt đối không thể phát hiện ra điện và lưu danh muôn đời.

Mà Song Hỉ khiêm khuyết nhiều nhất chính là tinh thần không sợ chết này.

Mới đem đầu ngón tay đi vào một chút, sắc mặt cậu đã bắt đầu trở nên cổ quái. Cái cảm giác trướng trướng này làm cậu thấy sợ hãi, nghĩ ngợi trong chốc lát, vẫn không dám vào sâu hơn, đành giống trống thu bình.

Một khắc vừa rồi, cậu dường như là bị dụ dỗ, trong lòng tràn đầy hiếu kì, nóng lòng muốn thử. Bây giờ bình tĩnh hơn một chút, không khỏi tự thấy giật mình. Không biết là mình bị lừa đá vào đầu hay óc bị ngâm nước, cứ nhiên dám thử như vậy? Nhất thời nghĩ lại mà vẫn còn sợ, hơn nữa cảm thấy ghê tởm, cậu nhanh chóng rửa sạch ngón tay, tắm xong rồi đi ra ngoài.

Tự mình cũng thấy được chuyện này rất mất mặt và xấu hổ nên không dám nghĩ tới nữa, không quá vài ngày, Song Hỉ gần như quên sạch chuyện này.

Vào trưa hôm nay, cậu nhận được điện thoại của Uông Khởi, hỏi cậu có buổi tối có thời gian đi ăn cơm với cô hay không.

Đối phương chủ động mời như vậy cũng không nhiều, bởi vậy Song Hỉ rất vui mừng, cúp điện thoại xong, vội vàng suy tính xem tối nay nên ăn ở đâu.

Uông Khởi là một người biết điều, hiểu rõ khả năng kinh tế của cậu bình thường nên chưa từng đòi hỏi gì cả, lần nào ra ngoài ăn cơm cũng lựa chọn một nơi không quá đắt. Nhưng dù sao cũng là phụ nữ, vẫn thích được đến những chỗ sang trọng. Song Hỉ vì muốn cô cao hứng một chút, nhớ tới Tương Văn Đào đã cho cậu hai tấm phiếu ưu đãi của một nhà hàng lớn, vừa vặn hôm nay có thể phát huy công dụng.

Báo cho Tương Văn Đào tự giải quyết cơm chiều, sau khi tan tầm, Song Hỉ đi thẳng đến nơi hẹn, Uông Khởi cư nhiên tới trước, cô mặc một chiếc váy dài màu xanh lá trông rất mát mắt, đang chậm rãi từng bước lên cầu thang, nhìn thấy cậu liền đứng lại, khẽ cười nói: “Đến rồi?”

“Àn. Anh không đến muộn chứ?”

“Không có, em cũng vừa mới đến thôi.”

Song Hỉ cảm giác cách nói chuyện của bọn họ thật giống một đôi vợ chồng, không hề biết rằng Uông Khởi đang phiền muộn vì vấn đề này. Tuy nói đoạn tình cảm này rất bình thản, cũng có thể kéo dài, chính là ngay từ lúc bắt đầu đã nhận nhận thể này, làm sao có thể duy trì hết cả cuộc đời đây?

Tương Văn Đào thường đến ăn ở nhà hàng cao cấp này, vốn có tiếng nhất nhì trong thành phố. Hoa tươi, rượu ngon, rất nhiều nam thanh nữ tú quần áo lượt là đến đây. Uông Khởi ngần ngừ, nhìn nhìn Song Hỉ, đề nghị: “Hay là chúng mình đến nơi khác cũng được.”

Kì thật Song Hỉ cũng bối vì mình không hợp với không khí sang trọng ở đây cho nên cậu cảm thấy khẩn trương, nhưng đã đến tận đây rồi, nếu giờ bỏ đi thì còn mặt mũi gì mà nhìn Uông Khởi nữa? đành cứng giọng ngẩng đầu lên nói: “Không sao đâu, chỗ cũng đã đặt rồi.”

Chỗ ngồi này là do Tương Văn Đào chủ động đặt giúp, anh là khách quý ở đây, đặt được một chỗ ngồi tốt cũng không khó, lúc đi theo bồi bàn tới nơi mới phát hiện Tương Văn Đào thật chu đáo, cư nhiên chọn cho họ một bàn gần bên cửa sổ, chỉ cần nghiêng đầu có thể nhìn thấy phố phường đèn hoa rực rỡ.

Nhìn nét tươi cười sinh động trên mặt Uông Khởi, vốn đang sợ rằng giá cả ở đây cũng đắt đỏ nhất nhì, giờ phút này Song Hỉ cũng cảm thấy đáng giá. Xa xỉ một chút mà có thể làm cho bạn gái cao hứng thì có hề gì, dù sao thì lâu lâu mới có một lần.

Cậu dùng ngữ khí hàm chứa dụng ý lấy lòng hỏi: “Nơi này em thấy có được không?”

Uông Khởi khẽ cười gật gật đầu.

Đây cũng là một trong những lý do Song Hỉ thích cô: không nhiều lời.

Có một số phụ nữ rất ồn ào, cậu không sao chịu nổi, tuy rằng phụ nữ ít nói có đôi khi làm cậu không đoán được suy nghĩ trong nội tâm của họ, nhưng vì sự thanh tĩnh bên tai sau này, vẫn là tìm người có tính tình trầm tĩnh thì hơn.

Hai người dùng cơm trong tiếng nhạc du dương. Uông Khởi ngay cả khi ăn cũng thật nhã nhặn, nhai nuốt một chút tiếng động cũng không có, có cảm giác tao nhã tựa như sương sớm trên đỉnh núi. Song Hỉ vì phối hợp với cô, đành bỏ đi ý định vừa ăn vừa nói chuyện phiếm cùng cô, chỉ yên lặng suy tính xem bước tiếp theo nên xử cô đi chỗ nào.

Thật vất vả mới chờ được cô ăn xong, Song Hỉ vội vàng nuốt miếng rau trong miệng xuống, nói: “Ăn xong chúng mình đi xem phim được không? Nghe nói gần đây có một bộ phim lớn mới ra ”

Uông Khởi không từ chối cũng không đồng ý, ánh mắt ngập nước nhìn cậu hồi lâu, nhẹ giọng nói: “Song Hỉ, hôm nay em hẹn anh ra đây, kì thật là có lời muốn nói với anh.”

Nghe cô nói như vậy, trong lòng Song Hỉ bỗng có dự cảm không tốt lắm.

Quả nhiên, trên mặt Uông Khởi lộ ra thần sắc có lỗi, cô nói: “Chúng ta tiếp xúc được một thời gian rồi, cũng xem như đã hiểu nhau. Sau khi suy nghĩ rất nhiều, em nhận ra, đối với anh không có cảm giác đặc biệt gì cả... Chúng ta có lẽ làm bạn thì tốt hơn.”

.....

Song Hỉ khẽ nhếch miệng, dường như không kịp phản xạ, sau một lúc lâu, không biết làm gì cậu mới lúng búng hai tiếng.

“... Vậy sao...”

Vốn tưởng rằng tối nay sẽ có một cuộc hẹn hò lãng mạn, giờ đột nhiên bị từ chối thế này, cũng khó trách cậu có điểm trì độn.

“Nga. Đương nhiên nếu anh cảm thấy không thể tiếp tục làm bạn, cũng không sao cả.” Uông Khởi ra vẻ phóng khoáng.

Song Hỉ nhìn cô, nhất thời không biết nên nói gì.

Cậu vì muốn kết hôn nên mới kết giao với Uông Khởi, nhưng đối phương lại không có cảm giác đó với cậu

Cái gì mà cảm giác chứ? Nam nữ đến tuổi này rồi chẳng lẽ thật sự còn cái gọi là ‘yêu say đắm từ cái nhìn đầu tiên’ hay sao? Uông Khởi là một người phụ nữ trưởng thành, cô đâu thể giống như những cô gái trẻ, vẫn còn khao khát yêu đương, nói những lời như thế, chẳng qua là để cho dễ nghe một chút, không đến mức làm tổn thương lòng tự trọng của cậu.

Lúc chia tay, Uông Khởi nhất quyết đòi trả một nửa tiền bữa cơm, Song Hỉ không cầm làm cho Uông Khởi cũng nóng nảy, nhất quyết nhét tiền vào tay cậu: “Anh cầm đi. Em không muốn anh khinh thường em.” Nếu vì chia tay mà đến, lẽ nào lại còn ăn không một bữa cơm sang trọng nhường này. Cô cũng không muốn lưu lại một ấn tượng xấu như thế.

Song Hỉ vô cùng xấu hổ. Uông Khởi đã nói đến vậy, tiền này nếu nhận thì mình là người nhỏ mọn, nhưng nếu không nhận. Mà Uông Khởi cũng không để cho cậu có thời gian nghĩ nhiều, thấy xe bus sắp đến, liền khoác cái giỏ lên vai, khách khí nói: “Vậy, cứ thế nhé. Em đi trước.”

Lên xe rồi, xuyên qua cửa kính, cô nhìn người đàn ông vẫn đang cố duy trì phong độ mà vẫy tay tạm biệt mình, trong lòng có chút tiếc nuối.

Ai, tuy là một người đàn ông không tồi, nhưng nếu để lấy làm chồng, thì vẫn còn chưa đủ.

Với năng lực của mình cũng có thể sống rất tốt, tại sao phải tìm một người điều kiện còn kém hơn mình như vậy? Cô rất cuộc vẫn quyết định không thể ủy khuất chính mình.

Xe đi rồi, vẻ tươi cười trên mặt Song Hỉ nhanh chóng suy sụp.

Tuy Uông Khởi dùng lý do như vậy để từ chối, nhưng suy cho cùng, vẫn là do cậu không thể làm cô rung động.

Cậu luôn dựa vào cảm nhận của người khác để khẳng định bản thân mình, cho nên sự cự tuyệt của Uông Khởi làm cậu phi thường khổ sở. Cậu cũng đã rất cố gắng để giành lấy tình cảm của cô, nhưng cuối cùng vẫn bị từ chối. Tuy giữa hai người chưa sâu đậm đến nỗi nếu mất đi cậu phải đắm chìm trong men rượu, nhưng vẫn cảm thấy rất buồn bực, cảm giác bị từ chối thật sự rất khổ sở.

Thành phố rực rỡ ánh đèn, từng đôi tình nhân ăn mặc hợp thời, vui cười thoáng lướt qua cậu, Song Hỉ có điểm mờ mịt, dọc theo đường lớn tiến về phía trước.

Ngày Song Khánh đi cậu còn tràn trề tự tin mà nói với cô “Chờ em trở về để uống rượu mừng của anh đây nhé!”, ai ngờ em gái vừa rời khỏi, bạn gái do em gái làm mai cũng cũng nhanh chóng quay đi, nếu Song Khánh biết, nhất định sẽ lại thở dài nhìn cậu cho xem.

Nghĩ như thế, lại cảm thấy mình thật là người thất bại...

“Song Hỉ?” Cuộc gọi của Tương Văn Đào đúng lúc cắt ngang dòng suy nghĩ bi quan của cậu. “Thật có lỗi đã quấy rầy cuộc hẹn của cậu, tớ chỉ muốn nói với cậu, ở nhà hàng tớ còn gởi nửa chai rượu ngon đấy, hai người có muốn ” (*)

Song Hỉ nga một tiếng, không buồn để tâm nói: “Không cần.”

Cậu thấy Tương Văn Đào rất quan tâm và hỗ trợ cho mối quan hệ giữa cậu với Uông Khởi. Chính là, điều này cũng chẳng thể giúp cậu giữ được Uông Khởi, điều này không khỏi làm cậu có hơi chán nản.

Người uống rượu say ban đêm thường ngủ không an ổn, hay bị nôn mửa, miệng khô, khó chịu... anh vào coi cậu có sao không.

Tăng độ sáng của đèn bàn, anh nhìn thấy một màn thế này: Song Hỉ nằm úp sấp trên giường, một tư thế rất không tự nhiên, lại còn ngáy nữa chứ, bởi vì nửa bên mặt bị ép, cho nên trên gối còn tích lại một bãi nước miếng trong suốt. Tương Văn Đào xoay người nhìn, nhin không được bật cười.

“Thật là, sao mà giống trẻ con vậy...” cười cười lắc đầu, dùng động tác thật nhẹ nhàng chỉnh lại thân mình để cậu có một tư thế thoải mái hơn. Rút khăn ra nhẹ lau nước miếng, làm xong hết thấy anh không vội đi ra ngoài, mà thuận thế ngồi xồm bên giường, say sưa ngắm nhìn Song Hỉ ngủ.

Kì thật cũng không phải lần đầu anh nhìn cậu ngủ với khoảng cách gần như thế, nhưng không hiểu tại sao, càng nhìn càng thấy cậu đáng yêu, đáng yêu đến nỗi làm bên dưới của anh bắt đầu rục rịch.

Trước chính là nhin không được thử hôn nhẹ cậu lên môi cậu. Môi Song Hỉ hơi mấp máy, anh liền rời đi, cảm giác không vừa lòng lắm, dừng dừng, rồi cười thật nham hiểm vươn đầu lưỡi ra, chậm rãi liếm lên đôi môi cánh hoa của cậu.

Hành động này không phải không mang một chút tình sắc, nhưng động tác của anh thật sự dịu dàng, cái người đang bị khi dễ kia một chút cảm giác cũng không có, mắt vẫn nhắm chặt ngủ đến yên lành. Cái loại cảm giác lặng lẽ đụng chạm này quả thật rất dễ chịu, Tương Văn Đào chăm chú nhìn cậu trong chốc lát, càng nhìn càng bị thu hút, anh dùng đầu lưỡi tô nhẹ lên từng nếp nhăn nhỏ trên môi cậu, liếm lộng từng chút, từng chút một, tinh tế, rồi trở nên mãnh liệt.

Cơ thể bắt đầu nóng lên, dần dần anh không còn muốn một sự đụng chạm cẩn thận, ôn nhu như vậy nữa. Anh biết biểu hiện nóng lên này là bởi vì sao, cũng biết mình nên một vừa hai phải, nếu cứ tiếp tục như vậy, anh tuyệt đối sẽ không thể thỏa mãn chỉ với vài cái hôn nhẹ hoặc liếm láp như chuồn chuồn lướt nước. Nhưng vấn đề là anh không thể dừng lại được.

Song Hỉ ở cùng anh lâu như vậy, lại chỉ cách có một đoạn hành lang, đối với một người đàn ông khỏe mạnh, chức năng *** sung mãn, là một thách thức rất lớn! Hơn nữa lúc trước mua nhiều hàng như vậy, đâu phải chỉ có mình Song Hỉ ăn? Vì thế hằng đêm anh cũng lần qua lộn lại gây sức ép thật lâu, miên man bất định, muốn biết giờ này người con trai ở phòng đối diện kia đang làm gì, rồi lại tự theo đuổi những ý nghĩ càn rỡ của mình. Dù chỉ mới là tưởng tượng thôi, cũng đã có rất nhiều ý tưởng chồng chất lên nhau, coi Song Hỉ như con cá đang nằm trên chảo nóng, bị mình lật qua lật lại làm không biết bao nhiêu lần, nhưng khi cao trào qua đi, ngược lại cảm giác trống rỗng càng nhiều hơn.

Chẳng những trống rỗng mà còn vô cùng thiếu kiên nhẫn.

Những khao khát trong mơ như thế chẳng qua là một kiểu thủ *** tinh thần mà thôi, phải có người thật! Người thật đó! Muốn đem cậu đặt ở dưới thân thỏa sức mà vuốt ve, phải dùng lực làm cho đến khi cậu khóc cầu xin tha thứ mới thôi, những ảo tưởng không phù hợp với hình tượng của mình bình thường chẳng bao giờ dám hiển lộ thì giờ đây đều muốn tận tình thực thi trên thân thể cậu.

Hiện tại, cơ hội rất cuộc cũng đến. Lẽ nào phải “Vì thiên ý mà kiềm chế vọng sao?”

Lý trí nói được, nhưng dục vọng lại bảo “Không”.

Tương Văn Đào vốn không phải quân tử.

Tuy rằng thật hổ thẹn với những người phụ nữ có thiện cảm với anh, đều nhận định trông bề ngoài anh là người vừa có học thức lại vừa có đạo đức, nhưng điều đó chỉ giới hạn ở hành động nho nhã đứng lên kéo ghế giúp phụ nữ thôi. Chúng ta phải nhận ra một chân lý là: Khoảng cách sinh ra cái đẹp.

Thử nghĩ Song Khánh mà xem, cũng từng nhìn Tương Văn Đào đầy ngưỡng mộ, giống như ánh mắt của các cô gái nhỏ nhìn thần tượng vậy. Nhưng từ lúc biết anh ta giảng bẫy anh trai nhà mình, bao nhiêu ngưỡng mộ, bao nhiêu rung động đều sụp đổ hết, cuối cùng chẳng còn một tí tẹo nào. Hiện tại cô đã kéo gần khoảng cách với Tương Văn Đào, hình tượng nhu thuận gì cũng không còn, cứ mỗi lần thấy Tương Văn Đào, dù còn cách xa cả ba thước, cũng đã tỏ rõ thái độ hung hăng với anh rồi. Di chứng của vỡ mộng, hình như đều là như vậy.

Mà Tương Văn Đào, nghe câu khen mình là quân tử gì đấy thì lại cười nhạt.

Quân tử? Làm quân tử có chỗ nào tốt?

Hồi anh còn ở tuổi thiếu niên, ông nội thiếu tướng đại nhân của anh từng dạy rằng

“Làm người, nhất định phải có tinh thần đấu tranh với chính bản thân mình.”

Ý của lão nhân gia là: Con người có rất nhiều tính xấu, tỷ như tính thờ ơ, tham lam, hay ghen tị. Nếu để mấy thứ này phát triển, đương nhiên sẽ không tốt, lúc này cần phải nỗ lực khống chế bản thân mình. Aish, thật sự rất muốn.... sau này, nhất định không thể phóng túng bản thân!

Lúc ấy Tương Văn Đào cung kính thụ giáo, nhưng trong nội tâm anh lại không cho là đúng. Diên sao, tại sao lại phải làm những việc trái với lòng mình như thế?!

Bởi vậy mới thấy được, Tương Văn Đào là kiểu người thuận theo dục vọng cá nhân. Cho nên, giờ khắc này, tuy rằng anh làm như vậy giống như là đánh lén ban đêm, cũng biết rõ chuyện này thật đê tiện, vô sỉ, hạ lưu, nhưng anh thật sự là nhịn không được, cũng không muốn nhịn nữa.

Người đã uống rượu thân thể vốn rất mẫn cảm, huống chi Tương Văn Đào còn cố ý lựa chỗ mà đậu. Song Hỉ đầu óc vẫn còn mơ hồ, thân thể lại dần có phản ứng, trong lúc nửa mê nửa tỉnh vật ấy cũng dần hưng phấn mà ngóc đầu dậy, hai chân vô thức cọ xát vào sàng đan, đôi môi khẽ hé ra thở dốc.

Trong mộng, đương nhiên người thân mật với cậu là một phụ nữ, hơn nữa lại là một người phụ nữ nhiệt tình như lửa. Không thể thấy rõ khuôn mặt của nàng nhưng trực giác lại cho rằng đó là Uông Khởi. Nàng toát ra một tư thái cảm dỗ lạ thường, giống như con mèo phủ lên người cậu, đôi môi đỏ mọng trải những nụ hôn lên khắp cơ thể cậu, đẩy lên đầy trời dục hỏa... Song Hỉ trên trán đã toát ra một tầng mồ hôi mỏng, không thể kiềm chế phát ra tiếng thở dốc hưng phấn.

“Uông..... Uông Khởi.....”

Tương Văn Đào đang ra sức khẩu giao phân thân của cậu nghe thấy câu này thì lập tức ngừng lại.

Uông Khởi?

Anh mặt đen lại, trầm nghĩ, người kia vừa nhìn đã biết cô ta là loại phụ nữ đứng đắn, cậu còn trông cậy cô ta sẽ khẩu giao cho mình sao? Cá tính của hai người đều trầm lặng như vậy, cho dù có kết hôn, chuyện chăn gối chắc cũng vô cùng tẻ nhạt, nói không chừng có khi cả đời này cũng đừng mơ thể nghiệm được lạc thú tình yêu.

Anh đột ngột dừng lại làm Song Hỉ bất mãn, thân thể rướn lên, dường như muốn anh tiếp tục. Vì bị coi như thể thân của một người phụ nữ, Tương Văn Đào có điểm tức giận, cảm phân thân phần hồng kia rồi không nặng không nhẹ cắn một cái, Song Hỉ vốn sắp đạt cao trào, làm sao có thể chịu được loại kích thích thể này, cong người nhất thời bắn ra, vọt hết vào miệng Tương Văn Đào.

Tương Văn Đào ngẩn người, cúi xuống nhìn người nọ, dục hỏa được thỏa mãn, thoải mái cực kỳ, hô hấp dần dần vững vàng, dường như muốn tiếp tục ngủ.

Tương Văn Đào nụ cười mang đầy vẻ tà khí, phun dịch thể trong miệng ra tay, cúi người xuống có chút ác ý nói nhỏ: “Còn có thể thoải mái hơn nữa đấy, cậu có muốn thử một chút hay không...?”

Người dưới thân đương nhiên không có khả năng trả lời rồi, cho nên Tương Văn Đào độc đoán nói: “Tớ coi như cậu đáp ứng rồi.”

Kế tiếp Song Hỉ lại một lần nữa cảm nhận được cái gì gọi là thoải mái.

Cậu bị Tương Văn Đào trêu chọc đến độ toàn thân lâng lâng như đang bay giữa những đám mây, rồi lại lênh đênh như trên đầu ngọn sóng. Tương Văn Đào bằng mọi cách, trở hết kĩ xảo ra tận lực kích thích cậu, cảm xúc mãnh liệt như thế, Song Hỉ nếu không tỉnh lại thì có lẽ cậu là một cái xác rồi. Cậu rốt cuộc thấy có gì không đúng lắm, cố gắng vùng dậy từ trong biển khoái cảm, vừa mở mắt mới kinh hãi phát hiện, nguyên lai những cảnh trong mơ đều là thật, chính là mỹ nữ gọi cảm lại biến thành một người đàn ông trưởng thành. Nhất thời, vừa sợ vừa giận, vừa vội vừa tức, thất thanh gào lên: “Tương Văn Đào ” rồi giãy dụa tìm cách đẩy anh ra.

Tương Văn Đào xuất thân trong một gia đình quân nhân, từ nhỏ đã theo chân vệ binh tập luyện, với công phu của anh, Song Hỉ lại sử dụng khí lực đã được luyện ra từ công việc in ấn, bộ lấy trộm chọi đá sao? Cũng không cần tốn nhiều công sức đã thoả mái chế trụ được cậu.

Song Hỉ vẫn còn giãy giụa, trong đầu nghĩ Tương Văn Đào này thật quá gian trá. Đôi tay của anh giống như hai cái gọng kìm, rất cứng rắn, một tay túm chặt hai tay cậu qua đầu, tay kia thì ra sức xoa nắn cơ thể cậu. Quần áo của Song Hỉ sớm đã không còn, làn da được anh bỏ công vuốt ve tận lực, đến nỗi toàn thân đều tỏa ra nhiệt hỏa, những lời mắng chửi, những câu nói cay nghiệt “Đồ vô lại.....” này nọ bị cảm giác mới lạ làm cho quên mất.

Tương Văn Đào biết, đối phó với người còn non kinh nghiệm như Song Hỉ, dùng ma lực của *** để hấp dẫn cậu sẽ tốt hơn là dùng bạo lực hay ép buộc. Quyết định rồi anh nhanh chóng hôn lên môi cậu, đầu lưỡi kia thật linh hoạt đến dị thường, ở trong miệng cậu mà ‘phiên giang đảo hải’, giống như sóng cuộn biển gầm, Song Hỉ có muốn tránh cũng không thể, bị anh hôn đến mặt đỏ bừng, đại não thiếu dưỡng khí, một phen giao chiến bằng miệng như thế, cậu làm sao còn có thể giãy dụa, ngay cả thở thôi cũng thật khó khăn rồi.

Chuyện kể tiếp liền rất đơn giản.

Tương Văn Đào một đường tập kích xuống phía dưới, sĩ khí cao ngút trời không gì có thể chống đỡ, Song Hỉ giãy giụa mấy bận đều không dậy nổi, đành để cho ‘quân lính bị đánh đến tơi bời hoa lá’. Biết rõ người đang tàn sát trên người mình là đàn ông, vẫn không nhịn nổi mà bắn trong miệng Tương Văn Đào.

Cơ thể Song Hỉ vốn không mấy khỏe mạnh, sau khi bắn tinh lại càng mất sức hơn. Cậu căn bản không phát hiện thấy đối phương đã sớm buông tay cậu ra mà cho dù có phát hiện, cũng không có khả năng kháng cự lại những khoái cảm mãnh liệt ấy. Cậu thở hào hển, hai mắt nhắm chặt, chờ đợi vị cao trào dịu xuống. Tương Văn Đào cư nhiên khẩu giao cho cậu, là điều mà cậu không bao giờ ngờ tới, loại phương thức cơ hồ có chút khuất nhục này cậu chỉ mới được xem trong phim xxx, chứ còn tự thử nghiệm một lần cũng không có, chính vì thế nên cậu mới phá lệ hưng phấn và xúc động đến vậy.

Tương Văn Đào cũng không dừng lại, anh vẫn thật ôn nhu, kiên trì dùng đầu lưỡi âu yếm đùi trong của cậu, làm cho cậu sung sướng tột cùng, tuy rằng cảm thấy dù sao mình cũng bắn tinh rồi mà anh còn làm như vậy trông có vẻ dư thừa, , nhưng được đầu lưỡi mềm ẩm kia liếm láp thật thích, cậu nhắm mắt hờn nhẹ cảm thụ, dần dần cảm nhận được đầu lưỡi ấy đang dịch chuyển dần về phía sau... Biến hóa này khiến cậu cảm thấy có điểm không ổn, cậu theo bản năng tránh đi một chút.

Tương Văn Đào ngừng lại, bắt động thanh sắc, để tránh khiến Song Hỉ khản trương, anh lại tiếp tục âu yếm. Chiêu này của anh thật sự thành công, làm cho cậu lơ lửng cảnh giác. Song Hỉ bị anh liếm hưng phấn đến nổi lại cứng lên, miệng thì lẩm bẩm cơ thể vận vẹo như đang khó nhịn.

Được Tương Văn Đào hầu hạ bắn thêm một lần nữa, Song Hỉ thấy mệt vô cùng, cảm thấy mọi chuyện có thể kết thúc được rồi. Cậu kéo kéo tóc Tương Văn Đào, ý bảo anh có thể dừng, quả nhiên Tương Văn Đào ngừng thật. Khuôn ngực Song Hỉ phập phồng, đôi môi hé ra thở dốc, nghỉ ngơi trong chốc lát, ý thức của cậu dần thanh tỉnh, bắt đầu nghĩ tới việc tất yếu phải nói rõ với Tương Văn Đào, làm như vậy là không đúng, cậu không phải đồng tính luyến ái..... Nhưng vừa mở mắt ra đã chứng kiến một cảnh tượng đáng sợ.

Tương Văn Đào đang quỳ gối giữa hai chân cậu, vận sức chuẩn bị phát động, đang chờ được gắn kết, sắc mặt Song Hỉ trở nên trắng bệch, “Không ” lời nói chưa dứt, hạ thân đã một trận đau đớn.

Biết con chuột làm như thế nào để ăn được chim bồ câu không?

Xét về hình thể, vóc dáng bồ câu lớn gấp ba lần con chuột, chim chỉ cần vỗ cánh mạnh một cái, tay người có khi còn bị đau. Bồ câu dù không mổ chết được chuột, ít ra cũng khiến chuột không dám lại gần.

Nhưng tại sao con chuột cố tình lơ đi chuyện này.

Tại sao?

Bởi vì nó gian chứ sao.

Nó chỉ cần nhẹ nhàng vòng ra sau chim bồ câu, dùng hai móng cong cong của mình vuốt nhẹ vào nơi nào đó ở đuôi chim, bồ câu sẽ cảm thấy thoải mái vô cùng ,nhưng vài phút sau, sẽ hoa mắt chóng mặt mà...

Sa vào hưởng lạc sẽ bị ăn, giáo huấn này, phải khắc ghi rất sâu, rất sâu đấy...

30. Chương 30

CHƯƠNG 30.

Trong nháy mắt, Song Hỉ đau đến không nói nên lời.

Tương Văn Đào cũng rất đau, nhưng là bị Song Hỉ ép chặt nên đau, làm với xử nam quả nhiên sẽ có hai điểm không tốt, không thể chịu đau và không thể thả lỏng. Trong tình cảnh thống khổ này anh quả thật đã sinh ra một loại cảm thán: muốn đem cánh đồng hoang của Song Hỉ tận lực khai phá, xem ra anh cần phải chăm chỉ trồng trọt hơn mới được a.

Hai người vẫn tiếp tục duy trì tư thế cứng ngắc này mà chịu đau. Cho đến khi Tương Văn Đào cố gắng nhẫn nhịn mà lên tiếng dỗ dành cậu: “Thả lỏng một chút, thả lỏng rồi sẽ không đau nữa.”

Song Hỉ tức giận, mẹ nó lời như vậy mà cậu cũng nói được sau? Cậu thật rất muốn cứ như vậy mà kẹp hông nghiệt căn của Tương Văn Đào cho bỏ ghét. Nhưng mà, thật sự rất đau a, đau đến mức dù cậu biết Tương Văn Đào chỉ đang nói lời ma quỷ, cũng không thể không thử thả lỏng cơ thể, hy vọng khiến bản thân mình thoải mái hơn một chút.

Quả nhiên, ngay khi Song Hỉ chậm chậm buông lỏng, Tương Văn Đào chẳng những không lùi mà còn tiến thêm, đẩy một cái thật mạnh về phía trước, Song Hỉ đau đến muốn khóc thành tiếng.

“Cậu ” Cậu muốn mắng nhưng mắng không được, chỉ có thể há to miệng, cố gắng hít thở. Tương Văn Đào giờ phút này đã vào hết toàn bộ, cũng rất biết điều mà an phận, kiềm chế mọi cử động, đợi cậu từ từ thích ứng.

Anh biết lúc này Song Hỉ khẳng định đau đến khoái cảm gì cũng không thể có, cúi đầu quan sát người dưới thân, chỉ thấy cậu đã đỏ đầy mồ hôi lạnh. Tương Văn Đào có áy náy, cũng có thương tiếc, bất quá nhiều hơn hết thấy chính là sự nhiệt tình của thân dưới, anh cúi thấp đầu, từng chút từng chút hôn cậu.

Anh mang theo ý tứ hàm súc trấn an cậu qua nụ hôn, thế nhưng Song Hỉ một chút cũng không linh hội được, nhin đau nghiêng răng gằn từng chữ: “Đi ra ” Hồn胆, nói cái gì mà sẽ ôn nhu, chỉ cần đừng gây thêm sức ép gì cho cậu là tốt rồi.

Tương Văn Đào cười, dùng giọng điệu ôn nhu mà cường ngạnh nói: “Không thể được.” Khiến Song Hỉ tức đến mức thiếu chút nữa ngất đi.

Tương Văn Đào nhẫn nhịn sự khó chịu bên dưới mà nhẹ nhàng hôn cậu. Đôi môi anh ấm nóng lại mềm mại, di chuyển chậm chậm trên mặt cậu, sau đó mới chuyển hướng sang mục tiêu mới – lỗ tai.

Tai là bộ phận rất mẫn cảm của Song Hỉ, cảm nhận được hơi thở đầy nhiệt khí của anh đang đến gần, cậu theo bản năng muốn tránh đi. Nhưng miệng Tương Văn Đào lại đeo bám tựa như bóng với hình, hàm trụ vành tai cậu cắn một chút rồi liếm một chút, anh đưa đầu lưỡi tham tiền vào bên trong lỗ tai của Song Hỉ, cuộn nó lại bắt đầu liên tục ma sát, sau đó trên đường lướt dọc xuống cổ còn cố ý từng chút gặm cắn, lưu lại một mảng đầy những ấn ký ô mai.

Đại khái lúc này Song Hỉ đang đau chết lặng, chỉ cảm thấy trường đến bức bối, giờ bị tay và lưỡi của anh liên tục quấy rầy, vừa tê vừa ngứa, khó chịu cực kỳ, nhưng lại không thể tránh được, đành ngửa cổ ra sau, giống như làm thế sẽ cách xa anh hơn một chút vậy.

Cậu cũng không hiểu nổi sao lúc này mình lại mẫn cảm như thế, từng động tác nhỏ của Tương Văn Đào, cậu đều cảm nhận rất rõ. Đầu nhũ bị gặm cắn liếm mút, bàn tay đang trượt dần xuống phía dưới, cuối

cùng dừng lại ở bờ sông vắng vắng mà âu yếm vuốt ve không ngừng..... Song Hỉ đang khó chịu muốn chết, Trương Văn Đào còn cố tình vuốt ve, âu yếm rồi hôn hít, nhưng cái thứ đang ở bên trong, trừ lúc mới nhét vào, thì lại kiên quyết không chịu nhúc nhích. Loại khoái cảm nửa vời này làm cậu muốn mắng chửi người, nhưng vừa mở miệng, lại là tiếng ngậm nga khàn khàn gọi cảm: “A...”

Cậu không hề ý thức được tiếng kêu của mình làm cho Trương Văn Đào nhiệt huyết dâng trào. Sao tiếng rên của Song Hỉ lại quyến rũ đến thế cơ chứ? Nghe được khiến anh không thể kiềm chế nổi bản thân. Thử động chạm hạ thân vài cái thăm dò, lập tức nghe được người dưới thân thở gấp.

Trương Văn Đào biết là đã đến lúc rồi.

Nhưng anh cũng không dám mạnh mẽ ngay từ đầu, làm việc đều phải tiến hành đảm bảo chất lượng. Anh chậm rãi ra vào, tốc độ không nhanh, chậm mà hữu lực, vừa làm vừa quan sát phản ứng của Song Hỉ.

Song Hỉ cau mày, dường như đau đớn không chịu nổi, nhưng mà tiếng rên rỉ của cậu, nghe có vẻ như nức nở, lại không hề mang theo khổ sở do bị đau.

Trương Văn Đào trên phương diện này có thể xem như cao thủ, đương nhiên biết khi làm động tác nào, thì sẽ có phản ứng gì. Hơn nữa anh khao khát Song Hỉ đã lâu, hôm nay thật vất vả mới được đến bù niềm ao ước, nên xuất ra tất cả bản lĩnh để cậu được thoải mái, bằng không ăn xong bữa này rồi, bữa tiếp theo biết tính sao đây?

Anh thật sự rất cố gắng kích thích những điểm mẫn cảm trên cơ thể cậu, vòng eo hữu lực không ngừng chuyển động, qua chuyện ngày hôm nay muốn buộc người dưới thân phải thừa nhận cùng kết hợp với người đồng tính cũng đạt tới cao trào. Anh đã làm được thật sự thành công, Song Hỉ sau đó vô thức rên rỉ, bị anh lấn qua lộn lại cho tới khi hôn mê...

.
. .

“...Song Hỉ? Song Hỉ?”

Theo từng tiếng gọi khẽ, có người đang vỗ nhẹ lên mặt cậu.

Song Hỉ không tình nguyện chậm rãi mở to mắt, hiện ra ngay trước mắt là gương mặt lo lắng của Trương Văn Đào. Trong nhất thời cậu chưa kịp phản ứng, có điểm mơ hồ không biết đã phát sinh chuyện gì? Sao Trương Văn Đào sao lại không mặc quần áo phủ ở trên người cậu?

Nhưng khoảnh khắc hồ đồ qua đi, sự việc xảy ra trước khi hôn mê, bùm một tiếng lập tức lấp đầy đại não, Song Hỉ có cảm giác như đầu mình lớn ra gấp đôi.

Trương Văn Đào thấy cậu đã tỉnh thì thở phào nhẹ nhõm.

Trong lúc làm tình, dù người dưới thân có phản đối thế nào, anh cũng phải làm cho tận hứng, lúc đã thỏa mãn thú tính rồi, lại bắt đầu sắm vai một tình nhân thiện toàn thiện mỹ, sẵn sàng hỏi han ân cần: “Có khó chịu ở chỗ nào không?”

Song Hỉ giận run lên, dùng hết khí lực toàn thân, đưa tay cho anh một cái tát nếu không phải bị tên hỗn đản xảo trá này làm mất hết khí lực, thì cậu còn có thể tát hấn vang dội hơn rồi.

Nhưng mặc dù không còn khí lực, cái tát của cậu vẫn làm mặt Trương Văn Đào lệch sang một bên, tiếng vang thanh thúy làm không khí xung quanh như ngừng lại.

Trương Văn Đào không nổi giận, anh đã sớm dự kiến được phản ứng của Song Hỉ. Trên mặt có chút đau, bất quá anh không quan tâm, chậm rãi quay mặt lại liếc nhìn Song Hỉ, cũng không còn mặt mũi nào cười được nữa.

Anh đưa mặt đến trước mắt Song Hỉ, bộ dạng vô lại nói: “Còn bên này có muốn đánh hay không?”

Song Hỉ giận sấp điên lên được, lại cho anh thêm một cái tát nữa, hai bên mặt – mỗi bên một cái tát, vô cùng cân xứng.

“Còn chưa hết giận sao? Vậy thì đánh tiếp đi.” Tương Văn Đào trơ mặt ra nói.

Song Hỉ không đánh.

Thứ nhất là vì hết sức rồi, thứ hai là vì cậu không ngờ một con người tinh anh như Tương Văn Đào có thể vô lại đến độ này, thật bị hấn chọc cho tức chết.

Làm cũng đã làm rồi, cho dù hấn có ăn nói khép nép thì có thể thay đổi được cái gì đây? Cứ coi như là mình đang tự sướng đi. Tự mình trấn an như vậy, nhưng vừa mới cử động, cái địa phương khó có thể mở miệng nói ra kia lại chảy ra một dòng chất lỏng, vừa nghĩ đến đó là thứ gì, da đầu cậu gần như tê dại, đối với người khởi xương ra sự việc này, rít lên qua kẽ răng, cậu quát:

“Cút ”

Tương Văn Đào không cút.

Anh giờ tâm nguyện đã được đền bù, kiên nhẫn ở lại làm người tốt, lương tâm đạo đức gì cũng đều trở lại. Ngữ điệu mang một chút ý xin lỗi đến chỗ dành cậu: “Để tớ giúp cậu giải quyết tốt hậu quả... Nếu không đem thứ kia ra hết, sẽ bị tiêu chảy...”

“...”

Song Hỉ vừa hiểu ra “thứ kia” trong lời anh nói là cái gì, lập tức thấy hoa mắt chóng mặt.

Tương Văn Đào thấy ánh mắt cậu dại ra, bộ dáng giống như tức quá hóa ghen, vô cùng lo lắng gọi: “Song Hỉ?”

Song Hỉ hít sâu một hơi, chậm rãi mở mắt, liền nhìn thấy Tương Văn Đào nét mặt tràn đầy lo lắng. Cậu lúc này thật sự không muốn nhìn thấy mặt anh, dùng tay đẩy anh ra, cắn răng giãy dựa đứng lên. Vừa động, chỉ thấy thắt lưng cùng tay chân bủn rủn vô lực, phía sau bị khai mở vừa cảm thấy đau đớn, vừa có cảm giác kỳ lạ, vì thay đổi tư thế mà chảy ra một dòng chất lỏng ấm áp làm cậu hổ thẹn, cảm giác này còn tăng thêm một bậc khi nhìn thấy chiếc quần lót của cậu bị vứt ở chân giường.

Khi cúi xuống nhặt cái quần lót song hỉ đau như muốn mắt mờ, cố nén đủ loại cảm giác khó chịu, cậu gắng sức lết vào phòng tắm. Vẫn nhìn không hề rời mắt mọi động tĩnh của cậu, Tương Văn Đào muốn chạy đến hỗ trợ, Song Hỉ làm sao mà chấp nhận, vung tay hất anh ra.

Đứng dưới vòi hoa sen, khi dòng nước ấm tuôn ra, những giọt nước mắt nóng hổi cũng không thể không chế thi nhau rơi xuống. Cậu cũng không rõ những giọt nước mắt này là vì ủy khuất hay là hối hận. Vì sao lại tin Tương Văn Đào? Vì từng là bạn học, từng có những kỉ niệm gắn bó chân thành thời niên thiếu. Cứ tưởng rằng tuy đã lâu không gặp, cho dù cậu ta có thay đổi cũng không quá nhiều, cho nên cậu đối với Tương Văn Đào không hề đề phòng. Khi biết cậu ta đồng tính luyến ái, hơn nữa lại còn thích mình, tuy rằng lúc đầu có chút lo sợ và do dự, nhưng cuối cùng vẫn chọn cách cư xử bình thường với cậu ta.

Cậu căn bản không nghĩ tới Tương Văn Đào lại dùng thủ đoạn này, anh nói thích cậu, kia khi thích một người, không phải là lúc nào cũng muốn người ấy ở bên cạnh hay đối xử tốt với người ấy, mà là phải tôn trọng ý nguyện của người mình thích sao? Song Hỉ là suy bụng ta ra bụng người, cho nên mới trăm ngàn lần không đoán được đạo đức của Tương Văn Đào lại xuống cấp đến thế.

Song Hỉ chưa bao giờ giống như giờ phút này thống hận sự ngu ngốc của bản thân đến vậy, sớm biết sẽ phát sinh chuyện này, thì ngay từ đầu đã tránh xa thật xa!

Cậu ước mong, nếu như có thể từ trong cái mớ suy nghĩ rối mù bên trong đầu, chỉ cần rút ra được một sợi thì mọi nút thắt đều được gỡ ra, có lẽ cả đời này của cậu, chưa bao giờ mệt mỏi thế này, vừa nghĩ đến những gì mình gặp phải, toàn thân nhện không được phát run, làm cách nào cũng không tỉnh táo được, mãi lâu sau mới cọ xát thật mạnh lên mặt, một tay chống vào tường, ngăn người ra.

Kì thật cậu cũng biết mình đã hết cách với Tương Văn Đào.

Kiện hấn?

Pháp luật sẽ không quản đâu, hơn nữa mình cũng đâu biết kiện người kia về tội gì.

Đánh hẳn?

Đánh thắng nổi sao? Nếu khí lực chiếm thế thượng phong thì đâu xảy ra tình trạng này? Lại nói, ăn cũng đã ăn rồi, cho dù có đánh hẳn nhiều thế nào cũng vô bổ mà thôi.

Song Hỉ nghĩ đi nghĩ lại, càng nghĩ càng bi phẫn. Trước kia cậu đồng cảm với Tương Văn Đào vì anh thuộc một quần thể yếu thế, nhưng giờ cậu mới phát hiện kì thực chính mình còn yếu hơn nhiều, bị người ta đối đãi như thế, trừ bỏ nén giận, cậu cũng chẳng có bất cứ một biện pháp nào.

Dùng sức lau đi những giọt nước mắt, cậu nghẹn ngào tẩy trừ những nơi bị xâm phạm.

Cậu căn bản không biết nên làm như thế nào để giải quyết hậu quả, ngón tay vụng về vói vào trong để lấy ra cái thứ kia khiến cậu vừa xấu hổ vừa giận dữ đến toàn thân đỏ lên. Nghĩ đây là thứ của một người đàn ông khác để lại trong thân thể mình, cậu càng hận không thể tự đập đầu vào tường, lung tung xử lý một chút, mặc quần vào, mở cửa nghe ngóng trước khi bước ra ngoài, một chút tiếng động cũng không có, không biết có phải Tương Văn Đào lại cho cậu thời gian và không gian để bình tĩnh suy nghĩ hay không.

Song Hỉ cười một cách giận dữ, mở cửa ra, ngoài dự đoán của cậu, Tương Văn Đào không hề tránh đi.

Anh vẫn ở lại, đang hút thuốc, không phải cái bộ dạng hút thuốc có vẻ tiêu dao lười biếng, mà là đứng ở phía trước cửa sổ, một tay ôm ngang hông, vẻ mặt có chút ngưng trọng, dường như đang phân vân tự hỏi điều gì đó. Trước kia Song Hỉ thấy bộ dáng tự hỏi của anh rất thâm trầm, rất có chiều sâu, giờ thoát nhìn lại thấy như kiểu đa mưu túc trí giống như người xấu, cậu giận dữ trừng mắt liếc anh một cái.

Tương Văn Đào thấy cậu bước ra, dụi tắt thuốc chào đón.

“Song Hỉ.” Xuống giường rồi anh lập tức liền khôi phục bộ dáng quân tử, ánh mắt thành thật đáng tin. Nhưng giờ phút này Song Hỉ không có khả năng tin anh được nữa, cậu hiện tại nghĩ người này cởi quần áo là cầm thú, mặc quần áo chính là mặt người dạ thú, cậu hận bản thân sao không sớm nhận ra bộ mặt thật của người này?!

Tương Văn Đào đề nghị: “Chúng ta có thể nói chuyện một chút được không?”

“Không có gì để nói hết!”

“Được, được, được. Không nói chuyện.” Tương Văn Đào thuận theo ý cậu ngay, cũng biết Song Hỉ đang cố tình gây sự, anh mới nhường nhịn cậu. Loại khoan dung thể này làm Song Hỉ chán nản.

“Kia, trước mặc quần áo vào đi.” Tương Văn Đào đưa áo ngủ đến trước mặt Song Hỉ: “Đêm lạnh lắm. Cần thận bị cảm.”

Song Hỉ đang định nói “Ai mượn người giả vờ hảo tâm”, nhưng nghĩ mình chỉ mặc mỗi cái quần lót thể này thì thật chướng tai gai mắt, vạn nhất lại khơi dậy thú tính của tên hỗn đản này thì làm sao bây giờ? Nhấn nhịn, cậu chộp lấy bộ quần áo mặc vào, coi nó như là kẻ ác độc kia hung hăng thất bại thật chặt.

Tương Văn Đào nhìn cậu mặc đồ, hòa nhã nói: “Chân em mỏi lắm đúng không? Tạm thời cứ ngồi xuống trước đi. Là tôi không tốt, tôi đã quá đà.”

Anh lúc này nhận sai nhanh như thế, Song Hỉ ngoảnh mặt đi, mặc kệ anh.

Cậu không nghĩ làm theo lời Tương Văn Đào, tuy rằng ngữ khí của đối phương đều là vì muốn tốt cho cậu mà khuyên bảo. Chính là lúc này kiên trì chống đối có ích lợi gì đâu? chân và thất lưng của cậu đích xác thật sự đau nhức, vì chống đối mà ngược đãi bản thân không phải là tác phong của cậu. Song Hỉ nghĩ vậy nên tìm chỗ ngồi xuống, nghỉ ngơi một lát rồi sẽ thu xếp hành lý.

Mông vừa chạm xuống ghế dựa, phía sau truyền đến cơn đau làm toàn bộ cơ thể run rẩy, tuy rằng cực lực che giấu, nhưng vẫn là bị Tương Văn Đào mẫn tuệ sâu sắc phát giác, lập tức sẵn sàng mang đến một cái đệm. “Thực xin lỗi, là tôi lo lắng không chu toàn.”

Song Hỉ không thèm để ý đến anh, chỉ hơi chuyển mình, chỉnh lại tư thế một chút, mệt mỏi nói: “Anh hãy tỉnh ngộ đi. Ngày mai tôi sẽ dọn đi.”

31. Chương 31

CHƯƠNG 31.

Tương Văn Đào ôn nhu cười, lựa lời khuyên nhủ: “Song Hỉ, em hiện tại đang kích động, không thích hợp để quyết định bất cứ điều gì... Ngày mai, ngày mai tỉnh táo hẳn quyết định có được không? Hôm nay muộn rồi, lại đây uống ly sữa trước rồi đi ngủ.” Nói xong, cẩn thận đưa cái ly đến tận tay cậu.

Song Hỉ không cầm, môi mím chặt, trừng trừng nhìn ly sữa một hồi lâu mới nhướn mắt nhìn Tương Văn Đào nói: “Cậu có bỏ cái gì bên trong phải không?”

Nếu là trước kia, cậu khẳng định sẽ không nghi ngờ. Nhưng hiện tại trong cậu sinh ra một cổ hoài nghi mãnh liệt đối với nhân phẩm của Tương Văn Đào, không thể không cảnh giác.

Song Hỉ hoài nghi khiến Tương Văn Đào cảm thấy xấu hổ, đồng thời trong lòng có chút bị thương, anh nhìn Song Hỉ rồi nhẹ giọng hỏi: “Tôi, bây giờ ở trong lòng của em là người như vậy sao?”

Tương Văn Đào khi nói chuyện ánh mắt phi thường áp bức, cho nên Song Hỉ chỉ có thể quay mặt sang phía khác, từ chối trả lời. Tương Văn Đào đợi trong chốc lát, thấy cậu không có phản ứng gì, cảm thấy bất lực, thở dài.

Anh nhìn Song Hỉ rồi nói, “Song Hỉ, tôi thích em, muốn cùng em trải qua cả đời... là cả một đời đó. Cho nên tôi không nghĩ sẽ che giấu khuyết điểm của mình, như vậy rất mệt mỏi. Em nghĩ tôi ích kỷ cũng tốt, phóng túng cũng được, tôi chính là người như vậy. Có một câu có thể em không thích nghe, nhưng tôi vẫn muốn nói, chuyện đêm nay, tôi thực lòng xin lỗi, nhưng tôi một chút cũng không hối hận, có thể cùng em ân ái...” Anh nhìn Song Hỉ, nói nhỏ: “Tôi rất vui”.

Song Hỉ bị chấn động bởi câu nói của anh, dờ ra mấy giây, sau đó phẫn nộ đứng phắt dậy.

Cậu trợn tròn mắt, bất khả tư nghị nghĩ tại sao tên hỗn đản này có thể vô sỉ đến như vậy? Lúc đầu nói nghe còn được, càng nói càng khó nghe! Ngoan cố, chết cũng không hối cải, rốt cuộc nhện không được găm lên: “Anh vui vẻ, nhưng tôi thì không!”

Tương Văn Đào kinh ngạc: “Chẳng lẽ em không hưởng thụ sao? Em không có cảm giác?”

Bị hỏi trực tiếp như vậy, Song Hỉ thẹn quá hóa giận nói: “Không phải vấn đề này!” Cậu cũng không dám hỏi tưởng bộ dáng của chính mình mới vừa rồi ở dưới thân của Tương Văn Đào rên rỉ khi lên đến cao trào. Rõ ràng cậu là một nam nhân thực bình thường, vì cái gì mà bị anh biến thành bộ dáng kia? Song Hỉ cực kỳ ủy khuất, bi phẫn hét to: “Tôi không phải đồng tính luyến ái”.

Tương Văn Đào thở dài. “Song Hỉ, chấp nhận bản thân là đồng tính khó như vậy sao? Nữ nhân không có khả năng giống tôi đây hiểu rõ thân thể của em như lòng bàn tay, cũng không thể giống tôi hạ mình hầu hạ em. Bỏ qua chuyện đêm nay, cho tới bây giờ trong lòng em cũng hiểu rõ, từ nhỏ đến giờ, có hay không một người giống như tôi chân thành yêu thương em?”

Lời nói của Tương Văn Đào đã chọc trúng nỗi đau của Song Hỉ. Cậu chột trảm lặng.

Cậu cũng biết đối phương nói đúng sự thật.

Từ nhỏ đến giờ, cha mẹ không phải không thương cậu, nhưng có thể nào cũng không thể so với yêu thương dành cho Song Khánh. Có lẽ lúc cậu còn nhỏ, song thân cũng có để ý đến cậu một chút. Cậu là con trai lớn, cũng là anh hai, cho nên không có cơ hội làm nũng, tuy rằng cho tới bây giờ cậu không nói gì, nhưng sâu trong tâm hồn, vẫn hy vọng có một người yêu thương cậu, xem cậu như bảo bối.

Tương Văn Đào xuất hiện thật đúng lúc. Khi thời điểm con đường tương lai bế tắc, anh đến giúp cậu một lối thoát, đến nơi này phát triển cũng là nhờ anh hỗ trợ. Song Hỉ rất may mắn khi gặp lại người bạn học cũ này, cậu vốn nghĩ cả đời biết ơn anh, thế nhưng... vì cái gì lại phát sinh ra chuyện đêm nay?

Tương Văn Đào nhìn cậu chăm chăm, xem nét mặt hiện ra vẻ sầu não, biết cậu ít nhiều cũng nghĩ mình là người tốt, liền quỳ xuống trước mặt Song Hỉ.

“Sống chung cùng tôi được không? Ít nhất, cùng tôi thử một lần, được không?”

Song Hỉ trong đầu mờ mịt, thất thần hồi lâu, đối với lời thỉnh cầu của Tương Văn Đào cứ lập đi lập lại một câu trả lời: “Tôi không phải đồng tính luyến ái...”

Lúc này, cậu không còn tức giận như trước, cùng một câu, giờ phút này nói ra nghe có vẻ yếu đuối.

Tương Văn Đào vốn vẫn còn muốn thuyết phục cậu, nhưng nhìn Song Hỉ lộ ra vẻ mặt mệt mỏi đến cực độ, bèn thay đổi chủ ý.

“Không sao, tôi không ép em quyết định ngay bây giờ. Em nghỉ ngơi trước, suy nghĩ kĩ, rồi hãy trả lời tôi.”

Một đêm này đối với hai người mà nói trôi qua thật chậm.

Song Hỉ mở to mắt nhìn lên trần nhà, tầm mắt cậu dường như xuyên qua nó, rơi vào một vùng hư ảo. Cậu cố gắng làm cho đầu óc thanh tĩnh, nhưng càng nghĩ càng rối, càng nghĩ càng mê mang, cuối cùng là một mảnh hỗn loạn. Chính cậu hiểu rằng có nghĩ cũng chẳng được gì, bây giờ cậu chỉ muốn đầu óc thanh thoi, như Tương Văn Đào nói phải hảo hảo nghỉ ngơi. Mắt nhắm chặt nhưng đầu óc lại thanh tĩnh, mãi đến hừng đông mới mơ màng thiếp đi.

Mà trong phòng bên cạnh, có một người cũng không ngủ được.

Tương Văn Đào chậm rãi hút thuốc, nhìn làn khói xanh bay lượn lơ lửng, mọi suy nghĩ đều là về Song Hỉ. Chuyện đêm nay, anh thừa nhận mình rất tiện nghi, hành vi thủ đoạn đích xác không phải là quân tử.

Chính là anh cũng đã thử thổ lộ với Song Hỉ theo cách bình thường, kết quả lại khiến Song Hỉ đi hẹn hò cùng người khác, tuy rằng chuyện không thành, nhưng một Uông Khởi đi rồi, sẽ lại xuất hiện một Trần Kỳ, rồi Lý Kỳ... Khó tránh sẽ có nữ nhân không để ý đến điều kiện không tốt của Song Hỉ mà đồng ý gả cho cậu.

Xã hội này chính là như vậy, bí quá hóa liều, có đôi khi làm trái với qui tắc lại đạt được kết quả không ngờ. Chuyện đêm nay, coi như mình chiếm được Song Hỉ, làm dịu đi tình trạng chỉ có thể nhìn rồi âm thầm khao khát. Dục vọng cơ thể được đáp ứng đầy đủ, cảm thấy phi thường thỏa mãn, chính là nghĩ đến phản ứng tức giận của Song Hỉ, không khỏi giảm bớt mấy phần hưng phấn.

Nhớ đến một phen mây mưa vừa qua, thân thể chợt nóng lên, đồng thời lại phải suy tính, sáng mai làm thế nào để thuyết phục được Song Hỉ. Tương Văn Đào, một đêm này tâm trạng khi nóng khi lạnh, chờ đón một ngày mới.

Khi tia nắng sớm chiếu qua khung cửa sổ, Tương Văn Đào rót cuộc dụi tắt điều thuốc, đến phòng tắm dùng nước lạnh lau mặt.

Bởi vì thực sự lo Song Hỉ sẽ bỏ đi, cả đêm anh đều chú ý lắng nghe động tĩnh phòng đối diện, giờ này len lén mở cửa phòng nhìn vào, chỉ khi nhìn thấy thân ảnh nằm trên giường, mới yên lòng, nhẹ bước hướng phòng bếp đi vào.

Phòng bếp của Tương gia có thể nói tửu bần chỉnh tề, đồ dùng sáng bóng và hiện đại. Bất quá đối với anh mà nói, mấy thứ này chỉ là bài trí, ngày thường rất ít khi ghé qua, nhưng hôm nay thì khác, hôm nay anh sẽ thi triển kế hoạch dụ dỗ Song Hỉ.

Tương Văn Đào vo gạo nấu cháo, đây là món duy nhất anh biết nấu, tỉ mỉ chế biến, nêm nếm vừa lòng rồi múc một chén đem vào phòng Song Hỉ.

Anh vốn tưởng Song Hỉ hẳn vẫn còn ngủ, nhưng vừa mở cửa đi vào liền ngạc nhiên thấy trên giường đã không còn ai, nghe thấy trong phòng tắm truyền ra âm thanh xả nước, sau đó Song Hỉ ôm bụng tập tễnh bước ra.

Cậu sắc mặt tái xanh, hơn nữa động tác cơ thể thể kia, Tương Văn Đào vừa thấy thì đoán biết xảy ra chuyện gì, quan tâm hỏi: “Có phải bị tiêu chảy không?”

Song Hỉ không để ý đến anh, sắc mặt có vẻ nhục nhã. Tương Văn Đào biết mình đoán đúng, có chút ảo não.

Song Hỉ là lần đầu, hơn nữa cảm xúc khốn quẫn vừa thẹn vừa căm phẫn, không có khả năng tự mình rửa sạch. Đúng ra mình phải kiên trì giải quyết hậu quả.

“Tôi đã nấu cháo, em ăn trước, tôi đi mua thuốc cho em.”

Khi anh mua thuốc trở về, thấy chén cháo vẫn còn nguyên, Song Hỉ đang thay quần áo, sắc mặt khó coi cài nút ở tay áo khoác.

Tương Văn Đào nhìn cậu, đằng hắng vài tiếng, cố gắng nói thật nhẹ: “Thân thể không khỏe, còn muốn đi làm sao?”

Song Hỉ không hề nhìn đến anh.

“...Tôi đã giúp em xin nghỉ bệnh.”

Lần này thì Song Hỉ có phản ứng.

Lời nói của Tương Văn Đào làm động tác của cậu ngừng lại, miệng cậu giật giật, định nói “Ai cho phép anh tự ý như vậy?” nhưng nói ra những lời ác nghiệt không phải là bản chất của cậu, cuối cùng vẫn là im lặng. Tương Văn Đào nhìn thấy cậu ngừng một chút rồi lại tiếp tục gài khuy áo, tựa hồ vẫn giữ ý định đi ra ngoài, nhin không được lại nhỏ nhẹ khuyên: “Vẫn là nghỉ ngơi thêm một chút, khi nào khỏe hơn...”

Song Hỉ nhắm mắt lại, quay người nhìn về phía anh: “Tôi muốn ra ngoài đi tìm phòng.”

Tương Văn Đào ngăn người, im lặng một hồi mới chậm rãi nói: “Vẫn là...quyết định phải đi sao?”

Song Hỉ trầm ngâm hồi lâu mới chậm rãi nói: “Tương Văn Đào, ở lại đây tôi không biết làm thế nào để đối mặt với anh...” Thanh âm của cậu trầm thấp, rốt cuộc vẫn là nói thật: “Tôi không thể vượt qua được chính mình.”

32. Chương 32

CHƯƠNG 32.

Tương Văn Đào im lặng.

Anh cũng đoán được, giờ phút này hình tượng của mình trong lòng Song Hỉ là gì, đại để là tựa như độc xà đã dụ dỗ Adam ăn trái cấm, hoặc có lẽ còn ghê hơn nữa, là một đại ác ma chuyên đi hại người, anh không biết trong lòng là tư vị gì, rất muốn cảm thán nói một câu: “Song Hỉ, kì thực em cũng có cảm giác mà.” Nhớ đến cảm xúc vốn chôn sâu trong lòng, không khỏi cười khổ.

Lời như thế làm sao có thể dùng để thức tỉnh cậu? Song Hỉ đã sớm ý thức được chuyện này, hơn nữa vì sợ nên mới khẩn cấp tránh né. Làm một nam nhân tính hướng bình thường suốt ba mươi năm, bỗng nhiên phát hiện mình có thể cùng với người đồng tính ân ái, điều này đối với cậu mà nói tuyệt đối là một cú sốc cực mạnh.

Đến đây Tương Văn Đào cảm thấy có thể lý giải được những suy nghĩ của Song Hỉ, như vậy, anh hẳn là nên cho cậu một chút không gian và thời gian.

Vô luận là anh có muốn hay không, Song Hỉ cũng quyết tâm phải dọn đi.

Cậu từ khi đến Thượng hải, mọi việc lớn nhỏ đều do Tương Văn Đào lo lắng, cũng có lúc anh không rảnh, thì còn có Song Khánh ở bên cạnh thay cậu bàn mưu tính kế. Chính là lần này đi tìm phòng ở, ngay cả một người để cùng bàn bạc cũng không có, Song Hỉ chỉ có thể cắn chặt răng, một mình đối mặt.

Cậu cũng không có nhiều mối quan hệ trong lĩnh vực cho thuê phòng ở, cho nên thừa dịp nghỉ trưa hoặc tan sở liền đi tìm phòng, có khi còn không kịp ăn cơm, ở trên đường vội vội vàng vàng gặm bánh mì. Tại

thành phố tắc tắc đất tắc vàng này, muốn tìm một chỗ thích hợp để đặt chân thực không dễ dàng. Điều kiện kinh tế không cho phép, thế nên Song Hỉ không thể không đem nhu cầu hạ xuống mức thấp nhất.

Cậu mấy ngày nay đi sớm về trễ, khi trở về bộ dáng giống như là mệt sắp chết, nói không ra hơi. Tương Văn Đào đem hết thấy mọi chuyện đều thu vào trong mắt, anh vẫn nghĩ muốn tìm một cơ hội nói chuyện cùng Song Hỉ, tốt nhất là đánh tan ý niệm dọn ra ngoài của cậu. Sợ Song Hỉ không cho anh cơ hội, cho nên anh quyết tâm ngồi chờ trong phòng khách. May mà đêm nay Song Hỉ không trở về quá muộn. Tương Văn Đào thừa dịp cậu ngồi cúi đầu đổi giày ngoài huyền quan, đi đến gần thăm hỏi: “Em ăn cơm chiều chưa, tôi có để phần cho em”.

Ngữ khí của anh đặc biệt nhu hòa, cho nên Song Hỉ liếc mắt nhìn đôi chân mang dép lê đứng trước mặt, đang định không trả lời, chớp mắt hai cái, rốt cuộc vẫn đáp trả một câu: “... Ăn rồi.”

Tương Văn Đào nga một tiếng, cũng không vì vậy mà nổi giận. Anh vẫn đang đứng, nhìn mái tóc đen của Song Hỉ bằng ánh mắt chứa chan tình cảm. Song Hỉ thì cúi đầu nhìn chằm chằm vào đôi dép lê kia. Tương Văn Đào cứ như vậy đứng trước mặt cậu, gây cho cậu một áp lực rất lớn, cậu cơ hồ không có dũng khí để đứng lên, đành cố ý làm chậm tốc độ thay giày. Trầm mặc hồi lâu cậu nghe Tương Văn Đào thông thả hỏi: “Song Hỉ...Em thật sự suy nghĩ kỹ rồi sao?”

Song Hỉ trầm mặc.

Tương Văn Đào kiên nhẫn, dùng thái độ khách quan, ngôn ngữ uyển chuyển phân tích: “Hoàn cảnh chung hiện nay... em cũng biết, cái gì cũng tăng, chỉ có tiền lương là không... một mình em ở bên ngoài, sợ là sẽ rất vất vả...”

Song Hỉ không phải là người không biết tốt xấu, cậu có thể rõ ràng nghe được sự quan tâm trong lời nói của Tương Văn Đào, im lặng trong chốc lát, rốt cuộc chậm rãi nói: “Tôi biết.”

Nghìn năm trước, người xưa có câu: “Trương An không dễ đổi chỗ ở.” Thế nhưng vô luận là nghìn năm trước hay nghìn năm sau, sống ở các thành phố lớn đều là như vậy. Cậu mấy ngày nay đi xem rất nhiều nơi, tất cả đều không có ngoại lệ: Phàm là những chỗ ở tương đối rẻ tiền thì đều là nằm ở nơi hẻo lánh, điều kiện kém, giao thông không thuận tiện. Rời khỏi nhà của Tương Văn Đào, kỳ thực cậu đã chuẩn bị tâm lý chịu khổ.

Tương Văn Đào chân mày nhướng cao, nhảy dựng.

“Em biết_____ vậy mà vẫn đi?”

Song Hỉ trầm mặc, sau đó chậm rãi mà kiên quyết gật đầu.

Tương Văn Đào bề ngoài thì trầm mặc nhưng nội tâm lại thét gào không yên, tựa như núi lửa vậy.

Anh không hiểu, cậu để cho mình chiếu cố thì có gì không tốt? Anh tuy không phải là thần thánh vạn năng, nhưng lấy gia thế và năng lực của mình, cấp cho Song Hỉ một khởi đầu tươi sáng cũng không phải là việc khó, anh lại còn rất vui lòng khi làm việc này mà bản thân Song Hỉ cũng không ghét. Đối với đủ loại hành vi cứng chiều sủng nịch của Tương Văn Đào, cậu thậm chí vẫn rất hưởng thụ, nhưng hiện giờ cậu thà đi ra ngoài chịu khổ cũng nhất định không ở lại. Điều này làm Tương Văn Đào vô cùng phẫn nộ. Anh cảm thấy có một điều ở Song Hỉ rất khó chấp nhận, cậu ngầm thừa nhận tình cảm của anh, hưởng thụ sự ấm áp của anh nhưng lại tuyệt đối không thừa nhận: mình đối với anh cũng có dục vọng.

Anh không lên tiếng, mắt nheo lại, có vẻ lạnh lùng chằm chằm nhìn Song Hỉ, mà cậu thì đang cúi đầu để lộ ra cái ót xinh đẹp, trắng trẻo. Tương Văn Đào chăm chú nhìn cảnh đẹp mê người, trong lòng sinh ra một cổ xúc động, hận không thể bỏ nhào vào mà gặm cắn.

Anh giờ phút này đối với Song Hỉ có cảm giác vô cùng phức tạp, yêu hận đan xen còn kèm thêm câu yêu không được, thẹn quá hóa giận.

Cho tới bây giờ anh chưa bao giờ đặt nhiều tâm tư tình cảm đến vậy trên một người nhưng lại không được đáp trả, hơn nữa Song Hỉ thuộc loại người có đánh chết cũng không thừa nhận việc mình có cảm giác với anh, làm cho anh sinh ra một ý niệm độc địa, anh nghĩ muốn điên cuồng đem người này ra lột trần rồi xâm

phạm, buộc cậu thành thực mà đối diện, bỏ qua ý nghĩ sống chết trong đầu là phải kết hôn cùng nữ nhân, nhận mệnh cùng anh một chỗ.

Ý niệm này cho dù cứ quẩn quanh trong đầu bao lâu, cũng đành bi thương mà từ bỏ. Nếu phải dùng thủ đoạn mới có thể bức bách Song Hỉ sống cùng mình, thì đâu còn ý nghĩa. Anh cũng không muốn một người yêu không tình nguyện thậm chí còn mang lòng oán hận ở bên cạnh. Một ngày kia có thể cùng Song Hỉ lưỡng tình tương duyệt, đó mới là mục tiêu cao nhất mà anh hướng đến.

Im lặng hồi lâu, Tương Văn Đào đột nhiên đi từng bước đến trước mặt Song Hỉ, lấy tay đè lên đầu vai của cậu, tuy rằng chưởng lực không nặng, nhưng cũng làm Song Hỉ thấy sợ. Tương Văn Đào từ trên cao nhìn xuống theo dõi sắc mặt khấn trương của cậu, trước khi cậu bộc phát cơn phẫn nộ thì chậm rãi buông lỏng, thậm chí còn mỉm cười.

Nụ cười cùng với ngữ thanh này tuyệt đối là của một ác ma.

“Song Hỉ, em có thể dọn đi...nhưng điều này không có nghĩa là em sẽ thoát khỏi tôi!”

Vào mấy năm trước, Tương Văn Đào từng cùng với cha mình rất nghiêm túc thảo luận một vấn đề: Rốt cục vì nguyên nhân gì khiến cho cuộc sống của con người hiện tại trở nên trống rỗng?

Trở lại thời gian của 40 năm trước, mọi người giống như uống được thần dược khiến cho sức lực không bao giờ cạn, họ đuổi quân Anh, vượt qua Mỹ tôi luyện mình đồng da sắt, hướng tới cảnh giới cao nhất lí tưởng của Mao chủ tịch, đổ máu không sền. Hiện tại điều kiện cuộc sống rất tốt, vì cái gì mọi người lại không tìm thấy ý nghĩa nhân sinh của cuộc sống, uể oải, không sức sống, không nói đến lí tưởng không bàn về tương lai chỉ lấy hiện tại sống cho qua ngày.

Tương Văn Đào thì cho rằng đó là vì họ thiếu niềm tin.

Sống trên đời cần phải kiên định một niềm tin, cũng vì nó mà phấn đấu không ngừng, như vậy cuộc sống mới có ý nghĩa. Nhưng nói thì dễ, tìm được mục tiêu xứng đáng để mình phấn đấu mới là khó. Chính Tương Văn Đào lúc đấy cũng cảm thấy hoang mang, bản thân cũng được coi như là thiên chi kiêu tử, những thứ mà người thường theo đuổi anh đã sớm có được, vậy còn có cái gì mà mình chưa có hay không?

Và vào thời điểm của vài năm về sau, cái mà anh muốn có nhất, rốt cuộc đã tìm thấy rồi.

33. Chương 33

CHƯƠNG 33.

Đại khái là câu tuyên bố rung động nhưng bá đạo của Tương Văn Đào đã gây ra phản ứng ngược, Song Hỉ vốn đang định xem thêm vài nơi nữa nhưng hôm sau liền vội vàng vàng xác định chỗ ở, đặt cọc rồi chuẩn bị dọn vào.

Quay về thu dọn quần áo, đứng trước cánh cửa tủ mở rộng, nét mặt Song Hỉ chợt ngẩn ngơ.

Bình thường không để ý, giờ này thu dọn mới phát hiện, khi đến chỉ có một túi du lịch nhỏ đựng hai, ba bộ quần áo, giờ nhiều hơn bảy, tám lần còn chưa nói, giày da cũng đã lên đến sáu đôi.

Số quần áo này phần lớn là của Tương Văn Đào mua cho cậu. “Đàn ông ra ngoài làm việc, không được ăn mặc xuề xòa” lời này đã trở thành câu cửa miệng của anh. Trang bị này nọ cho Song Hỉ đã trở thành một thú vui của anh, có lẽ là cảm nhận được niềm vui sướng khi làm việc này. Không ngại dẫn cậu đi cắt tóc, mua trang phục cùng với đủ loại phụ kiện nho nhỏ. Lúc trước Uông Khởi cũng đã suy nghĩ rất nhiều, do dự thật lâu mới có thể dứt bỏ được Song Hỉ, chỉ dựa vào điểm này mà nói, công của Tương Văn Đào cũng không hề nhỏ.

Hiện tại, Song Hỉ nhìn quần áo đồ vật này nọ mà trong lòng có một chút dao động.

Cậu cũng không phải ham thích đồ hiệu, cái mà cậu tham luyện là biểu hiện ở phía sau của những món đồ hàng hiệu này.

Tương Văn Đào mua đồ cho cậu, từ trước tới nay vẫn là tiền trăm hậu tấu, mua xong cắt bỏ nhãn hiệu rồi mới đưa ra, muốn trả cũng không có cách. Anh thường lấy lý do nhẹ nhàng, bâng quơ để giải thích cho việc mua những món đồ này, nào là mua được hàng thanh lý, rồi thì mua của bạn bè,... giống như những món đồ này cũng không mấy giá trị, nhưng thực ra khi mặc đi làm, nghe thấy đồng nghiệp trầm trồ tán thưởng, Song Hỉ đương nhiên cũng cảm nhận được một chút.

Tương Văn Đào tuy là người có tính cách bá đạo, nhưng có lẽ thực sự là trừ anh ra cũng không còn ai coi trọng cậu như vậy, đối với loại đãi ngộ khó có được này, bảo Song Hỉ làm sao mà không yêu mến?

Cuối cùng cậu chỉ lấy vài bộ quần áo mang theo từ nhà cùng với bộ tây trang mà cậu và anh đã đi mua cùng nhau, đơn giản thu dọn một chút sau đó xách giỏ đi ra ngoài.

Tương Văn Đào đang ngồi ở phòng khách hút thuốc, cách một khoảng cách hơi xa, nhưng khi tầm mắt hai người chạm nhau, Song Hỉ bỗng thấy do dự.

Theo lý cậu phải nói trước cùng Tương Văn Đào một tiếng, cũng như phải cảm ơn anh đã chiếu cố cậu khoảng thời gian dài như vậy. Chỉ là lần này dọn đi cũng vì lý do chẳng mấy vui vẻ, không biết có nên nói câu chào tạm biệt?

Đang trù trừ, Tương Văn Đào đã lên tiếng trước: “Hôm nay phải đi rồi sao?”

Song Hỉ có vẻ xấu hổ, gật đầu.

Tương Văn Đào dụi tắt điếu thuốc, ngắn gọn nói: “Tôi đưa em đi.”

“Hả? Không cần.”

Song Hỉ cật lực từ chối, một chút cũng không muốn đi cùng anh. Mà Tương Văn Đào làm như không nghe, cầm chìa khóa xe lên nói: “Đi thôi.” Song Hỉ căn bản không có khả năng cưỡng lại thái độ cường thế này, rơi vào đường cùng, chỉ biết đi theo sau.

“Thuê nhà ở chỗ nào?”

“...Phục Hưng Tây Lộ.”

Tương Văn Đào yên lặng hai giây.

Phục Hưng Tây Lộ cũng được coi là xóm nhà lá của Thượng Hải. Đang ở tại một khu dân cư cao cấp dọn đến một nơi vừa ồn ào vừa dơ bẩn lại phức tạp, có thể nói khác nhau một trời một vực. Đối với kiểu phải thích ứng trong mọi điều kiện này của Song Hỉ, Tương Văn Đào cảm thấy thực ngứa miệng, định mở miệng nhưng cuối cùng cũng nuốt những lời đã ra đến cuống họng vào bụng.

Chính là nói không được thì khó chịu, bực bội nhấn mạnh chân ga, chiếc xe liền vọt đi như một mũi tên.

Tương Văn Đào đang lái xe đi trên đường lớn, một nơi xe cộ tấp nập, thì rẽ vào một ngõ tắt, kiến trúc bỗng trở nên thấp lè tè và xưa cũ, điêu tàn không thể tả, so với thành phố lớn hiện đại, hoa lệ kia giống như hai thái cực.

“Dừng ở cái ngõ phía trước kia là được.” Song Hỉ nhẹ giọng chỉ đường.

Tương Văn Đào theo lời cậu thắng xe lại, ngó nghiêng nhìn vào bên trong ngõ.

Đó là một con hẻm nhỏ, phòng trọ hai bên có lẽ đã cũ lắm rồi, lan can tầng trên phơi đầy quần áo, một đám con nít chỉ mặc quần cụt đùa giỡn âm ỉ ở giữa hẻm, vài bà nội trợ ngồi trong hàng hiên vừa nhặt rau vừa tám chuyện.

Nhìn cảnh sinh hoạt của tầng lớp bình dân, Tương Văn Đào thực sự ngộp thở, nhưng anh nhin xuống, rút chìa khóa xe nói: “Tôi đưa em vào.”

Song Hỉ ngẩn ra một lát mới bật thốt lên: “Không...Không cần.”

Cậu là người rất sĩ diện, không muốn để Tương Văn Đào nhìn thấy phòng trọ tồi tàn, rách nát của mình. Chính là đối với người này có nói không cần cũng không có tác dụng, đành phải dằn mạnh thêm một chút: “Không cần phải như vậy.”

Tương Văn Đào nháy nháy mắt có chút trêu chọc, nghiêng mắt liếc một cái, Song Hỉ người này miệng cộp gan thỏ, chỉ được cái cường ngạnh ở bên ngoài. Tương Văn Đào nở một nụ cười thản nhiên, nói: “Vậy cũng được.” Đồng ý nhanh như vậy khiến Song Hỉ cũng bất ngờ, có chút khó tin.

Cậu giật mình vội vàng lấy hành lý từ trên xe xuống, ai ngờ mới đi được hai bước, liền nghe phía sau có tiếng đóng cửa, Tương Văn Đào cũng đã xuống xe.

Song Hỉ nhìn lại, thấy Tương Văn Đào ưu nhả đi phía sau cậu, nhin không được, chất vấn: “Anh làm gì vậy?” Tương Văn Đào chớp chớp mi, nho nhả lễ độ nói: “Đường này cũng đâu phải của em.” Một câu ngắn gọn liền khiến Song Hỉ câm nín.

Nhìn xem bốn phía, đã có nhiều người đối với tình huống của bọn họ cảm thấy hứng thú, chăm chú quan sát, Song Hỉ một chút cũng không muốn mình trở thành tiêu điểm cho mọi người chú ý, lại càng không muốn vào ngày đầu tiên mình đến đã trở thành đề tài để hàng xóm bàn tán trong lúc trà dư tửu hậu, chỉ còn biết quay đầu đi tiếp, chính là Tương Văn Đào nối gót theo sau, giống như thực sự xem cậu là người dẫn đường. Vừa nghĩ tới cái đuôi đi phía sau, Song Hỉ vừa tức vừa vội lại cảm thấy bất đắc dĩ, quả thực không biết đối phó với cái tên mặt dày này như thế nào.

Đi thêm một chút rốt cuộc cũng đến nơi. Là một căn phòng gỗ ở tầng hai, đại khái là hơi cũ, cầu thang khi đi thì kêu kéo kẹt, lắc lư, khe hở trên sàn hành lang thì có thể nhìn xuyên thấu cả tầng dưới.

Song Hỉ dừng lại trước một căn phòng, có vẻ bất đắc dĩ nói: “Chính là nơi này, anh có ý kiến gì không?”

Tương Văn Đào thu lại biểu tình trên mặt, đi đến trước mặt cậu, anh muốn giải thích một chút, rằng mình không phải muốn chê bai cái gì, vừa định mở miệng, Song Hỉ lại dùng ngữ khí ‘ta đâu hàng’ nói: “Anh có phải còn muốn xem xét bên trong.” Nói xong liền mở cửa đi vào.

Tương Văn Đào cũng không khách khí nhìn vào trong phòng, diện tích nhỏ, bài trí đơn sơ đúng như anh dự kiến. Anh nhìn Song Hỉ, nói ra vấn đề trọng yếu.

“Nơi này đi làm giao thông cũng không tiện, em tính mấy giờ thì xuống giường?”

Xem ra người này không đem hết những điều mình quan tâm ra hỏi cho rõ ràng thì sẽ không đi. Song Hỉ thở dài đành phải thành thật khai báo.

“Có phương tiện.” Cậu đưa ngón tay chỉ, “Chủ nhà bán cho tôi với giá 100 nguyên.”

Tương Văn Đào nhìn theo tay cậu thì thấy một chiếc xe hình dáng cổ lỗ sĩ thì cười nhạt: “Chiếc xe lỗi thời này, có lẽ trừ bỏ kèn không kêu thì cái gì cũng kêu đi.”

Song Hỉ xấu hổ phản bác: “Nào có tệ như vậy.”

Tương Văn Đào có điểm phiền não, đi qua đi lại rồi quay qua hỏi: “Em thực sự có thể thích ứng được hoàn cảnh nơi đây chứ?”

Không phải anh nói quá, nơi này so với nhà của Song Hỉ trước kia kém hơn bội phần. Đi làm thì xa, phải sử dụng nhà vệ sinh công cộng, nhà tắm không có vòi sen. Nhà ở bằng gỗ cực không an toàn, dễ xảy ra hỏa hoạn, đáng nói nhất là sinh hoạt cá nhân không thoải mái. Song Hỉ tuy rằng không phải là cậu ấm được nuông chiều từ bé, nhưng loại nhà ở này cho dù cậu thực sự phải dọn đi, chỉ sợ cũng khó mà quen được. Anh thấy Song Hỉ đúng là tự chuốc khổ vào thân, rốt cuộc cậu kiên trì khước từ sống cùng với anh là vì cái gì vậy chứ?

Đương nhiên Song Hỉ cũng có ý nghĩ riêng của mình.

Cậu cảm thấy là Tương Văn Đào cố ý phóng đại khó khăn lên mà thôi. Quả thật điều kiện nơi này không tốt, nhưng cũng đâu tệ như Tương Văn Đào nói. Cậu lấy ngữ khí thản nhiên đáp lại: “Có thể, sao lại không thể chứ? Chỉ có con người thích ứng với cuộc sống, không có điều ngược lại.”

Lời nói này là một triết lý sống rất cao siêu, nhưng Tương Văn Đào bắt lấy sơ hở thừa cơ truy vấn: “Vậy em vì cái gì mà không thể thích ứng cùng tôi?” Lại nhanh miệng dụ dỗ: “Đến sống cùng với tôi, có lẽ cũng không khó khăn như em nghĩ đâu.”

Song Hỉ ngẩn người, ánh mắt lập tức trốn tránh.

Tương Văn Đào tuyệt đối là một người tâm cơ, bắt lấy hết mọi cơ hội để thay đổi suy nghĩ của cậu. Đối với thái độ này của anh làm cậu thấy vừa hoang mang vừa ảo não: “Chúng ta đừng bàn về vấn đề này nữa, được không?”

Tương Văn Đào ánh mắt sắc sảo nhìn theo cậu, Song Hỉ lại cố chấp nhìn lên vách gỗ, cương quyết không nhìn thẳng vào anh. Tương Văn Đào thở dài, thấp giọng đáp: “Được, nếu không muốn nói, vậy thì dừng hành động đi, Song Hỉ, tôi xem em trốn tránh được bao lâu...”

34. Chương 34

CHƯƠNG 34.

‘Thích ứng cuộc sống’, lời này nói thì dễ, nhưng khi đụng đến thực tế thì cần phải có sức chịu đựng và nghị lực rất lớn.

Đêm đầu tiên ngủ trong nhà mới, Song Hỉ đã bị quân đoàn muỗi làm phiền đến phát điên. Cậu không sợ bị muỗi chích, nhưng lại sợ nhất cái tiếng vo ve phiền phức xoay quanh bên tai giống như tiếng ồn của một cái máy bay ném bom cỡ nhỏ. Giờ này Song Hỉ thống hận chính mình tại sao không phải là Tôn Ngộ Không có 72 phép thần thông quảng đại... ‘Cậu sẽ lòi ruột, vạ cổ, hung hăng chà đạp_____.’ Chà, nếu thật có thể thống khoái như vậy mà giải quyết triệt để mấy con muỗi đáng ghét kia, vậy toàn bộ thế giới liền thanh tịnh...

Chính là, cậu rút cuộc cũng chỉ là một phạm nhân mà thôi, cho nên việc duy nhất mà cậu có thể làm là nửa đêm ngồi dậy.... đập muỗi...

Ngày thứ hai mang một đôi mắt gấu mèo đi làm, bị đồng sự nhìn thấy liền giễu cợt: “Tối hôm qua cậu đi ăn trộm hả?”

Song Hỉ gương mặt ảm đạm, còn chưa kịp nói đến tình cảnh bi thảm của mình, thì đã nhìn thấy xa xa búp bê đứng trước cửa văn phòng của quản lý, hướng cậu ngoắc ngoắc. Nhanh chóng đến gần mới được cô nàng với vẻ mặt quỷ dị mặt báo: “Quản lý triệu kiến.”

Song Hỉ trong lòng giật thót một cái, nỗi thống khổ bị muỗi quấy rầy suốt đêm không được ngủ yên nhất thời trở nên không đáng để nhắc đến.

Cậu là người được Tương Văn Đào giới thiệu, cho tới bây giờ lão bản đối với cậu vẫn thực khách khí, công việc cũng không gây khó dễ gì, lần này đột nhiên triệu kiến, là phúc hay họa? Song Hỉ trong lòng âm thầm cầu nguyện: Cậu hiện tại ăn, mặc, ở, đi đứng toàn bộ đều dựa vào công việc này, tuyệt đối không thể gây ra sai lầm gì.

Kiên trì đi vào, vừa chào hỏi vừa cẩn thận quan sát sắc mặt của lão bản. Thần sắc của quản lý hôm nay hiền lành, tựa hồ không phải điềm xấu, vừa nghe y mở lời, Song Hỉ liền hiểu được.

Nguyên lai lão bản lại giao cho cậu trọng trách này, đưa văn kiện đến chỗ Tương Văn Đào chỉ là trên danh nghĩa, thuận tiện nhắc nhở một chút về việc thanh toán tiền hàng mới là trọng điểm.

Đưa văn kiện_____ chuyện này phái Song Hỉ đi cũng không có gì lạ. Cậu là người mới, phụ trách chân chạy việc vặt là chuyện tự nhiên, để cậu đi cũng là do mối lợi ở phía sau, vì thâm tình của cậu cùng đối phương, nên thỉnh thoảng khi nhân viên bên này công việc có gì không chu toàn, đối phương cũng sẽ nể mặt người quen không trách móc nặng nề. Chỉ là, cái công việc đi đòi nợ này.... Nghĩ đến Song Hỉ có chút lạnh, lão bản ngài nghĩ

tôi và Tương Văn Đào vẫn còn thân thiết như trước sao?

Cậu không dám nói mối quan hệ giữa cậu và Tương Văn Đào đã thay đổi, càng không dám nói ‘ngài giao việc này cho người khác đi’, chỉ có thể khúm núm, sáo rỗng đáp ứng, đưa tay đón nhận phần văn kiện giống như là đạo cụ kia.

Tuy rằng trong đáy lòng một chút cũng không muốn, nhưng thân thể thì phản ứng ngược lại, dù thế nào cũng phải làm ra bộ dáng làm việc tích cực có hiệu suất mà chạy nhanh ra cửa.

Đọc theo đường đi cơ hồ lòng không yên.

Nếu số tiền kia hôm nay không thu được, lão bản cũng sẽ không trách mắng gì cậu, nhưng đối với cậu mà nói công việc về sau sẽ bị ảnh hưởng rất nhiều. Mà hiện nay cho dù là trên phương diện gì, cậu cũng không muốn gặp Tương Văn Đào, gặp rồi biết nói gì đây.

Tuy rằng cực độ không tình nguyện, nhưng giao thông công cộng tân tiến mặc kệ người ta có cảm xúc gì, xe cũng vẫn cứ vô tình chạy, cứ nhiên lại đến khách sạn, nơi Tương Văn Đào làm so với bình thường còn nhanh hơn

Trốn chạy cũng không phải cách, Song Hỉ thở dài, miễn cưỡng đi vào.

Tương Văn Đào đang họp, thư ký nhìn thấy người đến là Song Hỉ, lập tức thông minh đứng lên, mời ngồi, dâng trà, lại còn chu đáo hỏi: “Có thể phải đợi rất lâu, hay là để tôi thông báo với Tương tổng một tiếng?”

Song Hỉ lúc này đang ước thời gian gặp Tương Văn Đào càng chậm càng tốt, vội vàng đáp lời: “ Không sao, tôi chờ ở đây là được rồi.”

Thư ký cười khanh khách nói: “Vậy xin cứ tự nhiên.”

“Cô cứ làm việc của mình đi, Song Hỉ khách khí ngồi vào một bên ghế salon chờ, lại còn cầm lấy tờ báo bộ dáng giả vờ đọc thật chuyên tâm. Thư ký tiểu thư thấy cậu trên tay cầm báo, trước mặt cũng có đồ uống, quyết định không đến làm phiền cậu, khẽ cười, lúc này mới vội vàng đi làm công việc của mình.

Song Hỉ theo phía trên tờ báo lên nhìn cô một chút, rồi mới nhẹ nhàng thả lỏng. Nội tâm cậu hiểu rất rõ, trong khách sạn lớn, thường thì những người đẹp thư ký rất kiêu ngạo, cậu là một viên chức nhỏ, không quan trọng, lại được ân cần tiếp đón như vậy, đó là bởi vì đối phương biết Tương Văn Đào rất coi trọng cậu.

Nghĩ đến đây, cậu cảm thấy xấu hổ, đồng thời cũng có một chút thỏa mãn.

Nghe Tương Văn Đào tuyên cáo “Sẽ không buông tha cậu” mặc dù bị dọa bởi cách yêu mãnh liệt mà bá đạo của anh, nhưng cảm giác khi chính mình được một người ra sức giành lấy tình cảm quả thực rất sung sướng, những lúc nửa đêm yên tĩnh nhớ tới chuyện này, cậu hay tự an ủi rằng mình cũng không phải kẻ vô dụng.

Cậu thường không được đánh giá cao, bản thân luôn cảm thấy tự ti. Lúc trước đi hiến máu, ngoại trừ quan tâm tới chính sách ưu đãi kia, kỳ thực cũng là một loại muốn khẳng định mình, nhưng đầu phải chỉ có hiến máu mới có thể cứu được sinh mạng của một người. Ý nghĩ này khiến cậu kích động đến nỗi dự định đi xét nghiệm tủy, nói không chừng ở một nơi nào đó, có người bệnh bị đau đớn ngày đêm tra tấn đang chờ được ghép tủy, mà người có tủy thích hợp là cậu thì sao.

Ngồi trên ghế salon, cậu thực không thể chuyên tâm đọc báo, báo này nội dung không hấp dẫn, tin tức đều là liên quan đến phương diện kinh tế, tài chính. Cậu tối qua ngủ không được, giờ này lại ngồi một chỗ, rảnh rỗi sinh nhảm chán, chỉ trong chớp lát hai mắt đã díp lại.

Lúc đầu cậu còn cố gắng cưỡng lại, chính là cậu thực sự mệt mỏi mà hoàn cảnh lại vô cùng thoải mái, máy điều hòa nhiệt độ vừa phải, ghế sofa thì mềm mại êm ái, bảo cậu không được ngủ thì chẳng khác nào ngược đãi chính mình.

Cũng không biết ngủ được bao lâu, khi giật mình tỉnh giấc, mới phát hiện xung quanh vắng lặng, chẳng lẽ cậu ngủ thẳng đến lúc mọi người tan tâm?

Song Hỉ cả kinh, nhanh chóng ngồi dậy, trên người một cái chăn lông mềm mại trượt xuống.

“Tĩnh?”

Giọng nam trầm thấp làm cho Song Hỉ tỉnh táo trở lại, Tương Văn Đào đứng ở phía sau sofa tay cầm tách trà, ánh mắt âm trầm khó đoán.

Song Hỉ hoảng hốt hỏi: “Hiện tại là mấy giờ rồi? Xong rồi, xong rồi, thư ký chắc cũng đã tan tầm.” Sếp vẫn đang chờ cậu đem kết quả trở về, nguy to rồi.

“Giờ là giữa trưa.” Thanh âm trầm ổn ôn hòa của Tương Văn Đào có tác dụng trấn an lòng người, “Thư ký ra ngoài ăn trưa rồi.”

Song Hỉ lấy lại bình tĩnh, giờ này mới nhẹ nhàng thở ra.

“Em rất ít khi xử sự thất thố, giờ lại ở nơi công cộng ngủ quên.” Tương Văn Đào nhìn mặt cậu đánh giá, “Thế nào, tối qua ở chỗ mới ngủ không quen?”

Song Hỉ buồn bực

Cậu biết giờ phút này trông mình rất xấu xí, hai mắt thâm quầng, trên mặt cơ man là mẩn đỏ do bị muỗi chích, hơn nữa bộ dáng vừa tỉnh ngủ trông rất kỳ cục, tất cả đều bị Tương Văn Đào nhìn thấy, thực sự là mất mặt.

35. Chương 35

CHƯƠNG 35.

“Tôi chỉ là không lường trước được hoàn cảnh mới, cho nên quên mua nhang muỗi và mừng.”

Đối với sự mạnh miệng của Song Hỉ, Tương Văn Đào chỉ phì cười, nhẹ lắc đầu quyết định không đào sâu vào chuyện này nữa. Anh đặt tách trà xuống, cầm lấy áo khoác, ngữ khí có chút trên chộc nói: “Đi thôi, nếu tỉnh rồi thì ăn cơm, thuận tiện mua nhang muỗi và mừng cho em.”

Song Hỉ ngẩn ra, lúc này mới nhớ đến sứ mạng của mình: “Tôi...tôi tới tìm anh là để anh kí tên...” Nói tới đây, chợt nhớ đến đạo cụ tối quan trọng, “A a... Bản bảo giá của tôi đâu?” Trước khi ngủ rõ ràng ôm ở trong tay, tại sao bây giờ không cánh mà bay?

“Ở chỗ này, Tương Văn Đào lơ đãng nói, chậm rì rì lấy văn kiện đưa ra, “Đã kí xong rồi.”

Song Hỉ đỏ mặt xấu hổ, đưa tay đón lấy, lật qua lật lại rồi dùng âm thanh như muỗi kêu làm bầm nói: “Vậy, tiền khi nào thì chuyển...”

Tương Văn Đào vừa bực mình lại vừa buồn cười. Song Hỉ đem vẻ mặt này đi đòi nợ, nếu đối tượng không phải là mình, chỉ sợ dù cậu có thúc dục cho đến sang năm cũng không thu được tiền. Anh nhin không được nghĩ muốn trên chộc cậu một chút, cố ý nói: “Khi nào chuyển còn phải xem biểu hiện của em...”

Lời này nói ra quả thực rất ái muội, nghe như có tính ám chỉ hời hợt, Song Hỉ chấn động, nhanh chóng ngắt đầu, không tin vào tai mình.

Hai người chăm chú nhìn nhau hai giây, Tương Văn Đào bị cặp mắt đen lung liếng, ánh mắt vừa khiếp sợ lại vừa giận dữ của Song Hỉ nhìn chăm chăm. Nhin không được cảm thấy đầu quả tim nhẹ nhàng, rất muốn nói thêm vài câu mờ ám trên chộc cậu, nhưng nghĩ lại sợ cậu trở mặt nên khẽ cười, sửa miệng nói: “Đi ăn cơm với tôi, buổi chiều bộ phận kế toán làm việc liên chuyển khoản cho em.”

Ngữ điệu của anh ôn hòa, bên trong lại toát ra vẻ chân thật, đáng tin. Câu nói này khiến Song Hỉ sửng sốt thần người ra, không biết làm sao.

Tiền chưa tới tay, cậu cũng không dám đắc tội ông thần tài này, đã vậy thì đi ăn cơm với anh...

Tương Văn Đào biết cậu tính cách thụ động, nên căn bản không để cho cậu có thời gian do dự, xoay người bước đi, thấy cậu chậm chạp miệng liền thúc giục một câu: “Nhanh nào, chẳng phải còn muốn mua đồ sao?”

Song Hỉ không có biện pháp, đành ngoan ngoãn đi theo phía sau.

Bởi vì Song Hỉ nói muốn ăn mì thịt bò, cho nên hiện tại hai người đang ngồi chờ mì ở quán ăn trong một con hẻm nhỏ.

Tương Văn Đào khó mà thích ứng được với hoàn cảnh này, vừa mới vào bên trong liền nhìn không được nhíu mày lại.

Quá ồn ào, bàn ghế cũ nát, chén đĩa đóng một tầng dầu mỡ, hơn nữa ở bàn bên cạnh, có một tiểu quỷ không chịu ăn nhưng lại cứ đòi lấy hủ tiêu để trên bàn, khiến mẹ của nó lớn tiếng quát mắng gây nên một trận huyên náo âm ỉ.

Nơi này không thích hợp để nói chuyện phiếm hay tâm sự, nhưng rất khó để mời được Song Hỉ đi ăn cùng mình, nên Tương Văn Đào cố gắng bắt lấy cơ hội này, quan tâm đến cuộc sống của cậu và vân vân... Mới vừa kêu một tiếng Song Hỉ, bàn bên cạnh bỗng vang lên tiếng khóc kinh thiên động địa, nguyên lai đứa bé kia rốt cuộc bị mẹ đánh, tiếng khóc dội qua bên đây.

Tương Văn Đào liếc mắt sang bên cạnh, anh thực sự rất ghét con nít không nghe lời, đòi cái gì không được thì lập tức nằm lăn ra đất, hai chân giãy đành đạch, khóc nháo um sùm. Anh thấy loại tiểu tử này chính là thiếu giáo dục, luôn thử thách lòng kiên nhẫn và độ lượng của người lớn, anh tự nhủ: nếu thằng bé này là con của mình, ta sẽ cho nó nếm thử cái gì gọi là thịt heo nấu măng!

Đứa bé kia khóc lớn tiếng khiến cho thực khách xung quanh ít nhiều lộ ra vẻ mặt thiếu kiên nhẫn, giữa trưa nắng nóng, vốn mọi người đã rất bức bối, tiếng khóc của đứa nhỏ này giống như xé cổ họng làm người ta muốn nổi điên. Chật vật dọa nạt rồi dỗ dành, tất cả đều không có tác dụng, ngược lại đứa bé kia còn khóc to hơn, thực khiến mẹ nó bất lực.

Tiếng khóc đinh tai nhức óc làm Tương Văn Đào có một ước muốn là đứng lên xách đứa nhỏ quăng ra ngoài, chính là nếu thật sự làm như vậy thì sẽ dẫn đến hậu quả khó lường, đành phải nhẫn nại chịu đựng. Quay đầu nhìn lại anh mới phát hiện, Song Hỉ nhìn đứa bé kia chăm chú, ánh mắt rất kì lạ, tuyệt đối không phải là chịu đựng hay chán ghét.

Tương Văn Đào giật mình, trong lòng bỗng nhiên trầm xuống.

Song Hỉ đã hơn một lần biểu lộ về cuộc sống gia đình trong tương lai, cái gia đình này ngoại trừ hai vợ chồng, đương nhiên còn phải có hài tử. Nhìn tiểu hài tử của người khác anh thật sự cảm thấy e ngại, nhưng trong mắt của Song Hỉ có lẽ là bất đồng.

Trong nháy mắt Tương Văn Đào cảm khái vạn phần: Đồng tính nếu yêu nhằm một người không cùng tính hướng, đại để sẽ gặp biết bao nhiêu áp lực. Tình địch chẳng những có đàn ông, còn là phụ nữ, rồi phải cùng cha mẹ người nhà của đối phương đấu tranh. Còn nếu người nọ yêu thích trẻ con, áp lực lại tăng thêm một tầng.... Ô hô, đây chẳng phải là mạng khổ sao? Già trẻ, gái trai, thế gian ai ai cũng là kẻ địch.

Sợ bị Song Hỉ nói không có lòng nhân ái, Tương Văn Đào một chút cũng không dám để lộ ra ý muốn sử dụng bạo lực đem đứa nhỏ này ra ngoài, cho nên đem miếng thịt nhai nhai, nghiêng nghiêng, trong tâm trạng chán ghét mà nuốt xuống, miễn cưỡng mỉm cười nói một câu: “Đứa nhỏ này... thật là quấy...”

Song Hỉ rầu rĩ: “Dù vậy, cũng tốt mà...”

Lời này Tương Văn Đào nghe vào trong tai, cảm thấy thật sự là xảy ra điềm xấu. Lo lắng đề phòng hỏi lại: “Như vậy mà tốt sao?” Song Hỉ đại khái cũng ý thức được mình lỡ miệng, bèn cúi đầu không lên tiếng.

Tương Văn Đào là người thông minh, đem mọi chuyện trước sau suy nghĩ, phân tích, nhất thời liền hiểu được.

Song Hỉ thời thơ ấu, có lẽ chưa bao giờ làm ra chuyện quá đáng, tính tình thành thật, từ nhỏ đến lớn đều tuân theo giáo huấn của cha mẹ. Đợi đến khi hiểu được mình đã bỏ lỡ nhiều thứ thì đã sớm qua lứa tuổi bốc đồng, đành phải duy trì hình tượng tiểu đại nhân, con ngoan trò giỏi đã được định hình.

Nghĩ đến chính mình khi còn nhỏ bị cha bắt nằm sấp trên băng ghế đánh đòn thảm thiết, Tương Văn Đào có chút muốn khóc. Song Hỉ khẳng định không có trải qua những chuyện như vậy, nhất định cho tới giờ đều là con ngoan, cha mẹ muốn thế nào, cậu đều đáp ứng, lấy đó làm niềm vui cho cha mẹ...

Phút chốc trong lòng anh nảy sinh một tình cảm triu mến, nhin không được đề bàn tay của Song Hỉ để trên bàn.

Song Hỉ lắp bắp kinh hãi, theo bản năng rút tay lại. Tương Văn Đào sử dụng lực nắm chặt tay cậu, Song Hỉ giấy không ra, đành phải gương mặt lộ rõ thần sắc cầu xin.

Tương Văn Đào chăm chú nhìn cậu, thấp giọng nói: “Nếu nói ở trước mặt tôi, em có thể tùy hứng, ích kỉ, có thể làm công việc mà em muốn, không cần gây áp lực cho chính mình.... Song Hỉ, em có thể suy nghĩ việc sống cùng tôi hay không?”

Đêm đó, Song Hỉ lại mất ngủ.

Mùng đã giăng lên, nhang muỗi cũng đã đốt, tối qua lại không nghỉ ngơi tốt, theo lý thuyết cậu vốn là vừa đặt lưng xuống giường liền vù vù ngủ. Chính là, cậu ngủ không được, hai tay gối đầu, ánh mắt mờ mịt nhìn lên nóc mùng, trong đầu cậu duy nhất chỉ có câu hỏi chứa đầy chân ý của Tương Văn Đào: “Có thể suy nghĩ việc sống cùng tôi hay không?”

Được dung túng, bao dung sống theo sở thích, không cần phải miễn cưỡng làm công việc mà mình không muốn Song Hỉ không thể phủ nhận, nghe Tương Văn Đào nói như vậy, ít nhất có ba giây đồng hồ, cậu xác thực nghe tiếng tim mình đập thành thịch.

Tuy rằng lí trí rất nhanh được chế ngự, cũng cố gắng nặn ra một câu ‘Không cần đâu...’, chứa đựng trong đó ý tứ trốn tránh, ngay cả tự gạt mình còn không xong, làm sao có thể che giấu được Tương Văn Đào.

Đêm khuya thanh vắng.

Trong sự tĩnh lặng của đêm, Song Hỉ rốt cuộc lấy hết dũng khí đối thoại với chính nội tâm của mình. Cậu sợ hãi và tuyệt vọng phát hiện, Tương Văn Đào giống như loại axit sunfuric có tính ăn mòn cực mạnh, cậu tự cho là đã phòng vệ rất chắc chắn tâm tư của mình, thế nhưng nó lại đang bắt đầu dao động.

36. Chương 36

CHƯƠNG 36.

Suốt cả buổi chiều bầu trời giống như bị nghẹn ứ, tích tụ mây đen, rốt cuộc gần tới giờ tan tầm thì đổ mưa như trút nước, dự báo thời tiết có nói hôm nay sẽ có mưa rất to.

Tuy rằng rất nhiều người có mang dù, chính là mưa lớn như thế, cứ liều lĩnh đi ra thì cũng ướt gần hết. Cho nên mọi người cũng không vội vã, tốp năm tốp ba đứng trên bậc thềm của cao ốc nói chuyện phiếm, đợi ngớt mưa.

Song Hỉ cũng đứng tán chuyện cùng búp bê, cậu mới vừa dọn nhà, đồ dùng sinh hoạt chuẩn bị còn chưa đủ, nói gì đến mưa dầm.

Xe taxi chiều nay đặc biệt đắt, trên đường chỉ cần một chiếc dừng lại trả khách thì lại có hơn mười người chạy đến tranh giành, những người chậm chân, đành ngậm ngùi đứng lại nhìn người ta quay đầu cười đùa với mình.

Búp bê cảm thán nói: “Những lúc thế này thật hy vọng có bạn trai đem xe đến đón!”

Song Hỉ cắt ngang: “Phụ nữ các cô, thực dụng quá đi!”

Búp bê suy cậu một cái xem thường: “Thanh cao cái gì, cậu thử ngẫm lại xem, bây giờ nếu có người đem xe tới đón, có phải giá trị của mình sẽ tăng thêm một bậc hay không? Được rồi, không nói tới xe, mà là đưa tới một cây dù, cũng chứng tỏ hẳn có nghĩ đến cậu, đây là phần tâm ý khó mà có được.

“Như thế...”

Dù là ở trong phim cũng không có chuyện trùng hợp vậy đâu, hai người vừa nói đến đây, chợt nghe dưới bậc thêm một tiếng kêu lạnh lạnh cất lên.

Song Hỉ tập trung nhìn xuống, trời ạ! Tương Văn Đào đang ngồi trong xe hướng cậu ngoắc ngoắc. Trong đầu cậu nổ bùm một tiếng, mắt thì tròn tròn, trên mặt một giọt mồ hôi từ từ lan ra, toàn thân nóng rực.

“Ồ kìa, bằng hữu tới đón cậu đó thôi.”

Song Hỉ bối rối liếc mắt nhìn búp bê, đoán không ra cô nói những lời này rốt cuộc là đơn thuần hay còn có ý gì khác, rồi nghĩ tới câu chuyện vừa này ‘có xe đưa đón’, liền tâm hoảng ý loạn, lên xe thì kỳ, mà không lên lại còn kỳ hơn, chân tay luống cuống, không biết làm như thế nào mới tốt.

Tương Văn Đào thấy cậu không có phản ứng, còn tưởng là do mưa quá lớn cậu không nhìn thấy mình, đơn giản mở cửa xe bước nhanh ra gọi. Chiếc xe của anh vốn đã bắt mắt, chủ nhân nhìn lại xuất chúng, hơn nữa vừa rồi anh gọi cậu cũng lớn tiếng, dẫn tới các đồng sự đang trú mưa đều ghé mắt nhìn. Song Hỉ ở trong công ty luôn luôn là một hình tượng có trách nhiệm, chuyên cần và thật thà, tất cả mọi người chưa từng nghĩ cậu cư nhiên có bằng hữu thuộc tầng lớp tinh anh xuất sắc như vậy, hơn nữa giao tình tốt đến nỗi còn đón cậu tan tầm, nhất thời đều hướng bên này nhìn, càng làm cho Song Hỉ khấn nguyện.

Căng thẳng khiến cậu có phần nói lắp: “Anh...Anh...Như thế nào lại đến...”

Tương Văn Đào nói: “Đoán được em không mang theo dù, cho nên trực tiếp đến đây đón người.” Mắt nhìn búp bê âm thầm đánh giá, ánh nhìn không hề khách khí. Đánh giá xong, quay đầu nói với Song Hỉ: “Đi thôi, mưa lớn như vậy rất khó chạy xe, đường về nhà em cũng không dễ đi.”

Song Hỉ ngượng, vội vàng hướng búp bê vẫy tay tạm biệt, xong cúi đầu, chạy thật nhanh vọt vào trong xe.

Xe chạy đi thật xa cậu vẫn còn cảm thấy mặt mình nóng đến đáng sợ, nếu là trước kia Tương Văn Đào tới đón, cậu nhất định sẽ không mất tự nhiên đến như vậy, kể từ lúc hai người lên giường với nhau, hết thảy mọi chuyện đều trở nên không bình thường. Cô gái búp bê kia, cũng không thuần khiết giống như tên của nàng, vừa rồi không biết cô có nhìn ra sơ hở gì, Song Hỉ cũng không dám chắc cái gì, vừa nghĩ tới mình ở trước tầm mắt của biết bao nhiêu người được Tương Văn Đào đón đi, trên mặt liền nóng mãi không thôi.

Nghẹn nửa ngày, rốt cuộc nhịn không được nói: “Anh kì thực, không cần tới đón...” Cậu không phải một người đẹp trai ***g lộng, cũng đâu là cô gái nũng nịu mang giày cao gót, cho dù có bị mưa ướt hết toàn thân cũng sẽ không đến nỗi chết, Tương Văn Đào thận trọng như vậy tới đón cậu tan tầm, thực sự làm Song Hỉ không được tự nhiên.

Chính là được một người yêu thương cảm giác quả thực rất tốt, tuy nói trái với lòng mình rằng không cần tới đón, nhưng nếu là thật sự làm vậy, cũng không phải không có chút tủi thân.

Tương Văn Đào nở nụ cười, thoáng chút nghịch ngợm nói: “Tôi đang theo đuổi em, vào thời điểm này còn không biểu hiện, vậy còn chờ đến chừng nào?”

Anh nói trắng trợn như thế, làm Song Hỉ suýt nữa thì sặc. Tương Văn Đào một bên lái xe, một bên nghiêng mặt liếc cậu một cái, bộ dạng Song Hỉ ngẩn người, mắt nhìn trừng trừng làm cho anh cảm thấy có chút khôi hài, nhịn không được cười rộ lên: “Thế nào, em không biết chuyện này sao? Em thử hỏi Song Khánh xem, tôi có phải là người có thể đối xử tốt với bất cứ ai hay không? Tôi chỉ săn sóc người tôi coi trọng mà thôi.”

Người này sao có thể đem những lời ngon tiếng ngọt nói ra nhẹ nhàng như vậy. Song Hỉ gương mặt đỏ bừng, một chút lúng túng, nhưng trong lòng lại có điểm ngọt ngào. Cậu còn chưa kịp điều chỉnh lại cái tâm lý mâu thuẫn này, chợt nghe Tương Văn Đào ho nhẹ một tiếng, giống như là vô tình nhắc tới đề tài này: “Tôi thấy, công ty của em nữ đồng sự cũng khá nhiều ha.

Song Hỉ giật mình, ngữ điệu kéo dài: “Àn...”

Tương Văn Đào hừ nhẹ: “Cảm tình dường như cũng không tệ lắm.”

“...”

Không hiểu vì cái gì, Song Hỉ có điểm muốn cười, cậu mím môi cố nén, liếc mắt nhìn Tương Văn Đào, cũng không lên tiếng. Tương Văn Đào quay qua nhìn, thấy cậu có vẻ mặt này, biết tâm tư của mình hơn phân nửa là bị người kia đoán trúng, khụ một tiếng nhìn lảng sang hướng khác.

Thực không có tiền đồ, lại để cho Song Hỉ đoán được mình đang ăn dấm chua, nhịn không được thăm tự mắng mình.

“Cô ấy trước kia từng hoạt động trong tổ chức Cầu vòng, đã từng đề cập qua với anh...” Vừa nói xong Song Hỉ liền hối hận: Tại sao mình phải giải thích cho Tương Văn Đào chứ? Nhất là khi nhìn thấy bộ dáng nhẹ nhàng thoải mái của anh, càng cảm thấy buồn bực.

Xe chạy tới đầu ngõ trong khi mưa vẫn không có dấu hiệu giảm xuống, Song Hỉ đang tính lấy tập công văn che đầu chạy vào, mới vừa mở cửa xe đã nghe Tương Văn Đào gọi giật lại: “Từ từ.” Lấy ra một cây dù, “Để tôi đưa em vào.”

Mưa quá lớn, dù lại nhỏ, hai người dù một đường chạy nhanh đến trước cửa nhà, đầu vai ống quần vẫn bị ướt một chút. Song Hỉ vuốt nước trên mặt, đảo mắt nhìn, liền trông thấy bộ dạng của Tương Văn Đào quả nhiên chật vật. Có lẽ anh đã đem dù che hết cho Song Hỉ cho nên hiện tại Tương Văn Đào nhìn giống như là vớt từ trong nước ra, ướt sũng.

Vừa lúc Tương Văn Đào cũng nhìn qua, hai người ánh mắt vừa chạm, Song Hỉ cuống quýt quay đi.

Không hiểu sao cậu có loại dự cảm không ổn, giống như con thú nhỏ cảm giác được gần đây có cái bẫy đang chờ mình. Loại cảm giác này khiến cho cậu lo lắng đề phòng, mà kế tiếp lời nói và hành động của Tương Văn Đào quả nhiên chứng thực cảm giác của cậu chưa bao giờ sai.

Sau khi hoàn thành sứ mạng Tương Văn Đào cũng không lập tức đi liền, anh lộ ra vẻ mặt muốn thử một chút nói: “Mưa lớn quá...”

Song Hỉ ngập ngừng nói nhỏ: “Ân.”

“Có thể cho tôi vào phòng em ngồi một lát, chờ mưa nhỏ rồi đi...”

Song Hỉ một chữ cũng không nói, cúi đầu nhìn chằm chằm mặt đất, mưa lớn tạo nên trên đó những vũng nước nho nhỏ, bọt nước văng khắp nơi.

Tương Văn Đào nín thở chờ trong chốc lát, thấy Song Hỉ ngoan cố nhìn chằm chằm mặt đất giống như không nghe lời thỉnh cầu của mình, anh có điểm thất vọng, thở dài nói: “Được rồi, quên đi...”

Con mắt Song Hỉ giật giật.

Qua cầu rút ván là hành vi không tốt, cậu tâm lại mềm nhũn, chính là người này trước đây đã có tiền án, khó mà tin tưởng. Tư tưởng giãy dụa một hồi, hỏi ngược lại: “Mưa ngớt anh đi ngay chứ?” Nghiêng đầu nhìn anh, ánh mắt có vẻ nghi hoặc.

Tương Văn Đào thần ra một chút, sau đó kích động vùng tay, bật thốt lên: “Thề có Mao Chủ Tịch!”

Song Hỉ liếc mắt một cái, tựa hồ đối với kiểu nói năng ngọt xớt của anh có chút bất mãn, thùy mắt suy nghĩ chốc lát, rốt cuộc nói: “Vào vào đi.”

37. Chương 37

CHƯƠNG 37.

Quần áo ướt đầm theo sát sau lưng Song Hỉ đi lên lầu, trong lòng Tương Văn Đào vẫn đang ping ping nhảy loạn, kích động không thôi.

Song Hỉ cho phép anh vào nhà đúng thật là chuyện vui ngoài ý muốn, anh phải hảo hảo nắm chắc cơ hội này mới được. Đợi sau khi vào rồi anh có thể yêu cầu được thay quần áo—, ai cũng không thể phủ nhận đó là một yêu cầu chính đáng. Song Hỉ chắc là không có máy sấy, chờ tới lúc quần áo có thể mặc lại còn cần một khoảng thời gian rất dài, vì thế anh có thể ăn cơm, một lần nữa được thưởng thức tay nghề của Song Hỉ. Sau đó anh sẽ chủ động đi rửa chén, giúp đỡ vài chuyện lật vớt, chỉ cần mình tự kiểm chế một chút, biểu hiện thật sự vô hại đối với cả người và vật, Song Hỉ chắc chắn không nỡ đuổi mình.... Nghĩ nghĩ Tương Văn Đào cảm thấy cả người lâng lâng, tuy rằng bầu trời vẫn đang mây đen dày đặc, nhưng trong mắt của anh, đó lại là diễm báo của một tương lai tươi sáng.

“A nha!” Song Hỉ đi ở phía trước, vừa mở cửa thì kêu lên sợ hãi, sau đó kéo mạnh cửa bước vào.

Tương Văn Đào sợ xảy ra chuyện xấu, vội vàng vứt bỏ mộng mơ kiều diễm, “Chuyện gì vậy?” Vừa đến cửa nhìn thấy cảnh tượng bên trong, nhin không được a lên một tiếng.

Cửa sổ bị hỏng một bên, mưa to theo đó tạt vào, thành ra bên dưới toàn nước là nước, đã vậy căn phòng cũ kĩ, rách nát không chịu nổi này cư nhiên trần nhà lại còn bị dột, làm cho sàn nhà bằng gỗ tróc sơn lỗ chỗ, bên ngoài mưa to thì trong phòng mưa nhỏ... Là con của một gia đình cán bộ cao cấp, từ nhỏ đến giờ Tương Văn Đào chưa bao giờ gặp qua cảnh tượng này, không tự chủ, chu miệng huýt lên một tiếng.

Kết quả chính là nhận được ánh mắt như muốn giết người của Song Hỉ. “Mau giúp một tay, có cái gì hay mà nhìn!”

Cậu một chút cũng không ý thức được mình đang lớn tiếng sai phái Tương Văn Đào, mà cái người bị sai kia cũng không nhận ra được điều này, chỉ nga một tiếng, vội vàng làm động tác tuân lệnh, cố gắng làm cho mình trở thành một người hữu dụng nhất.

Hai người bận rộn một phen, Tương Văn Đào tìm được tấm ván cũ, đinh đinh đang đang đóng bít cái cửa sổ lại, Song Hỉ thì nhanh chóng đem xô chậu tô chén ra hứng nước mưa, phút chốc trong phòng ba bước một cái chén, năm bước là cái thau nhìn y như Thất tinh trận đồ, lại còn vơ vét một đồng báo chí đến hút nước trên sàn nhà.

Đại công cáo thành Tương Văn Đào cầm cái búa nhỏ quay quay đùa giỡn: “Xem ta thu phục người thế nào.” Vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Song Hỉ đang chống hông cố gắng lau khô sàn nhà, ái chà, đây thực sự là cảnh đẹp nha, nuốt nước miếng ực một cái, đang định lén lút thưởng thức một lát, Song Hỉ cũng không cho anh có cơ hội rảnh rồi, ngẩng đầu thấy anh xong việc rồi, không chút khách khí quăng cái giẻ lau về phía anh.

.....

Còn nói nhảm cái gì, làm việc đi!

Trong tiếng mưa rơi leng keng thùng thùng, chỉ thấy hai người đàn ông thân hình cao lớn quỳ trên sàn nhà ra sức lau chùi.

Căn phòng diện tích cũng không lớn, chung quanh lại còn một mớ dụng cụ hứng nước mưa, trong một không gian hữu hạn. Đồng một tiếng hai người cùng đầu vào nhau.

“A!”

Cùng ôm đầu ngẩng lên, cả hai đều là biểu tình nhăn nhó, sau đó nhìn nhau chằm chằm trong giây lát, Tương Văn Đào là người đầu tiên cười rộ lên.

Cuộc sống có đôi khi thực sự vừa bi vừa hài. Song Hỉ đang buồn bực vì thuê phải một căn phòng tồi tệ, nhưng nhìn thấy anh cười đến vui vẻ như vậy, đột nhiên hiểu được công việc thu dọn chắt vớt kỉ thực cũng không mấy khổ cực, trái lại còn rất vui.

Hai người quỳ trên sàn nhà mà cười, tuy rằng xung quanh vẫn còn bừa bãi, nhưng không khí lại rất hài hòa thoải mái, giống như thời điểm làm tổng vệ sinh những năm trung học.

Tương Văn Đào cười cười đưa tay xoa lên khuôn mặt đỏ như mặt trời của cậu, dùng một loại ngữ điệu cứng chiều sủng nịnh nói: “Em nha, thật sự là hoàng liên dưới tàng cây còn có thể bắn ra tỳ bà, khổ cực mà cũng thấy vui.” (*) Nói xong nhìn thật sâu vào mắt cậu.

Song Hỉ đang cười, cũng dần ý thức được cái không khí im lặng mất tự nhiên này, vẻ mặt có một chút hoang mang cùng khẩn trương.

Tương Văn Đào chăm chú nhìn vào đôi môi cậu. Vì khẩn trương nên môi của Song Hỉ vô thức hé mở, đây quả thực là một loại mời gọi. Để không dọa cậu sợ, anh từng chút từng chút một, dùng tốc độ chậm tới nỗi không nhận ra được nhích tới gần. Bên ngoài trời vẫn mưa rất to, mây đen xà xuống thấp khiến bầu trời là một mảnh hoàng hôn mênh mông. Khung cảnh này thực sự mờ ám, thiên thời địa lợi nhân hòa, gần chút nữa, một chút nữa thôi... một chút...

Mắt thấy thành công kề bên, thì ngay lúc đó

“Tôi đi tìm quần áo cho anh.” Song Hỉ đứng lên chạy mất

Bỏ nhào vào khoảng không, Tương Văn Đào chết đứng, há miệng chửi: “Shit!”

Thâu hương không thành, thẳng đến lúc thay quần áo Tương Văn Đào vẫn mang bộ mặt đần thối, bộ dáng bực bội. Tâm tình của anh lúc này giống như tiểu hài tử có kẹo nhưng không được ăn, mà cái tâm trạng không tốt này mãi cho đến khi nhìn thấy Song Hỉ đứng nấu cơm ngoài hành lang mới có chút chuyển biến tốt đẹp.

Đứng bên hiên nhìn ra, ngoài kia là một màn mưa thật dày, sắc trời đã dần tối. Không khí oi bức cũng đã trở nên dịu mát. Dự báo thời tiết nói trong vài ngày tới thường có mưa to, Tương Văn Đào hi vọng cơn mưa này cứ rơi mãi không ngừng.

Nhưng ý nghĩ của Song Hỉ lại hoàn toàn tương phản với anh.

Cậu hi vọng cơn mưa này ngừng rơi, hoặc là nhỏ đi một chút, vậy cậu mới có lí do bảo Tương Văn Đào đi về. Hiện tại cậu có phần ảo não, như thế nào mà mình vẫn chưa nhìn rõ được bộ mặt của Tương Văn Đào, tên kia sẽ không bỏ qua bất cứ một cơ hội nhỏ nào, cùng người như vậy một mình ở chung thật sự quá nguy hiểm, vừa rồi nếu không phải vào thời điểm mấu chốt mình thanh tỉnh trở lại, có lẽ đã bị anh mê hoặc rồi.

Tên đầu sỏ gây nên sự ngưng ngưng lơ lơ đến gần hỏi: “Buổi tối ăn cái gì...” Song Hỉ tức giận, cũng không thèm nhìn anh, cầm hai bát cơm từ từ đi vào phòng. Tương Văn Đào sờ sờ cái mũi, biết mình lại bị ghét bỏ. Ahs! Cũng tại cái không khí quá tốt kia nhất thời làm cho mình bị lừa dối.

Không sao, thất bại là mẹ của thành công, anh không tin Song Hỉ sẽ bỏ đối mình, mặt dày theo sát đi vào.

Vì ở một mình, cho nên cậu chọn phương diện ẩm thực đơn giản nhất. Cơm thừa ngày hôm qua, Song Hỉ rang với đậu cô ve, thêm ít dưa chua. Đồ ăn đơn giản như vậy cho nên cái bàn cũng không cần, để thẳng xuống sàn gỗ, rót thêm ly nước thể là xong một bữa.

Tương Văn Đào ngẩn người nhìn, có chút cảm thán: “Song Hỉ...”

Song Hỉ không muốn nhìn thấy cái ánh mắt đau lòng không nói nên lời kia của anh, lạnh tanh nói: “Ăn cơm.”

“Nga.”

Hai người một tay cầm bát, một tay cầm muống, bắt đầu dùng bữa. Tương Văn Đào vừa ăn vừa suy tính rất khẩn trương, anh nghĩ phải thay đổi tình trạng này, nơi này điều kiện quá kém, ở lâu ắt tổn thọ, lại nói sân nhà bằng gỗ, đi lên đi xuống đều phải đề phòng, vạn nhất ngày nào đó nó sụp xuống thì phải làm sao?

Phải nhanh chóng nghĩ cách mang Song Hỉ rời đi.

Bận suy nghĩ, anh không nói lời nào làm cho Song Hỉ ngờ vực, lại lo lắng không biết đây có phải là sự bình yên trước cơn bão, nhin không được, bộ dáng làm như lơ đãng nghiêng mắt liếc anh một cái.

Nhìn qua liền thấy hối hận.

Tương Văn Đào toàn thân bị ướt, Song Hỉ tìm quần áo cho anh, mặc dù đã tận lực tìm đồ rộng rãi nhất, nhưng vì cậu thấp hơn anh gần một cái đầu, chọn nên quần áo mặc vào trên người Tương Văn Đào vừa chật vừa ngắn.

Dù sao giờ là mùa hè cũng không sợ bị cảm mạo, Tương Văn Đào đơn giản liền ở trần, bên dưới mặc một cái quần đùi, cho nên không chỉ để lộ cơ ngực mà cơ bụng cũng thấy rõ.

Song Hỉ liếc mắt nhìn một cái, ngay lập tức cúi đầu.

Dáng người của Tương Văn Đào mỗi ngày đều khóa lại trong mớ tây trang chỉnh tề, quả là thâm tàng bất lộ, nhìn bên ngoài một chút cũng không cảm thấy được anh có bao nhiêu cường tráng, nhưng hiện tại ở trần, trong trí nhớ hỗn độn của Song Hỉ bỗng nhiên có một sự việc hiển hiện thật rõ ràng.

Thân thể nồng ấm này từng ôm cậu, nhiệt độ cơ thể nóng bỏng, cánh tay mạnh mẽ, thất lưng nhịp nhàng, đang đưa, đang đưa...

Nhớ đến đây, Song Hỉ giật mình bừng tỉnh. Cậu kinh ngạc, làm sao mà mình lại dám nghĩ tới chuyện này?! Sợ hãi đảo mắt thì lại chạm phải cặp giò đầy lông của Tương Văn Đào. Cái loại tư tưởng ám muội này, thật sự là không thể không chế. Nghe nói người có nhiều lông chân thì khả năng *** cũng rất mạnh, rất mạnh, rất mạnh...

Hết thanh tỉnh rồi lại mơ hồ, Song Hỉ cơ hồ cũng bị chính mình dọa sợ đến muốn khóc.

Cậu nhất định là bị Tương Văn Đào đồng hóa, bằng không thì tại sao mới nhìn đến thân thể của nam nhân thôi mà lại nghĩ đến chuyện kia cho được?

“Song Hỉ...” Tương Văn Đào không biết muốn nói gì với cậu, hơi nghiêng người lại gần, Song Hỉ bật dậy, vọt ra xa.

Phản ứng có phần quá khích khiến Tương Văn Đào ngạc nhiên, Song Hỉ cũng hơi mất tự nhiên, một lát sau bỗng nhiên cứng nhắc nói: “Mưa ngớt rồi.”

“...”

Tương Văn Đào nhìn ngoài cửa sổ, cơn mưa một chút cũng không hề giảm, tuy không nói gì nhưng cảm thấy ủy khuất. Đây chẳng phải là nói dối không chớp mắt sao, anh biết tâm trạng của Song Hỉ đang chuyển biến xấu...

“Tôi còn chưa ăn xong...”

“Ăn nhanh rồi đi.”

“Quần áo còn chưa khô...”

“Tôi ủi giúp anh.”

Tương Văn Đào buồn bực, Song Hỉ làm sao vậy chứ, khi không đột nhiên lại nhất định phải đuổi anh đi? Anh cũng đâu làm gì quá đáng.

Song Hỉ nói là làm, múc nốt vài muỗng cho xong bữa cơm, cậu liền đi ủi quần áo. Tây trang thì không thể ủi, chỉ có thể xem xét quần áo trong. Cậu cũng không có bàn ủi điện, chính là nan đề nhỏ nhỏ này không làm khó được Song Hỉ, cậu đổ nước vào ấm, nấu sôi lên, vậy là thành một cái bàn ủi giản dị. Tương Văn Đào ngồi nhìn những động thái của cậu, cảm thấy đáng để nghiên cứu. Song Hỉ có phải đầu óc suy nghĩ cái gì sai trái rồi không?

Cảm giác được ánh mắt tò mò của Tương Văn Đào, Song Hỉ đầu cũng dần cúi thấp xuống.

Cậu cũng biết mình phản ứng quá khích, như thế nào có thể thiếu kiên nhẫn đến vậy, trong đầu nghĩ điều gì, Tương Văn Đào cũng đâu biết, chính mình khẩn trương, sợ hãi như vậy để làm gì? Cậu ỉu rử mãi không thôi, động tác ủi đồ càng làm càng chậm, cẩn thận rồi do dự.

Tương Văn Đào chăm chú nhìn cậu, dưới ánh đèn mờ nhạt, tiếng mưa rơi vào trong mớ thau chậu leng keng thùng thùng, thân ảnh đứng ỉu đồ mơ hồ không rõ... Tương Văn Đào bỗng dưng nở nụ cười, ôn nhu nói: “Song Hỉ, tôi vẫn cho rằng cảnh vợ chồng nghèo là trăm sự buồn bã, bởi vì kinh tế quyết định tình yêu.”

Chính là, em có tin không, giờ phút này tôi bỗng nhiên cảm thấy, tình yêu xóm nghèo tựa hồ cũng rất hạnh phúc.”

(*) Hoàng liên dưới tàng cây còn có thể bắn ra tỳ bà: có ai không hiểu không, có thì chúng mình cùng bắt tay =]], thật ra Vũ nghĩ câu ‘khổ mà cũng thấy vui’ kể bên nó cũng giải thích khá rõ cho câu trước rồi, bởi vì hoàng liên thì đắng, còn tỳ bà có vị chua ngọt.

38. Chương 38

CHƯƠNG 38.

Song Hỉ tay chậm hẳn lại, đáy lòng bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác khác thường.

Tương Văn Đào từ trước đến nay vẻ ngoài luôn là một dạng người thông minh tháo vát, đỉnh thiên lập địa, cao cao tại thượng, người như thế theo lý thuyết phải là một người rất thực dụng, khó mà tưởng tượng được anh cư nhiên còn có loại ý tưởng “Có tình uống nước cũng no”, Chẳng phải đây là suy nghĩ của những tiểu cô nương nhiều mộng mơ hay sao?

Lại thêm ngữ điệu ôn nhu của anh... Thậm chí Song Hỉ còn có thể cảm giác được anh nhìn chăm chú bóng dáng của mình bằng ánh mắt nhu hòa như thế nào.

Cậu hơi hoảng hốt một chút, người kia bình thường bá đạo, cường thế, muốn làm gì thì làm. Tương Văn Đào như thế lại tự nhiên để cho mình thấy một mặt khác của anh, mà khi Tương Văn Đào nói câu ‘Tình yêu xóm nghèo tựa hồ cũng rất hạnh phúc’ càng làm cho cậu khó có thể chống lại.

Chính cậu cũng cảm nhận được tâm tình của mình dao động, vội vàng nhắm chặt mắt lại ổn định tinh thần.

Sau khi mở mắt ra, cố gắng nói bằng âm thanh bình tĩnh nhất: “Anh sống ở nơi này lâu một chút, sẽ không nói như vậy.”

Thật sự là nếu mỗi ngày đều sống với những lo toan cơm áo, gạo tiền...Thử hỏi có được mấy người còn đủ tình yêu để mà lãng mạn?

“Thật vậy sao?” Tương Văn Đào khi hỏi câu này giọng rất nhỏ nhưng lại giống như phát ra từ ngay phía sau Song Hỉ. Cậu giật mình, người này từ khi nào thì khoảng cách đã gần đến như vậy? Còn chưa kịp tránh ra, Tương Văn Đào đã đem cằm đặt lên bả vai của cậu, Song Hỉ lập tức cứng người lại, chỉ nghe người nọ vô cùng thân thiết nói: “Chúng ta đánh cuộc được không? Tôi dọn lại đây sống cùng em, xem tôi chịu đựng được bao lâu?”

Song Hỉ ngẩn ngơ, lại bị hơi thở ấm áp thổi qua tai làm toàn thân ngứa ngáy tỏa nhiệt, vội vàng đứng cách xa một chút, lắp bắp nói: “Anh, anh dọn đến đây làm gì...”

Tương Văn Đào cười.

Đồ ngốc, em nghĩ tôi dọn đến đây là muốn làm gì.

Tuy rằng nơi này có hơi tệ, nhưng nếu tu sửa lại một chút thì cũng không phải không thể ở. Với tính cách của Song Hỉ, kêu cậu đổi chỗ khác, nhất định sẽ cự tuyệt, nếu núi không đến với ta, ta đành phải đi theo núi vậy...

Song Hỉ nhìn thấy anh cười như vậy, trong lòng càng trống rỗng, tâm hoảng ý loạn, đem quần áo trên tay ném lên người của Tương Văn Đào: “Có thể mặc rồi!” Đây đúng là hạ lệnh trực khách.

“...”

Vậy mà vẫn muốn đuổi mình đi. Tương Văn Đào ủy khuất liếc nhìn một cái, thấy Song Hỉ né mặt qua, không thèm nhìn mình, anh biết có bày ra bộ dạng buồn bã đại để cũng không cảm hóa được người này, đành phải đứng lên, thay quần áo.

Quần áo vẫn chưa khô hẳn, còn hơi ẩm, Tương Văn Đào vừa thay đồ vừa lén nhìn động tĩnh của Song Hỉ, mà cậu thì lại sợ anh bày ra tuyệt chiêu gì khác, cho nên giám sát chặt chẽ, thẳng cho đến lúc Tương Văn Đào bắt đầu thay quần

Có cho mười lá gan, cậu cũng không dám nhìn lén nửa thân dưới của Tương Văn Đào, vội vàng mắt tự nhiên quay mặt đi. Cũng không biết cậu liên tưởng tới điều gì, chỉ thấy hai vành tai dần dần đỏ hồng cả lên, tới sau cùng, cơ hồ hơi hổi toát ra nhiệt khí.

Rốt cuộc nghe được Tương Văn Đào nói một câu: “Này, tôi đi nhé.”

Song Hỉ nuốt nước miếng, làm mặt tỉnh: “Àn...”

Hai người một trước một sau đi tới cửa, Song Hỉ là muốn chờ Tương Văn Đào đi ra để đóng cửa. Tương Văn Đào chỉ vừa đi tới một chút lại xoay người: “Song Hỉ ”

Vừa mới kêu lên hai tiếng trước mắt bỗng nhiên tối sầm, Song Hỉ phản ứng quá khích, giống như bị đâm cho một dao giết bắn người lên: “Anh làm gì vậy?!”

Sợ tới mức âm thanh đột nhiên cao chói tai, Tương Văn Đào hai tay đưa lên cao: “Tôi cái gì cũng chưa có làm!”

Câu biện bạch này có lẽ là dư thừa. Bởi vì đột nhiên tối đen, bốn phía vang lên những tiếng kêu sợ hãi không đồng nhất đủ để Song Hỉ hiểu đã xảy ra chuyện gì.

... Cúp điện.

Hai người vì bóng tối ập xuống bất thành linh nên đứng sững ở giữa cửa, sau đó rất nhanh đã nghe được thanh âm của hàng xóm gấp gáp mở cửa đi ra ngoài xem xét.

“Phim trong tivi hôm nay đã là tập cuối, mấy đứa nhỏ có bài tập còn chưa làm!”

“Gọi điện thoại hỏi công ty điện lực thử xem khi nào có điện?”

Phản ứng bất đồng với nhóm người lớn cảm thấy rõ ràng được sự bất tiện, đám trẻ con lại thấy trong cái không gian đen ngòm này có những điều dị thường thú vị, ở trên hành lang hi hi ha ha đùa giỡn.

Bởi vì vừa rồi phản ứng quá khích trách lầm Tương Văn Đào, Song Hỉ hơi xấu hổ, mà đứng cùng anh như vậy trong bóng đêm, lại làm cho Song Hỉ có phần hoảng hốt. “Tôi, tôi đi ra ngoài xem sao.” Vài bước đi ra ngoài hành lang đứng.

Mưa vẫn rất to, cho dù các hộ gia đình cũng đã quen thuộc với nhau, nhưng trong làn mưa đêm như thế này cũng không nhìn rõ được nhau, chỉ có thể dựa vào âm thanh, ngữ khí cùng hình dạng để nhận ra. Mới vừa thở ra hai hơi, Tương Văn Đào cũng đi ra theo. Anh cũng biết Song Hỉ đối với mình có áp lực, giờ phút này tận lực im lặng đứng bên cạnh cậu, không nói tiếng nào.

Những người hàng xóm căn bản không phát hiện nơi này có thêm một người lạ, mà sự chú ý của họ giờ phút này cũng không phải ở đây. Người đi ra ngoài thăm dò đã trở lại.

Mang về tin tức xấu: Cây ngã làm đứt dây điện ở đầu ngõ.

Mà còn tệ hơn nữa là, công ty điện lực nói rằng mưa lớn như vậy, cho dù muốn sửa cũng phải chờ đến sáng mai hết mưa mới làm được.

Điều này làm cho các hộ gia đình cực kỳ uể oải, tuy rằng giận dữ, nhưng cũng đâu biết làm sao, chỉ có thể tìm cách giải quyết cho qua buổi tối, tỷ như tìm đèn cây cho tiểu hài tử học bài v.v...

Nhìn cửa sổ phòng đối diện phát ra ánh sáng lập lờ của đèn cây, Tương Văn Đào trong lòng sốt ruột, nhin không được hỏi: “Trong nhà có đèn cây không?”

“Không...” Cậu ngay cả dù còn chưa kịp mua, làm sao có thể nhớ trữ cái loại đồ hầu như không dùng tới này.

Tương Văn Đào cảm thấy đây có lẽ là ông trời đang giúp mình, trong thanh âm lại toát ra ngữ khí săn sóc, nhu hòa: “ Hay là qua nhà bên kia ngủ, phòng của em, tôi vẫn giữ.”

Song Hỉ sợ run cả người, vội nói: “Không, không cần...”

“Vậy tôi ở lại đây với em.”

Đề nghị này so với cái kia còn khó nghĩ hơn.

“Không ”

“Em không phải sợ bóng tối sao?”

Song Hỉ lập tức cứng người lại, nhất thời không nói nên lời.

Tương Văn Đào biết nhược điểm trí mạng của cậu: Nhất gan, sợ bóng tối.

Trước đây khi cha mẹ cậu phải trực đêm, trong nhà chỉ còn một mình cậu. Ở cửa có cái đèn dây, vì thế lúc ngủ Song Hỉ đem cái đèn đến sát bên giường, cả người tiến vào ổ chăn, tén lại cho thật kín rồi mới dám thò tay tắt đèn. Còn thời trung học có một thời gian đèn trong toilet bị hỏng, ban đêm cậu cũng không dám đi một mình, mỗi khi có nhu cầu đều tha Tương Văn Đào theo.

Tương Văn Đào thấp giọng dụ dỗ: “Để tôi ở lại cùng em...”

Song Hỉ dao động trong chốc lát, rốt cuộc vẫn yếu ớt kháng cự: “Không, thật sự...Không cần...”

Cậu quả thực sợ bóng tối, nhưng lại càng sợ hơn khi ở chung cùng Tương Văn Đào.

Không, có lẽ cậu cũng không hẳn là sợ Tương Văn Đào, mà là sợ chính bản thân mình.

Vào ban ngày mọi người trông luôn có vẻ lý trí, đạo mạo, lễ nghi, truyền thống, quy phạm đạo đức. Nhưng khi màn đêm buông xuống, giống như một thứ ma lực, những áp lực mà ban ngày không thể hiển lộ, không kiêng nể gì đều được phơi bày, cậu sợ chính mình không cưỡng lại được sức hấp dẫn này, nhất thời trượt chân khiến cho ngàn đời ân hận.

Tương Văn Đào trầm mặc một lúc, bỗng nhiên đánh bạo, nắm tay Song Hỉ.

Song Hỉ giãy ra không được, bắt đầu rồi cả lên. Tuy biết các bạn hàng xóm cũng chẳng để ý đến bọn họ, nhưng có tật thì giật mình, cậu cơ hồ cầu xin: “Tương Văn Đào...”

“Tôi sẽ không làm gì em hết.” Tương Văn Đào thanh âm nhẹ nhàng, trong tiếng mưa rơi rì rầm thoáng có chút sầu não. “Song Hỉ chẳng lẽ tôi giống ma quỷ lắm sao? Em đâu cần sợ tôi như vậy, cho tôi một cơ hội được không.”

39. Chương 39

CHƯƠNG 39.

Bên ngoài tiếng mưa rơi đập lên mái tôn nghe thật lớn.

Ban đêm trời mưa to lại cúp điện, mọi người trừ bỏ lên giường sớm, tựa hồ cũng không còn chuyện gì khác có thể làm

Trong phòng tối đen như mực, người ngồi bên mép giường lặng yên không tiếng động nhấc chân lên giường, tay phải nhẹ nhàng buông màn.

Anh nỗ lực áp chế nội tâm hưng phấn cùng kích động, trong thanh âm tràn đầy sự bình tĩnh giả vờ.

“Ngủ đi...”

Người bên trong tựa hồ sợ run cả người: “Àn...”

Giường gỗ kêu kè kọt vài tiếng khi hai người nằm xuống, một lát sau trong phòng chỉ còn lại tiếng mưa tí tách rơi.

Song Hỉ căng thẳng, khẩn trương, hơn nữa cảm thấy bức bách.

Giường đơn kiểu cũ, bởi vì hơn một người mà có vẻ chật chội, cậu nằm sát vào tường, sợ rằng chỉ cần nhích ra ngoài một chút là sẽ đụng phải cơ thể ấm áp kia. Trong khi đó biểu hiện của Tương Văn Đào so với cậu thì trấn định nhiều lắm, nằm rất an phận, mắt nhắm lại, hô hấp vững vàng.

Nghe tiếng hô hấp đều đều lại khiến Song Hỉ hoảng hốt. Cậu cho đến hiện tại cũng không hiểu được mình tại sao có thể ngẫm đồng ý cho anh lưu lại, thậm chí còn đồng ý ngủ chung một giường?

Người ta nói ánh trăng gây ra tai họa, mà cái con người này chỉ đơn giản là cúp điện cũng gây ra tai họa cho được. Nhớ lại chuyện khi nãy, dùng ngữ điệu thương cảm nói thích mình, khẩn cầu cho anh một cơ hội, vì thế mình liền mơ hồ... mềm lòng.

Khụ! Lúc này Song Hỉ mới bắt đầu ảo não.

Trước mặt nguyên tắc trái phải rất rõ ràng, như thế nào lại có thể mềm lòng. Vạn nhất nếu thật sự đêm nay xảy ra chuyện gì, thì cũng đâu thể trách được ai, chỉ có thể tự trách mình, ai biểu mình ngu, mất trộm hai lần trong tay cùng một người.

Song Hỉ hết lo sợ rồi lại hối hận, nhưng hiện tại không có khả năng kêu Tương Văn Đào dậy rồi nói “Anh về đi”, chỉ có thể thật cẩn thận chú ý đến động tĩnh của anh, hi vọng người này có thể giữ lời hứa sẽ không làm gì mình.

Mà biểu hiện trước mắt của Tương Văn Đào, có thể làm cho người khác buông lỏng đề phòng.

Chắc là biết có thể lưu lại đã là tốt lắm rồi, nam nhân rất thành thật nằm ngủ, tay chân cũng thực quy củ, không làm ra một hành động nhỏ nào, Song Hỉ âm thầm nhìn nhiều lần, thấy anh giống như ngón tay cũng chưa hề động, trong lòng lúc này mới thật sự thả lỏng.

Lặng lẽ liếc nhìn hình dáng của người nọ trong bóng đêm...

Kỳ thực cũng không phải chưa có kinh nghiệm cùng giường chung gối với người này.

Vào mùa đông, sau khi học bài giường chiếu cũng lạnh, đến buổi tối liền cùng Tương Văn Đào chen chúc trên một chiếc giường... Kết quả mỗi lần tỉnh dậy đều bị người này ôm vào trong ngực.

“Tở lạnh!” Mà khi mình oán giận nói “Nặng muốn chết!”, Tương Văn Đào luôn luôn là một câu “Cậu kéo hết cả chăn cho nên tớ ôm cậu cho ấm” rất đúng lý hợp tình, lúc đó mình cũng không có nghĩ gì khác, hiện giờ nhớ lại... hay là khi đó anh đã có tâm tư thầm kín với mình?

Ý niệm trong đầu nháy mắt làm Song Hỉ nóng bừng cả mặt, nhớ lại lời nói thâm tình của người này vào buổi tối, cảm giác như bốc cháy.

Khi Tương Văn Đào cứng rắn làm việc kia với mình, cậu hận không thể đánh chết anh, thế nhưng... có trời làm chứng, người này đối với cậu thật là tốt, cũng đã hạ mình rất nhiều. Lòng người đều là từ thịt mà ra, được một người như vậy yêu thương, làm sao có thể không động tâm.

Cậu âm thầm thở dài, nghĩ thầm, nếu Tương Văn Đào là một cô gái tốt, vậy cậu cũng không có nhiều phiền não như vậy... Bỗng nhiên tư tưởng lại trượt đến ý nghĩ tà đạo: Nếu Tương Văn Đào thực sự là con gái, khi ở trên giường... Làm sao có thể giống như lần trước long tinh hổ đấu mãnh liệt như vậy?

Loại tư tưởng này đích xác không nên nghĩ đến. Song Hỉ chẳng qua là khinh niệm chợt lóe, nhưng chỉ một chút này lại khiến thân thể nhanh chóng nhớ tới khoái cảm mất hồn thực cốt kia, nhất thời bụng dưới vọt lên một trận dục hỏa, không thể ngủ được.

Càng không muốn nghĩ đến, thì đầu óc lại cứ quẩn quanh không thể dời đi.

Mà đã không thể dời đi, thì dục hỏa lại càng cháy ác liệt.

Rất nóng, rất khó chịu.

Sau nhiều lần dời lực chú ý đều không thành công. Song Hỉ cắn môi, có chút hốt hoảng.

Cậu vốn da mặt mỏng, trước kia cho dù có tự an ủi, cũng là tránh ở trong phòng cửa nẻo gài kỹ lưỡng rồi mới âm thầm làm việc. Hiện tại dục vọng nói đến liền đến làm cho cậu cực kỳ xấu hổ, làm sao mà dám làm cái loại chuyện như thế khi Tương Văn Đào nằm ngay bên cạnh.

Chính là phía dưới thực sự khó chịu, cậu cho dù lực nhẫn nại có lớn, cũng nhịn không được cọ cọ hai chân, muốn an ủi một chút.

Vừa động, chân giường lập tức kết vang lên một tiếng.

Tương Văn Đào mở mắt, quay sang hỏi: “Ngủ không được?”

“...” Song Hỉ cứng người không dám nhúc nhích.

Tương Văn Đào cười cười, nhẹ giọng toát ra một câu: “Tôi cũng ngủ không được.”

Nói vô nghĩa, ngủ không được là chuyện đương nhiên, hai người chen chúc trên một cái giường đơn còn có thể an ổn mà ngủ, đó gọi là vô tâm vô phách.

Vừa nghĩ như vậy, trong đầu Song Hỉ lại nảy ra một ý nghĩ khác, cậu có chút khấn trương: Nếu như là vợ chồng hoặc tình nhân, vào những lúc như thế này, có phải sẽ có một người nói: “Vậy chúng ta làm chút chuyện thoải mái đi!”

Tương Văn Đào trở mình, làm Song Hỉ chấn kinh không ít. Nhưng rồi lại thấy người nọ cũng không có thêm động tác gì, chẳng qua là nhồm người dậy, một tay đỡ lấy đầu.

Đây tựa hồ là một tư thế sẵn sàng nói chuyện phiếm. Mặc dù không có đèn, nhưng khoảng cách gần như vậy, Song Hỉ vẫn có thể nhìn thấy khóe miệng của anh lộ ra một tia cười mỉm khó có thể miêu tả bằng lời.

Anh nhìn Song Hỉ, thần thái thực nhẹ nhàng, cũng không có tà niệm. Anh dùng loại ngữ điệu thoải mái quen thuộc nói: “Song Hỉ em thử nói xem người khác vào những đêm ngủ không được họ làm gì cho qua thời gian?”

Song Hỉ khóe miệng nhất thời kéo lên.

Cậu nhớ trước đây thầy giáo giảng bài nói rất dí dỏm: Vì sao dân quê lại rất đông con? Chẳng qua buổi tối họ không có việc gì làm thôi.

Tương Văn Đào cũng không phải cô gái ngây thơ, trong đêm tối bỗng nhiên khờ dại ngây ngô hỏi ra câu này, bụng dạ đúng là khó lường.

Tưởng tượng như vậy, hô hấp liền rối loạn.

Cậu bình thường thiếu máu, nhợt nhạt, đối với phương diện *** cũng không quá mạnh mẽ, nhưng khi dục vọng thật sự đến, sự liên tưởng lại đặc biệt phong phú. Cậu lúc này mặt nóng tim đập, suy nghĩ như nước, khi thì là lần trước cùng Tương Văn Đào làm cái loại tình cảm mãnh liệt, lúc lại là tâm tư nảy ra ý nghĩ cuồng tiếu: “Đêm nay sắp chớp mưa gió thế này, tội mình làm vài chuyện thú vị hơn nhé?”

Làm việc, làm việc... Tưởng tượng như vậy, dĩ nhiên cả người khô nóng.

Tương Văn Đào nghe tiếng hô hấp của cậu có vẻ loạn, nhịn không được cũng nuốt ực một cái.

Nam nhân đối với người mình thích làm sao không nghĩ đến việc thượng giường, anh trăm phương nghìn kế để được lưu lại nơi này, trong đầu tự nhiên cũng tồn tại một phần tâm tư, chẳng qua lại sợ chọc giận Song Hỉ, vẫn nỗ lực khắc chế, lúc này Song Hỉ lại động tình, trong lòng thực vui mừng quá đỗi, hơn nữa anh cũng biết, giờ phút này hành động mới là thượng sách. Liền lặng yên không lên tiếng, mặt chậm rãi đưa qua.

Song Hỉ nhìn gương mặt của anh càng ngày càng gần, dường như sắp hôn lên môi cậu. Cậu khấn trương muốn chết, theo bản năng tay túm chặt vách giường.

Kỳ thực cũng biết như vậy là không đúng.

Kỳ thực cũng biết nên khẩn cấp kêu ngừng.

Thế nhưng khi Tương Văn Đào áp môi lên, hết thấy lý trí, thanh tĩnh gì gì đó oanh một tiếng, toàn bộ đều bỏ chạy.

Tương Văn Đào hôn triền miên, cẩn thận, nhưng môi lại chỉ nhẹ nhàng dán lên tựa như bướm đậu, hoàn toàn không giống như lần trước, tình cảm mãnh liệt như cuồng phong mưa rào. Song Hỉ được anh ôm hôn như vậy, nhin không được lông mi khẽ run rẩy, đợi cho người nọ rời đi, lúc này giống như được đại xá thả ra một hơi thật dài, chậm rãi mở to mắt, chăm chú nhìn người ở phía trên.

Tương Văn Đào tiếp theo cũng không có hành động gì, chỉ cúi người nhìn, ánh mắt thâm trầm, giống như cho cậu thời gian để chạy trốn.

Song Hỉ kinh ngạc nhìn anh. Cậu trong lòng cũng rõ, nếu còn tiếp tục tuyệt đối không thể trốn chạy được nữa, kỳ quái chính là, cậu thế nhưng lại không muốn trốn, có lẽ là nhớ kỹ cái cảm giác khi hai thân thể kết hợp chặt chẽ, hay là nụ hôn khẽ của Tương Văn Đào làm cho cậu lưu luyến nhiều hơn, giờ phút này cậu chỉ cảm thấy cơ thể mềm nhũn không thể cử động, đối với chuyện sắp xảy ra trong lòng có điểm sợ hãi, rồi lại là một chút mong chờ...

Bầu không khí thật sự quá tốt, thân thể Tương Văn Đào cũng nóng lên. Anh kiên quyết chấp hành chân ngôn nói ít làm nhiều, khi cúi xuống, nụ hôn đã được tăng thêm mấy phần lực đạo, bàn tay ngựa quen đường cũ theo phía dưới thân thể của người nọ lần mò, cầm lên khí quan của Song Hỉ vốn đã không an phận.

40. Chương 40

CHƯƠNG 40.

Nắm chặt nơi tay, Tương Văn Đào cũng cảm nhận được vật kia đã sớm sinh cơ bùng bùng, sắc mặt nhất thời có chút cổ quái.

Anh vốn định giấu cọt Song Hỉ một câu, nhưng ý niệm trong đầu vừa chuyển, không được, nói không chừng Song Hỉ thẹn quá hóa giận thì sao? Lập tức hiểu được quá tính toán thì tài không tới, lặng yên không lên tiếng, gia tăng lực đạo thay cậu nhu lỏng.

Song Hỉ cảm giác được anh thoáng ngừng lại, biết bị phát hiện, nhất thời có phần xấu hổ, nhưng ngay lập tức bị thủ pháp của Tương Văn Đào làm cho trưởng lên, nhẹ giọng rên rỉ.

Địa phương tối mẫn cảm bỗng nhiên được một bàn tay không phải của mình ôm ấp vuốt ve, loại cảm giác này thật sự là kì diệu, kích động, nhất thời trưởng thêm vài phần.

Công phu của Tương Văn Đào là từ kinh nghiệm bách chiến mà có. Thủ pháp đã mạnh hơn Song Hỉ gấp mấy lần, lại rất đa dạng, lúc nhu lúc cương, khi nặng khi nhẹ, Song Hỉ bị anh làm cho sắc mặt ửng hồng, tuy rằng cắn môi nỗ lực áp chế, nhưng vẫn nhin không được phát ra một tiếng hừ nhẹ bằng giọng mũi, trong bóng đêm nghe như tiếng rên rỉ, khiến Tương Văn Đào toàn thân cao thấp phát hỏa, chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống người này.

Song Hỉ nhắm mắt lại ngửa đầu thở dốc, cảm giác giống như mình đang đi theo một con dốc thật dài hướng lên trời. Sắp tới rồi, còn một chút nữa, phía trước chính là thiên đường, chỉ còn một bước nữa... Cố tình ngay tại bước cuối cùng mấu chốt này, Tương Văn Đào dừng tay lại.

Bị dừng lại hoàn toàn cảm giác thật khó chịu, quả thực giống như đem cậu từ thiên đường một cước đá xuống. Song Hỉ vừa mở mắt, bất mãn nhéo một cái, tựa như muốn níu kéo tay của anh vậy.

Tương Văn Đào bàn tay vuốt ve đùi của cậu, chính là bộ vị mấu chốt kia thì lại không đụng tới. Anh cúi thấp mặt lộ vẻ tà khí, trước thừng thúc bộ dáng cau mày của Song Hỉ trong chốc lát, sau đó cúi đầu hôn nhẹ lên môi, khẽ ghé vào tai cậu cười nói: “Tôi làm cho em thoải mái, em lại trở mặt.”

Lần trước chịu giáo huấn một lần đã đủ rồi. Song Hỉ người này rất đáng giận, dục hỏa vừa được thư sướng, khi đạo đức lý trí vừa quay trở lại liền mặc kệ người khác vẫn còn ghen, chính mình lại cứng rắn quay lưng. Sau đó cậu mang bộ dáng người bị hại, chuyển nhà lại còn tuyệt giao, lúc này đây làm gì cũng không thể mắc lại sai lầm này

Song Hỉ gương mặt đỏ bừng bừng, giận dữ tránh ra một chút, cũng bất chấp tất cả, chuyệ mặt mũi gì cũng ném qua một bên, tự mình thân thủ đi xuống. Tương Văn Đào nhẹ nhàng bắt lấy tay cậu, vô cùng thân thiết nói: “Nghĩ muốn tự mình làm sao?”

Song Hỉ khó chịu muốn chết, cổ họng cũng không rút tay ra được, thở hào hển nói: “Anh buông tay...”

Tương Văn Đào nghe âm thanh của cậu run rẩy như ngọn nến trước gió, biết cậu thật sự muốn phát tiết, nhân cơ hội này uy hiếp: “Buông tay cũng được, vậy em sau đó không được đuổi tôi đi.”

Lúc này anh nói cái gì thì là cái đó, Song Hỉ rên hừ hừ lung tung gật đầu, chỉ cầu mình được thống khoái.

Tương Văn Đào cầm được lệnh bài miễn tử, lúc này mới vừa lòng, bàn tay to lại quay về chốn cũ, mới nhu lỏng vài cái, Song Hỉ thở dốc càng nhanh, bỗng nhiên bắn ra ụt tay của anh.

Trong màn nhất thời tràn ngập mùi vị nam tính, chìm đắm trong dư vị cao trào, Song Hỉ ngửa mặt xụi lơ, giống như tiểu hài tử vậy.

Tương Văn Đào yêu chết cái bộ dáng mềm nhũn này, hôn cậu một chút, bàn tay vẫn tiếp tục xoa bóp. Lúc này đây đầu ngón tay thường ở nơi cửa sau về loạn. Song Hỉ làm sao chống lại được thủ đoạn này của anh, dần dần mặt sau có điểm ngứa ngáy, hô hấp lại dồn dập kéo đến.

Thời điểm đầu ngón tay cắm vào, đầu lưỡi của Tương Văn Đào cũng đang ở trước ngực Song Hỉ linh hoạt liếm mát, Song Hỉ bị Tương Văn Đào làm cho toàn thân ê ẩm đầu óc tê dại choáng váng, giờ này anh muốn làm gì, cậu đều đi theo anh.

Mưa không biết đã ngừng rơi từ khi nào, trong phòng chỉ còn lại tiếng ồ ồ thở dốc của hai người.

Đợi Tương Văn Đào nhả nài khai thác tiến thủ đầy đủ thì anh đã cương cứng, đến khi có thể chậm rãi cắm hết vào, không khỏi phát ra một tiếng thở dài cảm động.

Trở lại chốn cũ, quả thực rất không dễ dàng!

Song Hỉ nghe anh cảm thán như vậy, cau mày, chỉ cảm thấy phía dưới trướng đến khó chịu. Tương Văn Đào cúi người xuống ôm chặt lấy cậu, hạ thân mới động một cái, Song Hỉ cùng với giường, đồng thời rên lên.

Hai người đối diện nhau cũng căng thẳng.

Song Hỉ âm thanh nhỏ tựa muối bay chậm rãi nói: “Anh, điểm nhẹ...” vạn nhất giường này chịu không nổi sập xuống thì phải làm sao bây giờ? Không có giường ngủ chỉ là chuyện nhỏ, kinh động đến hàng xóm ngày mai mặt mũi đâu mà gặp người?

Tương Văn Đào nghĩ nghĩ, hỏi: “Ở lầu dưới có người ở không?”

“Không...”

Tương Văn Đào quyết định thật nhanh, một phen rút ra. Chỉ thấy anh xoay người xuống giường đem thau chậu, chén bát dời qua một bên, lộ ra một khoảng trống, lại đem mền trải xuống sàn nhà, xong trở lại bế Song Hỉ xuống dưới.

Song Hỉ giãy dụa: “Điều hòa của tôi bị...”

“Ngày mai mua giường mới cho em.” Vừa nói vừa nhét vào một lần nữa, động thân một cái, Song Hỉ nhất thời không thốt được một lời nào.

Ban đêm lại cúp điện, hai người ở trên sàn nhà làm đến mức thở hồng hộc. Tuy rằng điều kiện hữu hạn, nhưng Tương Văn Đào chưa khi nào làm ở loại địa phương như thế này, hơn nữa đối tượng lại là Song Hỉ, điều này so với đánh dã chiến trước kia kích thích hơn nhiều, cho nên vô cùng hưng phấn. Chỉ tội cho Song Hỉ, biết nơi này cách âm rất kém, cho nên một chút âm thanh cũng không dám kêu, chỉ biết kê sát mặt vào

cổ của Tương Văn Đào, cần môi cực lực nhấn nạy, có đôi khi không thể kiềm chế, mới phát ra âm thanh hừ hừ rầu rĩ.

Mắt thấy Tương Văn Đào động tác mỗi lúc một mạnh hơn, giống như sắp lên tới đỉnh, thăm nghĩ không biết có ngăn được tiếng hét chói tai vào thời điểm đó hay không, thì người nọ bỗng nhiên chậm lại, thậm chí ngừng hẳn. Song Hỉ khẽ buông lỏng, lại không rõ xảy ra chuyện gì, cho nên thở hào hển mở mắt ra liền nhìn thấy anh như đang ngưng thần nghe ngóng cái gì. Tương Văn Đào lắng nghe một hồi, bỗng nhiên vụt nở nụ cười, thấp giọng nói: “Em nghe xem!”

Thanh âm kia là từ phòng cách vách truyền đến, rất nhỏ nhưng có vận luật, ngẫu nhiên còn có tiếng nữ nhân rên rỉ cùng tiếng thở gấp của nam nhân... Nguyên lai sàn nhà bằng gỗ truyền âm rất tốt, phòng bên này có nhảy dựng một cái thì bên kia cũng cảm nhận được chấn động, huống chi hai người khi nãy ở trên sàn nhà lay động có tiết tấu như thế. Buổi tối cúp điện, mọi người đều đi ngủ sớm, ban đêm yên lặng cảm giác càng linh mãnh, động tĩnh của phòng bên này sớm làm cho cặp đôi của phòng bên kia mặt nóng tim đập, nghe xong một trận đơn giản cũng bắt đầu luyện.

Tương Văn Đào đầu cúi ở bên cổ Song Hỉ buồn cười, nhỏ giọng nói: “Em xem như vậy có thể nói trời mưa thì dễ có em bé không, dù sao thì cũng nhàn rồi.” Dừng một chút bỗng dừng tâm hiếu thắng nổi lên, “Em nói nam nhân này có phải theo tội mình gọi nhịp hay không? Được, cùng hẳn độ sức.” Nói xong thất lưng liền vận sức va chạm thật mạnh, Song Hỉ bị bắt ngờ a lên một tiếng.

41. Chương 41

CHƯƠNG 41.

Ánh nắng mờ mờ lung rọi sáng ngoài cửa sổ, sau đó cũng từ từ chiếu vào hai thân hình cao lớn đang nằm trên sàn nhà.

Song Hỉ nằm úp sấp, theo tư thế quen thuộc nặng nề ngủ. Còn Tương Văn Đào không biết là bởi vì điều kiện quá kém hay là lại được ăn Song Hỉ mà hưng phấn, rõ ràng hôm qua giảng co đến nửa đêm, tiêu hao nhiều thể lực như vậy nhưng vẫn thức dậy rất sớm.

Sáng sớm, không khí tươi mát, bốn bề yên ắng. Mở mắt ra, nhìn thấy ý trung nhân nằm ngủ bên cạnh mình... Tuy rằng nằm quay lưng lại, nhưng cái loại cảm giác hạnh phúc tuyệt vời này đâu dễ có... Tương Văn Đào qua một đêm xuân cả người thư sướng, giờ phút này ở trong lòng xúc cảm tình yêu thật mãnh liệt, nhịn không được đưa tay qua ôm lấy người.

Tuy là giữa hè, nhưng đêm qua nhờ mưa to nên bầu không khí sáng nay thật trong lành mát mẻ.

Làn da của Song Hỉ cũng lành lạnh. Sự chênh lệch nhiệt độ trong ngày là rất lớn, lúc này lẽ ra phải đắp chăn, nhưng chăn trên giường kia đã sớm bị hai người lấy làm nệm, Tương Văn Đào sợ cậu bị cảm mạo, nhúc nhích vài cái ôm song Hỉ càng chặt hơn, một chân cũng theo đó gác lên đùi cậu.

Điều chỉnh tốt tư thế, trong đầu chợt nhớ tới một câu thơ không biết đọc được từ cuốn sách nào, chính là rất hợp với tình cảnh này. Nhịn không được hắc hắc cười khê, cắn lỗ tai Song Hỉ nhỏ giọng niệm: “Chỉ mong thể xác và linh hồn đều hóa thành áo gấm thêu hoa, mỗi ngày được đắp trên người của em.”

Đúng là mị nhân xinh đẹp kêu người mù xem, Song Hỉ ngủ say chỉ cảm thấy lỗ tai ngứa ngứa, nhướn mày, không tình nguyện phỉ phỉ một chút. Tương Văn Đào biết tối qua khiến thể lực của cậu cạn kiệt, thời điểm này quả thực cần phải nghỉ ngơi, mới ngừng quấy rầy, điều chỉnh lại tư thế, áp lên làn da lành lạnh của Song Hỉ.

Anh mặc dù không chắc lắm, nhưng có hình như thật sự có hiệu quả chỉ trong thời gian ngắn, có điều cái mền bằng thịt người nhiệt độ ổn định này thật sự hơi bị nặng, Song Hỉ cảm thấy chân căng tê rần, tránh ra một chút, rốt cuộc nghiêng người, mơ hồ mở mắt ra.

Tương Văn Đào thừa dịp cậu còn chưa thanh tỉnh, áp miệng cắn lên môi một cái, sau đó mới lui ra phía sau nói bằng chất giọng có chút khàn: “Tỉnh rồi?”

“....”

Chờ thấy rõ ràng người trước mắt rồi, chuyện tối qua cùng với biểu hiện điên cuồng đều cũng ùn ùn kéo đến. Song Hỉ sắc mặt đỏ bừng bừng, lập tức nghiêng người đi, chỉ chừa lại cho anh cái lưng của mình để ngắm.

Phản ứng này làm Tương Văn Đào hơi sợ một chút, có điểm lo lắng đề phòng, nhưng khi nhìn qua mới phát hiện người nọ vành tai rồi ngay cả cái ót đều hồng đến cơ hõ trong suốt.

Tương Văn Đào lập tức thả lỏng, lại cảm thấy có điểm buồn cười. Song Hỉ trước nay da mặt vốn mỏng, bây giờ có lẽ là vì rất xấu hổ bởi hành vi phóng đảng tối qua cho nên ngại nhìn người. Anh giờ phút này tình cảm đối với cậu thật sự là vô cùng trù mến, ở trên bờ vai, cổ và lưng của cậu in lên vô số những nụ hôn khẽ.

Song Hỉ nhắm mắt lại, lông mi nhẹ nhàng run rẩy.

Tương Văn Đào biểu lộ cái loại tình cảm ôn nhu và vô cùng thân thiết này khiến cho cậu thực chẳng biết nên phản ứng ra sao, không phải cậu không thích, mà là lý trí bảo cậu hãy kháng cự lại. Sau chuyện đêm qua cậu không còn giữ lập trường phải xua đuổi Tương Văn Đào nữa, bởi vì dù sao cũng là chính cậu đồng ý.... Nghĩ đến đây Song Hỉ liền cảm thấy ảo não: A a, lý trí của mình đâu, liêm sỉ và tính tự chủ đã đi nơi nào, tại sao ở trong bóng đêm cùng dục vọng trước mắt liền không giữ vững sự kiên định? Quả nhiên vẫn dễ bị dụ dỗ....

Tương Văn Đào một chút cũng không biết trong đầu của người này đang sóng cuộn biển trào, ngọt ngào nói nhỏ: “Song Hỉ dọn về chỗ anh được không? Nơi này...”

Song Hỉ bật thốt lên: “Không!”

Tương Văn Đào không nghĩ tới cậu trực tiếp từ chối nhanh như vậy, quả thực giống như trong lòng vẫn còn kháng cự, nhất thời trầm xuống, sử dụng chút lực quay người cậu lại, hỏi: “Tại sao?”

Song Hỉ cắn môi không đáp, tầm mắt tránh sang phía khác, ngay cả liếc nhìn anh cũng không có.

Tương Văn Đào chăm chú nhìn cậu trong chốc lát, dần dần cũng lí giải được một chút.

Theo anh nghĩ, nếu Song Hỉ đã ngầm đồng ý làm chuyện đó cùng anh, chẳng khác nào thừa nhận quan hệ của hai người, cho nên có bàn đến chuyện dọn về ở chung cũng là lẽ tự nhiên. Nhưng Song Hỉ lại không nghĩ như vậy. Tuy rằng không biết cậu rốt cuộc ở chung thì không được tự nhiên cái gì, nhưng Tương Văn Đào lại biết: Minh thích chính là tính cách của người này, chỉ có ở trong dục vọng mới thành thật nhất, cậu lúc này hiển nhiên là lại muốn trốn tránh điều gì đó. Anh tuy rằng đối với kiểu thành thật này của cậu vô cùng bất mãn, nhưng nghĩ lại thì tối qua thật vất vả mới được cậu gật đầu, coi như đã tiến được một bước rất dài, không nên vì một việc nhỏ mà phá hủy bầu không khí. Suy nghĩ như vậy liền nhường một bước, dung túng cười nói: “Được rồi, không dọn thì thôi.” Trong lòng lại ác độc nghĩ: Chờ làm nhiều thêm vài lần, để lâu trên lâu dưới đều biết được em cùng nam nhân ở chung một chỗ, coi em có còn.... mặt mũi ở lại nơi này.

Song Hỉ nào biết anh nghĩ tà ác như vậy, thấy anh không kiên trì cũng ngượng ngùng buông lỏng, nhắm mắt lại bộ dáng giống như ngủ không đủ. Ngay cả Tương Văn Đào hỏi cậu: “Có đau không? Có chỗ nào khó chịu hay không?” Cũng giống như không nghe được.

Tương Văn Đào nhìn cậu không thêm để ý đến anh, nhưng tai thì lại cứ đỏ hồng lên, biết một chút mềm mại vẫn là hữu dụng, cười cười tiếp tục kiên trì nhẹ nhàng xoa xoa cánh tay của cậu. Hai người đều không nói chuyện, động tác giống như an ủi lại có tác dụng thôi miên, qua một hồi Song Hỉ cảm thấy mí mắt nặng trĩu, trong mộng lung nghi dù sao hôm nay cũng là cuối tuần, liền yên tâm lớn mật ngủ tiếp.

Song Hỉ bị một loạt tiếng đập cửa đánh thức.

Vừa mở mắt, phát hiện mình đang nằm trên giường, còn người ẵm cậu lên giường là Tương Văn Đào giờ chẳng thấy đâu.

Đi rồi? Còn chưa kịp cảm thấy mát mát, bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa, vội vàng đem loại tình tự cổ quái để qua một bên: “Đến đây đến đây.”

Vừa mở cửa liền thấy vài người trẻ tuổi đang cười tươi rói. Công ty bách hóa đưa hàng tới.

Mắt thấy một cái giường lớn hai thước có thừa, cùng trọn bộ chăn nệm gối....

“Tương tiên sinh đã trả tiền, bảo chúng tôi đem đến địa chỉ này.”

“....”

Song Hỉ quýnh đến không biết nói gì, nhưng ở dưới lầu có hàng xóm đi lên, mắt nhìn quanh: “Mua gia cụ mới.... Có phải định làm hỉ sự hay không?”

Song Hỉ mặt nóng tim đập, tránh qua một bên để bọn họ nhanh dọn đồ vào, bắt quá trong phòng diện tích có hạn, trước phải đem giường cũ ra ngoài, sau lại vội vàng cuốn chăn nệm cũ để qua một bên. Mọi người còn đang bẽ bọn thì có thêm một hàng xóm tan tầm đi ngang qua, liền đứng trước cửa: “Ồ, đổi giường sao?”

Đây chính là phong cách của người Trung quốc, biết rõ nhưng vẫn cứ hỏi, Song Hỉ theo thói quen định ậm ừ hai tiếng cho xong, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng của người hàng xóm kia, không khỏi quýnh lên.

Nguyên lai chính là người ngụ ở phòng bên cạnh, tối qua đã cùng Tương Văn Đào so thể lực.

Nghĩ đến trong bóng đêm, hai tuyển thủ vừa ngưng thần nghe động tĩnh của người cách vách, vừa ra sức mà làm.... Tuy rằng cuối cùng Tương Văn Đào thắng, nhưng.... Con mẹ nó, chuyện này có gì đáng để kiêu ngạo! Tương Văn Đào đã đi rồi, còn mình thì phải ở lại toan tính đủ điều. Hiện tại gặp mặt vào ban ngày, thật sự là làm cho Song Hỉ hận không thể kiếm được một cái lỗ mà chui xuống. Người kia nói ‘đổi giường sao’ sợ là không phải ý nghĩa đơn thuần như vậy, những lời này nghe thế nào cũng thấy được chắc chắn là có dụng ý khác.

Người nọ liếc cái giường, rồi lại nhìn Song Hỉ, không biết nghĩ gì cười gian hai tiếng: “.... Về trước a.”

“Đi thông thả....”

Song Hỉ hận Tương Văn Đào đến nghiêng răng nghiêng lợi, lại nhịn không được tự an ủi mình: không có việc gì, trong phòng chỉ có mình là đàn ông, nói không chừng hẳn nghĩ người thắng trong đêm chính là mình.

42. Chương 42

CHƯƠNG 42.

Người của công ty bách hóa đi rồi, cậu liền đóng cửa lại, quay đầu nhìn thì đập vào mắt chính là chiếc giường lớn vừa chở đến kia.

Phòng ở thì nhỏ hẹp, gia cụ thì cũ kỹ, bây giờ đặt một cái giường lớn mới tinh chiếm gần hết diện tích căn phòng, thật sự làm cho người ta khó mà xem nhẹ sự tồn tại của nó.

Đến khăn trải giường cũng phi thường thu hút ánh mắt người. Thật không biết Tương Văn Đào khi lựa chọn những thứ này xuất phát từ loại tâm lý gì, mà đi chọn một màu hồng trắng lợt, phi thường rực rỡ, giống y như chuẩn bị phòng cho vợ chồng tân hôn.

Song Hỉ trừng mắt nhìn nhìn, càng xem càng cảm thấy ngứa răng.

Tương Văn Đào mua cho cậu bộ chăn nệm thì cũng được đi, thế nhưng lại gởi cả bộ, cho là nguyên bộ cũng không sao, vì cái gì còn thêm cái giường này.

Anh có phải ngại giường kia không đủ vững chắc, khiến anh làm không tận hứng cho nên lợi dụng việc này một công đôi chuyện hay không.... Vừa nghĩ tới mục đích khiến Tương Văn Đào tích cực đổi giường, biểu tình Song Hỉ liền giống như băng pha màu, trên mặt màu gì cũng có.

Ngay lúc cậu đang mắt trừng to, đầu óc rối rắm, thì Tương Văn Đào gọi điện thoại tới.

Tương Văn Đào hôm nay tâm tình phá lệ sáng khoái. Nhìn lên không trung chỉ thấy bầu trời đặc biệt xanh, mây trôi đặc biệt trắng, ngay cả cái tên đối thủ cạnh tranh, mà ngày thường mỗi khi gặp mặt đều là khẩu phật tâm xà thì hôm nay cũng thấy đặc biệt thuận mắt, hẳn đối mặt khiêu khích Anh lại chỉ nói thầm: Ái chà, đại nhân ta không chấp kẻ tiểu nhân, sau đó cười đến xuân phong sáng lạn.

Thư kí liếc mắt một cái liền tận dụng thời cơ, nhân cơ hội trình lên đơn xin nghỉ phép đã cất dấu trong ngăn kéo nhiều ngày. Tương BOSS hôm nay dị thường quá đổi, tuyệt bút vung lên, khẳng khái phê chuẩn, làm cho thư kí cảm động mãi: thượng đế à, ngài hãy làm cho mùa xuân của lão bản đến nhiều hơn chút nữa đi.

Tương Văn Đào gọi điện thoại cho Song Hỉ, vừa nghe được giọng của cậu, thanh âm ôn nhu tựa như có thể nổi trên mặt nước: “Vẫn còn ngủ sao...? Anh mua đồ vật này nọ, công ty bách hóa đã cho người mang đến....”

Song Hỉ bộ mặt âm trầm: “Mang đến rồi.”

“Vậy sao? Hiệu suất làm việc nhanh thật...”

Song Hỉ hỏi có vẻ hơi thừa: “Tương Văn Đào anh mua giường đến là muốn làm gì?”

Tương Văn Đào bất chợt dừng lại, tròn mắt xoay chuyển.

Chỉ có kẻ ngốc mới nói thật ý định của mình cho cậu nghe, anh không phải ngốc tử, trái lại rất thông minh. Cho nên anh tránh nặng tìm nhẹ, thanh âm nhu hòa, tỏ ra mình rất có thành ý: “Song Hỉ, giường của em cũng cũ quá rồi. Em xem chỉ trở mình một cái đã kêu lên ken két, ngày nào đó sập xuống đem người quăng ngã thì phải làm sao bây giờ?” Nói đến đồ cũ, bỗng nhiên lại muốn đập banh cái xe cổ lỗ sĩ của Song Hỉ. Có lẽ cũng nên mua cho cậu ấy chiếc xe khác. Ý niệm vừa xuất hiện trong đầu ngay lập tức bị đánh gãy, anh không nên khuyến khích cậu tiếp tục ở lại chỗ kia.

Song Hỉ chậm rãi nói: “Anh mua giường đôi, là cho tôi sao?”

Câu hỏi này thật khó trả lời, không thể nói phải, mà nói không thì cũng chẳng được.

Tương Văn Đào không dám khinh xuất, gỡ chút thủ đoạn, nói một câu chẳng ăn nhập gì: “Kia một người ngủ cũng thực trống trải, ngẫu nhiên chia cho anh phân nửa cũng được mà....”

“....”

Tương Văn Đào dán microphone vào tai, tưởng tượng ra bộ dáng của Song Hỉ giờ phút này chắc rất xấu hổ, có một chút cảm giác sung sướng khi đùa giỡn thành công. Bất quá anh cũng biết rõ đùa giỡn cũng phải chừng mực, nếu làm quá đà, thực dễ dàng kích động đối phương vì quá xấu hổ mà bùng phát. Cho nên anh lập tức cười ha hả, có ý giải thích nói: “Anh nói đùa thôi.”

Song Hỉ: “....”

Tương Văn Đào thay bằng một loại ngữ khí đứng đắn, thanh âm vẫn rất ôn nhu: “Bất quá nói thật, anh vài ngày tới bận rộn nhiều việc, không có thời gian rảnh tới chỗ em ”

Song Hỉ vẫn đang còn xấu hổ, không kịp suy nghĩ đã bật thốt lên: “Ai mong chờ anh tới chứ?”

“!”

Bên kia chợt im lặng làm cho Song Hỉ cả kinh, nhất thời cũng tỉnh ngộ chính mình vừa làm trò cười cho thiên hạ.

Cậu đã nói cái gì vậy?

Ai mong chờ sao?

Song Hỉ đã bị cái phản ứng khác với bình thường của mình làm cho hoảng sợ. Làm sao mà cậu có thể dùng cái loại ngữ khí giống như đang dỗi hờn như vậy. Đây không phải là kiểu mà con gái thường nói với người yêu hay sao?

Cậu tròn tròn mắt xấu hổ muốn chết, Tương Văn Đào phía bên kia vẫn đang cực lực nén cười.

Hiện tượng tốt, đây đúng là hiện tượng tốt.

Anh trong âm thanh tràn ngập ý cười, dùng một giọng điệu giống như dỗ dành tình nhân nhẹ nhàng nói: “Anh mong chờ là được chứ gì?”

Song Hỉ mặt đỏ bừng bừng, nghiêng răng nghiêng lợi cúp điện thoại.

Tương Văn Đào là một tên hỗn đản, thật là hỗn đản.

Đêm đến, Song Hỉ lại mất ngủ.

Giường rất lớn, chăn cũng nhẹ, gối thì mềm mại vừa phải, cậu một người nằm vung tay xoắn chân, lật tới lần lui cũng còn rộng, chính là cậu vẫn ngủ không được.

Song Hỉ nhắm mắt cố gắng vỗ về giấc ngủ, nhưng không cách nào khống chế được đầu óc với đủ loại ý nghĩ loạn thất bát tao, không buồn ngủ một chút nào. Cuối cùng cậu ngồi dậy buồn rầu ngẩn người: Tại sao mình lại không ngủ được? Chẳng lẽ Tương Văn Đào nói đúng, một người ngủ cũng thực trống trải?

Ý nghĩ này vừa lóe ra trong đầu, cậu ngay lập tức phủ nhận: Trống trải cái rắm á, lão tử mới là người không có cái loại khao khát này. Nhất định là ban ngày mình ngủ quá nhiều!

Lý do này thực làm cho người ta an tâm. Song Hỉ ngộ ra được chân lý liền thành thật thả lỏng, lại quay về gối nằm xuống.

Cậu thay đổi một tư thế thoải mái, chuẩn bị ngủ, xong rồi cũng không nghĩ ngợi gì nữa, chính là vô tình mở mắt, lại thấy hai cái gối đầu có gì đó là lạ.

Giường đôi, gối cặp....

Song Hỉ tự thôi miên chính mình: Chỉ là vì mỹ quan, mỹ quan mà thôi! Không có ý gì đâu.... Hơn nữa, cậu thích gối đầu một cái, còn lại thì ôm không được sao? Cậu thích trái phải gì cũng có gối để dùng thì thế nào? Ai nói giường đôi, nhất định là dành cho hai người ngủ....

.
. .
.

Tương Văn Đào mấy ngày gần đây đích xác bề bộn nhiều việc.

Thành phố tổ chức hội nghị quốc tế, mười mấy nhân vật cấp cao của thế giới ngụ tại khách sạn, bố trí bảo vệ, phục vụ chất lượng một khác cũng không dám lơ là. Chính là anh có thật sự bận đến nỗi ngay cả thời gian đến chỗ Song Hỉ ăn ngủ cũng không có? Hiển nhiên là không phải.

Có câu rên sất khi còn nóng, nhưng lại cũng có câu lùi một bước để tiến trăm bước. Tương Văn Đào hiện tại dùng chính là chiêu này.

Tình yêu, kì thật chính là lúc thì tấn công khi lại phòng thủ.

Nam cùng nữ, đó là lưỡng tính chiến tranh. Nam cùng nam, gọi là đồng tính chiến tranh. Mà mặc kệ là loại nào, đều cần coi trọng chiến thuật, Tương Văn Đào linh hoạt cơ trí thay đổi chiến thuật, biến mất khỏi cuộc sống của Song Hỉ vài ngày, sau lúc đợi đến thời cơ thích hợp lại hiện thân.

Cầm theo một bọc đồ ăn đứng trước cửa ngay lúc Song Hỉ đang yên lặng ngồi ăn cơm, đột nhiên thấy anh ‘xuất quỷ nhập thần’ trước mặt, thiếu chút nữa làm rớt chén xuống đất.

“Anh, sao lại tới đây?”

Cậu cũng không rõ chính mình khi nhìn thấy người này đến tột cùng là mang loại tâm tình gì, tựa hồ có chút cao hứng, nhưng nhiều hơn lại là cảm giác tức giận. Hẳn rồi cuộc xem nơi này là gì vậy, thích đến thì đến, thích đi liền đi sao?

Tương Văn Đào cười, nhẹ giọng nói: “Anh nhớ em.”

Người này luôn buông lời ngon tiếng ngọt, chỉ một câu ngắn ngủn như thế cũng khiến Song Hỉ mất tự nhiên mở to mắt, gương mặt nhất thời đỏ ửng.

Tương Văn Đào nhìn cậu cười cười, làm như không có chuyện gì hỏi: “Còn.... cơm hay không? Anh rất đói.”

Song Hỉ liếc anh một cái, tay xới thêm một chén cơm, miệng thì hỏi: “Khách sạn không phải bao cơm sao? Làm gì mà còn chưa ăn?”

“Vội vàng đến chỗ em mà thôi.” Tương Văn Đào lơ đãng nói xong, tay mở bọc lấy đồ ăn ra, “Lại đây, em ăn thêm nhiều thịt bò một chút, cứ ăn rau hoài, mai mốt biến thành con thỏ cho xem.” Nói xong gấp cho cậu thật nhiều đồ ăn.

Song Hỉ ngẩn ra, lặng lẽ gương mặt nhìn anh, Tương Văn Đào lừa cơm lia lịa, hiển nhiên là rất đói bụng.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, hai người ngồi đối diện nhau lẳng lặng ăn cơm. Tuy không nói chuyện với nhau, nhưng chỉ cần trong chén của Song Hỉ không còn đồ ăn thì Tương Văn Đào lại gấp đầy cho cậu, lát sau tâm tư của Song Hỉ có phần hoảng hốt, cậu đang nghĩ: Cái dạng này, có thể gọi là sống nương tựa vào nhau được không?

Cơm nước, tắm rửa xong, hai người lại ngồi trò chuyện một lát, mắt thấy kim đồng hồ đã điểm 10h, Song Hỉ ám chỉ với Tương Văn Đào: “Anh cần phải về rồi.”

Nhưng Tương Văn Đào dường như không có hiểu ý của cậu, hoặc là nói giả bộ hồ đồ. Anh cười tủm tỉm nói chuyện trên trời dưới đất. Song Hỉ bất đắc dĩ, đành phải liêu minh bồi quân tử. “.... Tôi rót cho anh ly nước.”

Chính là lúc đứng rót nước, Tương Văn Đào ở phía sau ôm lấy cậu, Song Hỉ hai tay run lên, thiếu chút nữa đổ nước vào tay mình.

Tương Văn Đào ôm được rồi thì không chịu buông ra, cứng cổ hỏi: “Song Hỉ, mấy ngày nay em có nhớ anh?”

Song Hỉ vận vẹo muốn thoát ra. Mặt hết đỏ lại xanh, hết xanh đổi sang hồng, mất nửa ngày mới mạnh miệng nói một câu: “Tôi vì cái gì mà phải nhớ anh...”

“Nga ” Tương Văn Đào kéo dài giọng, bỗng nhiên giả giọng du côn hỏi: “Vậy còn tiểu Song Hỉ thì thế nào, cũng không có nhớ anh sao?” Miệng thì hỏi, còn tay thì đi xuống tìm tòi, vô cùng chuẩn xác nắm lấy vật giữa hai chân Song Hỉ.

Song Hỉ bị động tác của anh làm cho hoảng hốt, đợi đến khi kịp phản ứng thì nơi yếu hại đã bị người kia nắm giữ.

“.... Tương Văn Đào!” Cậu vừa thẹn vừa quẫn, hai chân mềm nhũn, phía dưới lại cứng lên. Muốn giãy dụa, rồi lại không dám, bởi vì cậu phát hiện có cái gì đó nóng nóng áp vào phía sau...

Tương Văn Đào vươn đầu lưỡi, ở nơi cổ của cậu liếm ra một đạo dấu vết, miệng hàm hàm hồ hồ nói: “Đêm nay cho anh ở lại được không, giường kia.... anh vẫn chưa thử qua....”

43. Chương 43

CHƯƠNG 43.

Vì thế, đêm hôm đó, lại làm.

Tương Văn Đào nghiêm cẩn thử nghiệm đầy đủ trình độ phát triển của khoa học, Song Hỉ lúc đầu là tình nguyện sau lại không như vậy (chủ yếu do thể lực theo không kịp), phối hợp thí nghiệm nhiều lần lực kháng chấn, cường độ lay động, cuối cùng cho ra một kết luận vừa lòng: Quả nhiên là sản phẩm đạt chứng chỉ quốc tế IS9002, chất lượng đích xác vượt qua thử thách.

Xong việc, cảm thấy mỹ mãn ôm Song Hỉ ngủ. Giấc ngủ này thật sự là sướng khoái, thế cho nên khi thức dậy anh cảm thấy mình thật giống cao thủ võ lâm trước đây, tinh lực dư thừa, lại thêm có một luồng chân khí lưu chuyển trong đan điền.

Nam nhân tinh lực dư thừa dĩ nhiên là lại muốn làm việc kia, hơn nữa nhìn thấy bộ dáng mơ hồ dụi mắt khi mới thức của Song Hỉ, cảm thấy thật sự là đáng yêu vô cùng, vật kia liền rục rịch đứng lên, tay chân cũng bắt đầu gỡ trừ, ôm ấp, cọ cọ rồi sờ sờ vài chiêu đã khiến Song Hỉ vô lực.

Khi phát hiện tên kia mới sáng sớm đã có ý tiến hành vận động, Song Hỉ vội giữ đôi tay đang làm càn kia lại, đỏ mặt nói: “Đừng nháo, trễ giờ làm rồi!”

Tương Văn Đào dừng lại, hai người ánh mắt giao nhau trong giây lát.

Song Hỉ có điểm bất đắc dĩ.

Cậu đối với tính tình cường ngạnh, vô lại của Tương Văn Đào đã sớm biết, kế tiếp có đến 90% người này sẽ cười tủm tỉm mà nói một câu ‘xong rồi anh đưa em đi.’ Sau đó dễ dàng tránh được bàn tay của cậu, tiếp tục làm chuyện mình muốn.

Có điều , chuyện Song Hỉ đoán gần như là đương nhiên, nhưng không phải mọi sự đều có ngoại lệ sao?

Tương Văn Đào giờ phút này chỉ cảm thấy câu nói kia của Song Hỉ rất có dụng ý. Giống như những đôi vợ chồng trẻ thường nói, buổi sáng thức dậy chồng trêu đùa cầu hoan, làm cho vợ mang một chút ý tứ hàm xúc xin tha nói ‘Đừng nháo...’ Tương Văn Đào thấy cảm giác này vô cùng tốt, cho nên không làm cũng không sao. Anh cười rộ lên, ở trên mặt cậu hân hoan một hồi rồi mới kéo cậu đứng lên: “Đi, chúng ta ra ngoài ăn sớm một chút.”

Bởi vì biểu hiện của Song Hỉ trong những lúc vô tình rất ưu dị, những ngày này, nhóm viên chức khách sạn cảm nhận được Tương BOSS hiện đang sống trong tình yêu bao la, mưa thuận gió hòa.

Ngày hôm sau, giống như trên.

Ngày thứ ba, vẫn vậy.

Ngày thứ tư,...

Ngày thứ năm, ...

Ngày thứ sáu, ...

.....

Liên tục qua hơn một tháng xuân phong đều là những ngày tốt lành, rốt cuộc cũng đến lúc, thời tiết thay đổi.

Xác thực mà nói, là Tương BOSS mặt đổi sắc.

Tương Văn Đào sắc mặt lãnh khốc, vô tình vốn trở thành đặc tính rồi, chính là lần này thì không như vậy, ngoài mặt tươi cười, bên trong lại không, vẻ mặt dường như không có gì, nhưng khi mở miệng nói một câu cũng có thể khiến con người ta đầu óc choáng váng, tìm không ra hướng.

Nhóm viên chức đã muốn không thể thích ứng với tính khí quái quỷ lúc nóng lúc lạnh của sếp, đều rỉ tai thì thầm: “Sao lại thế này? Chẳng lẽ cãi nhau với bạn gái?”

Về vị tình nhân thần bí kia của Tương BOSS, đã sớm được mọi người tán dương tựa như thần thánh. Nghe nói đó là một mỹ nhân (không đẹp sao có thể mê hoặc được Tương Văn Đào làm việc ở khách sạn, nơi có thể nhìn thấy vô số người đẹp?), có luyện hóa bách cương vì chi tuyệt thế nhu tình (nhu mới có thể khắc chế được tính cách của sếp), hơn nữa vô cùng nữ tính, vô cùng mịn hoặc (không phải người như vậy mới có thể khiến sếp có những ngày thần thái sáng láng tinh thần hưng phấn sao?).

Tóm lại một câu: “Đó thật sự là thiên sứ trong mộng của đàn ông.” Nam viên chức trong ngoài công ty đều không che dấu sự hâm mộ và ghen tị của bọn họ.

Hiện tại thiên sứ và sếp cãi nhau chẳng? Nhóm viên chức không biết là nên vui sướng khi người gặp họa hay là khóc không ra nước mắt. May mắn là ba ngày bị Tương Văn Đào không hề nhân từ biến thành nơi trút giận, mọi người rất cuộc kiên định ý nghĩ của chính mình.

“Làm cho hai người họ mau hòa hảo sớm ngày tu thành chính quả đi! Chúng ta tình nguyện hi sinh một tháng tiền lương làm tiền mừng!”

Lời này rơi vào trong tai đương sự, Tương Văn Đào khóe miệng run rẩy, thật lâu sau âm trầm hừ lạnh một tiếng.

Tu thành chính quả? Các người cho là ta không muốn sao?

Vào lần thứ ba được Song Hỉ ngầm đồng ý cho ở lại hơn nữa còn phối hợp một đêm điên cuồng, Tương Văn Đào nghĩ đến anh cùng Song Hỉ xem như đã xác nhận quan hệ. Chính là sau này mới phát hiện có điểm không đúng.

Mặc kệ anh toan tính nói ra bao nhiêu lời nhu tình, mật ngọt, Song Hỉ đều không chịu dọn về chỗ của anh. Đối với điểm này Tương Văn Đào nghĩ mãi không ra.

Cái xóm nghèo này có cái gì tốt. Nhà vệ sinh công cộng thì xa, tắm rửa tiện nghi thì phải có bồn tắm, không phải như vậy mới tốt cho việc tẩy trừ sau đó sao? Nói cho cùng thì chẳng qua là anh cũng muốn ở trong nhà tắm làm một lần...

Chẳng lẽ là lần lên giường đầu tiên để lại ám ảnh cho cậu? Nhưng Song Hỉ rõ ràng cũng rất thích làm cái loại sự tình này, tuy rằng bình thường biểu hiện rất đứng đắn, nhưng chỉ cần trêu chọc một chút sẽ nhanh chóng bốc cháy lên, bộ dáng hoàn toàn không giống như bị ám ảnh.

Vậy tại sao lại cứ kháng cự quay về nhà của anh?

Tương Văn Đào qua thật lâu mới biết rõ ràng ý nghĩ trong nội tâm của Song Hỉ.

Tuy rằng ngay từ đầu phải khó khăn lắm mới chấp nhận được *** đồng tính luyến ái, nhưng hiện tại Song Hỉ xem như đã muốn thực tủy biết vị.

Nam nhân vốn rất nhanh thích ứng, Tương Văn Đào kỹ thuật lại vượt trội mỗi lần đều khiến cho cậu dục tiên dục tử, tuy rằng sau khi tự chủ lại nhất định cũng có hối hận, nhưng tới lần tiếp theo lại vẫn là không chống cự được sự câu dẫn. Cứ thế nhiều lần chính cậu cũng hiểu được là vô vọng rồi, đơn giản đành cam chịu chấp nhận.

Không phải là ở trên giường thôi sao? Chỉ cần thoải mái là tốt rồi. Chỉ cần không ở chung... là được.

Trong lòng Song Hỉ, nếu ở chung cùng Tương Văn Đào, chẳng khác nào thừa nhận mình cũng biến thành đồng tính. Đó là một hậu quả thật nghiêm trọng. Nhưng nếu chỉ là chuyện lên giường cùng nhau, vậy tựa hồ dễ dàng chấp nhận hơn, có thể lấy câu ‘nam nhân là dùng nửa người dưới để suy nghĩ’ mà biện minh.

Cho nên Tương Văn Đào buồn bực là có lý.

Nếu không phải thật lòng rất thích người này cũng không đành lòng nói nặng với cậu, anh quả thực muốn mắng người. Loại ý nghĩ này của Song Hỉ, nói khó nghe là vừa muốn làm kĩ nữ lại vừa muốn làm trung trinh tiết liệt. Cậu hiện tại làm với Tương Văn Đào, hay là làm cùng tình nhân thì có gì khác biệt? Những cặp tình nhân giống như bọn họ cũng đâu có ít, vậy vì sao còn phải lừa mình dối người chứ?

Không khẳng định được danh phận, Tương Văn Đào phi thường buồn bực.

Song Hỉ rốt cuộc xem anh là gì? Là bạn lâu năm đến mat xa tính khí cho nhau? Anh rầu rĩ nghĩ: Chẳng lẽ hai người không ở chung, Song Hỉ vẫn còn có thể nhận định mình là người có tính hướng bình thường hay sao? Thử hỏi có người đàn ông bình thường nào, có thể cùng người đồng tính ân ái đến bất diệc nhạc hồ.

Sao có thể như vậy được, Tương Văn Đào này làm sao mà chấp nhận được cái loại quan hệ không rõ ràng, không có danh phận, anh nhất định phải tìm biện pháp, khiến cho quan hệ này trở thành danh chính ngôn

thuận...

44. Chương 44

CHƯƠNG 44.

Vào buổi chiều, Tương Văn Đào ngồi ở trong xe, đầu liên tục tính kế, ngón tay nhịp nhàng gõ nhẹ lên tay lái.

Giống như được hẹn trước, ngay khi đồng hồ điểm đúng giờ tan tầm, ở những tòa cao ốc bồng lên, lao xao thành phần trí thức áo mũ chỉnh tề, như bầy cá trước khi bơi ra biển rộng đều tụ về một chỗ.

Tương Văn Đào điều chỉnh tư thế, hơi nghiêng người, tìm kiếm Song Hỉ ở trong đàn cá kia.

Kỳ thật cũng không cần cố gắng tìm, anh đã sớm luyện thành loại công phu ở giữa đám người chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra mục tiêu của đời mình. Xa xa nhìn thấy người thanh niên y quan sạch sẽ đi ra đại sảnh, bước xuống cầu thang, tâm mắt vừa chuyển đến chiếc xe đậu ở bên đường, đồng thời cũng từ xa xa nhìn thấy anh khoe miệng liền nhếch lên, bước nhanh đến.

Tương Văn Đào mỉm cười nhìn tình nhân đang đi đến gần mình.

Song Hỉ bây giờ so với khi mới gặp lại, khác nhau một trời một vực. Cậu vốn có khí chất, thiên hướng lại nhã nhặn, làm thành phần trí thức lâu ngày, cái phần nhã nhặn kia lại càng vượt trội. Có thể nói cuộc sống của cậu cùng Tương Văn Đào rất mỹ mãn, trước kia thỉnh thoảng trên mặt cậu còn nổi vài cái khóa đậu, hiện tại da quang thịt trơn co giãn tốt, giống như thường xuyên đi dưỡng ở spa.

Mà cái này chỉ mới là thay đổi hình tượng về bên ngoài, quan trọng là sự thay đổi ở trong nội tâm.

Có lẽ cậu cũng không ý thức được rằng: bởi vì có liên quan đến việc cậu được một người

toàn tâm toàn ý sủng ái, cho nên hiện tại không giống như trước kia hay câu nệ. Giờ đây ánh mắt trong trẻo, khoe miệng hay cười, ngẫu nhiên khi nói chuyện với Tương Văn Đào còn để lộ ra vẻ mặt làm càn cùng nghịch ngợm, nếu như nói trước kia cậu còn có một chút không khí trầm lắng, như vậy hiện tại lại giống như thực vật được tưới nước chăm bón đầy đủ, thập phần sống động.

Tương Văn Đào nhìn thấy cậu như vậy, tâm tình liền giống như người làm vườn nhìn thành quả do mình bỏ công chăm sóc, không khỏi cảm khái.

Anh ở trong lòng âm thầm kêu lên: Song Hỉ ơi Song Hỉ em nếu như không nắm chặt lấy anh, nhất định sẽ hối hận! Một bên run sợ lo nghĩ như vậy, một bên lại cảm thấy mình giống như kẻ yếu lo lắng kêu gào không thôi, không khỏi mỉm cười tự giễu.

Chờ Song Hỉ lên xe, thấy khoe miệng cậu vẫn còn nét cười, liền nhin không được hỏi:

‘Có chuyện gì tốt mà cao hứng thế? Thăng chức? Lên lương?’

“...Không phải.” Sự vui mừng của Song Hỉ vì mình chưa thể đạt được hai điều mà Tương Văn Đào dự đoán nên bớt đi một chút hưng phấn, dừng lại chút xíu, nhưng rốt cuộc vẫn không nhin được vẻ vui sướng hài lòng, chia sẻ cùng anh: “Kế hoạch mở rộng thị trường của em được thông qua, sếp nói: “Làm rất tốt!”

Ra cậu vui vẻ như vậy là vì tự khẳng định được mình cũng như được người khác khen ngợi, Tương Văn Đào nở nụ cười, tay vò tóc cậu: “Em nha...”

Xe chạy nhanh trên đường, Tương Văn Đào cười cười nghe cậu nói chuyện, bởi vì được sếp khen ngợi cùng cổ vũ mà nói cười nhiều hơn bình thường. Xe chạy đến ngã tư, tay lái tùy tâm vừa chuyển, rẽ trái.

Khi Song Hỉ chú ý tới điểm này thì đã không còn kịp nữa rồi, “A, đi lầm đường...”

Tương Văn Đào khinh miêu đậm tả, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Đúng vậy.” Nói xong ý vị thâm trường liếc mắt quan sát cậu.

Cái nhìn này hàm chứa rất nhiều ý nghĩa, lại có vẻ mờ ám. Song Hỉ lập tức liên tưởng đến trăm nghìn lý do, mặt liền đỏ lên.

Tương Văn Đào có thói quen thích bày trò mỗi khi có chuyện vui, lần này không biết lại muốn mang cậu đi nơi nào. Song Hỉ thoáng chút ngượng ngùng, tránh mặt đi nhìn ra ngoài xem phố phường. Phong cảnh lướt qua dần trở nên quen thuộc, cậu đã từng lui tới rất nhiều lần... Cho đến khi nhìn thấy bảng hiệu của cửa hàng không thể quen thuộc hơn, sắc mặt Song Hỉ bỗng nhiên có điểm biến hóa vi diệu. Tương Văn Đào vẫn để tâm lưu ý phản ứng của cậu, đợi đến khi Song Hỉ mang vẻ mặt bất an quay qua như muốn nói điều gì, anh trước dè lại tay cậu vỗ vỗ trấn an, ngoài miệng cười nói: “Đi qua chỗ em nhiều lần như vậy, ngẫu nhiên cũng đi nhà của anh một chuyến có được không? Ân?”

Ngay câu nói đầu tiên đã ngăn không cho Song Hỉ có ý định quay trở về.

Ngẫm lại cũng đúng

Có qua có lại mới toại lòng nhau. Vấn đề dọn về ở chung cậu đã cự tuyệt rất nhiều lần, cho đến giờ Tương Văn Đào vẫn chiều theo ý của cậu, đã vậy hôm nay sẽ nhượng bộ một chút. Chỉ là đến nhà anh một lần, hẳn là không sao đâu.

Song Hỉ nghĩ như vậy liền có chút yên tâm, xem như ngầm đồng ý.

Ăn cơm xong, cũng tắm qua, trong ánh sáng nhu hòa của ngọn đèn uống rượu đỏ. Không khí tốt đến tận khi hai người bắt đầu tiến tới hôn nhau.

Một bên nghĩ thầm phải làm sao để tình nhân vui vẻ, bên kia lại không đành lòng vì toan tính mà hầu hạ, trận mây mưa này Tương Văn Đào cố ý thả chậm tiết tấu, nhiều hơn phần ôn nhu cẩn thận.

Trời hơi lạnh, tản mát mưa thu. Song Hỉ miễn cưỡng nằm úp sấp, nửa tỉnh nửa mê, mặc cho Tương Văn Đào phủ bên trên cậu, từng chút, từng chút hôn khẽ lên lưng cậu.

Sau khi cao trào cậu cũng rất hưởng thụ kiểu âu yếm ôn nhu này của Tương Văn Đào, giống như quyền luyện vô cùng, sủng ái vô biên. Giống như chú mèo bình thường thích được chủ nhân vuốt ve, thoải mái nói không nên lời.

Trong cảm giác mông lung, cậu cảm nhận được Tương Văn Đào đang vuốt ve xuống cánh tay, cổ tay, mu bàn tay, rồi đến ngón tay, đều được mềm nhẹ đối đãi trong chốc lát, sau đó có cái gì đó thật cẩn thận luồn vào.

Là một cái nhẫn.

Song Hỉ mở bừng mắt ra liền thấy được nó.

Kiểu của nam cho nên rất lớn, cũng nhìn ra được giá cả xa xỉ. Nó được mang vào ngón tay áp út của bàn tay trái. Song Hỉ nhìn thôi cũng biết đó là ý gì, lập tức mặt biến sắc, phản xạ có điều kiện muốn tháo nó ra.

Tay vừa động đã bị Tương Văn Đào dè lại, nói nhỏ: “Không được tháo!” Trên tay anh đeo một cái giống y hệt, cũng cùng một vị trí.

Hai cái nhẫn ở dưới ánh đèn lóe ra ánh sáng nhàn nhạt, trái tim Song Hỉ bang bang đập kịch liệt. Tương Văn Đào lại nhẹ giọng yêu cầu: “Song hỉ, đừng tháo ra!”

Song Hỉ hít một hơi thật sâu.

Cậu mở miệng có chút khó khăn: “Rất, rất quái...”

“Ân?”

“Nam nhân đeo nhẫn... rất kỳ cục.” Song Hỉ lắp bắp, “Đồng sự sẽ nói như thế nào...”

Tương Văn Đào trầm mặc một lúc, bỗng nhiên nhoẻn miệng cười: “Biết ngay em sẽ nói như vậy.” Anh lấy ở dưới cái gối ra một sợi dây chuyền nhìn rất tinh tế, “Đem nhẫn luồn vào đây rồi mang trên cổ thì có thể chứ?”

Song Hỉ ngẩn ra, trong lòng vô cùng mâu thuẫn. Vào thời điểm Tương Văn Đào định thay cậu mang sợi dây chuyền lên, cậu giữ tay anh lại, cũng không dám nhìn đến biểu tình của đối phương, chỉ tâm hoảng ý loạn nói: “Không được... Không được đâu...”

Tương Văn Đào trầm mặc.

Song Hỉ không dám nhìn anh, cậu biết, không khí đêm nay đã hoàn toàn bị mình phá hủy.

Một lát sau, Tương Văn Đào quay mặt của Song Hỉ lại, nhìn thẳng vào mắt cậu: “Song Hỉ, em nói rất quái, không phải là vì nam nhân mang nhẫn, mà là bởi vì nam nhân đeo nhẫn cho nam nhân phải không?”

Song Hỉ sợ run cả lên.

Cậu cảm thấy được đối phương nhìn mình bằng ánh mắt này làm cậu quả thực không thể trốn tránh được nữa, ước gì mình có thể hóa thành tro bụi ngay tức khắc. Giây dụa cũng không tránh ra được, ngón tay của Tương Văn Đào giống như kềm sắt ghì chặt cậu lại, đành dùng ngữ điệu van lơn kêu một tiếng: “Tương Văn Đào...”

“Bởi vì hàm nghĩa trao nhẫn rất rõ ràng, cho nên không dám nhận sao?”

“Tương Văn Đào anh đừng như vậy...”

Tương Văn Đào nói: “Song Hỉ em nói thật đi, em nghĩ tới tương lai ra sao? Trong tương lai của em Có anh không?”

Vấn đề này thật sự là nói không nên lời, Song Hỉ chợt rụng rời, ngay cả cầu xin tha thứ cũng không thể nói ra.

Tương Văn Đào tâm thật lạnh, thật lạnh.

“... Không có?”

Song Hỉ rủ mắt xuống, cố gắng trốn tránh tầm mắt của anh. Tương Văn Đào đôi tay dường như mất đi sức lực, buông lỏng xuống tựa như không còn khí lực để cầm bắt cứ thứ gì.

Song Hỉ rất buồn, thật lâu sau mới nghẹn ngào nói ra một câu: “Tương Văn Đào, chúng ta hai người đàn ông, có tương lai cái gì...”

Một nam một nữ, còn có thể tiến tới hôn nhân, còn hai người đàn ông...

Tương Văn Đào cười: “Em định cứ ở bên anh như vậy sao?”

Song Hỉ hoàn toàn không dám nhìn anh: “...”

“Chẳng lẽ em định sau này sống chết gì cũng kết hôn, rồi lại cùng anh dây dưa bất chính, chúng ta ở sau lưng vợ của em đặt ra hẹn ước, mỗi năm gặp mặt một ngày?”

Song Hỉ bị cái loại ngữ khí châm chọc này của anh làm cho khó thở, yếu ớt biện bạch: “Em không nghĩ như vậy...”

“Vậy em rốt cuộc nghĩ như thế nào?” Tương Văn Đào cuối cùng phát tác, âm thanh phát ra bão tố.

Anh chịu đủ rồi, thật sự là đủ rồi. Hao tổn tâm cơ cốt để người này vui vẻ, chính là nghĩ rồi có một ngày mình sẽ được hồi đáp. Song Hỉ không phải không thích anh, nhưng lại luôn né tránh không để cho anh một chút hi vọng. Anh cũng là người, sẽ có lúc thấy nản lòng, rồi khổ sở. Thích người này đã nhiều năm như vậy, nhưng thủy chung chỉ có một mình anh nỗ lực, rốt cục có năng lực đi được bao xa?

Song Hỉ hiện tại co rúm lại: “Em không biết, chúng ta hôm nào bàn lại...”

Cậu một mực trốn tránh rốt cuộc khiến Tương Văn Đào xù lông nhím. Anh đột nhiên lật Song Hỉ lại, dùng ưu thế của dáng người chặt chẽ kiểm chế cậu, lấy ở trên tủ đầu giường sợi dây điện thoại trói chặt hai tay,

Song Hỉ bị anh làm cho sợ hãi, “Anh làm gì, Tương Văn Đào, anh làm gì vậy?” Vừa kêu vừa giãy dụa không thôi.

Tương Văn Đào đè cậu lại, một tay mãnh liệt cầm lấy phân thân giữa hai chân cậu. “Em chỉ cần tính thôi chứ gì? Chỉ cần thoải mái là đến nơi phải không? Được anh thỏa mãn cho em.”

Vào thời điểm anh mạnh mẽ đi vào, nước mắt của Song Hỉ liền xèo xèo chảy xuống, “Tương Văn Đào!”

45. Chương 45

CHƯƠNG 45.

Một tiếng kêu này vang lên trong không gian mờ ảo của phòng ngủ nghe có vẻ thực tiêm lệ, vật đang chôn sâu ở bên trong của Tương Văn Đào ngạnh thêm một chút.

Anh cũng không có tức khí đến hoàn toàn mất đi lý trí, đối mặt với Song Hỉ, anh không thể làm ra lỗi lầm mà mình không thể vãn hồi

Người Thiểm tây có câu: Gái về nhà chồng phải đánh phủ đầu. Đánh vài lần sẽ thành con dâu ngoan.

Cậu này trước tiên mà nói khẳng định là bạo lực gia đình, nhưng cũng là nói trong hôn nhân khác phái, cho dù đồng tính tình lữ một lời không hợp mà vùng tay cũng có xảy ra (Dù sao cũng là hai động vật giống đực). Tuy nói Song Hỉ đáng trách kia cần phải giáo dục một chút, nhưng Tương Văn Đào làm sao nỡ đánh cậu, cho dù có trừng phạt thì cũng phải tìm một biện pháp phù hợp với tính cách của cậu.

Nhưng Song Hỉ khi kêu lên lại nghe như tiếng nước nổ, còn có sắc mặt trắng bệch, thân thể thì cứng ngắc, không có giây phút nào mà người đang ở dưới thân của anh không hiển lộ vẻ khẩn trương cùng sợ hãi, Tương Văn Đào nhìn chằm chằm, lập tức có chút hối hận.

Người anh coi trọng đã lâu như vậy, làm sao mà có thể bỏ qua sự thật rằng không thể làm nhục cậu.

Nhưng nếu cứ như vậy để chuyện này dừng lại, đây chẳng phải tiếng sấm to thì mưa nhỏ đầy sao, vậy ý nghĩa giáo dục cũng mất đi tác dụng.

Thấy anh tạm dừng làm cho Song Hỉ có chút hi vọng.

Tương Văn Đào cơ thể cũng không phải quá cường tráng, nhưng cho dù là đã tiêu hao không ít thể lực, anh cũng có thể không tốn chút sức nào đã ôm được Song Hỉ lên. Kia đúng là sức mạnh tiềm ẩn...Như vậy nếu như thực sự chọc giận người này, không cần phải nói, khẳng định chính mình cũng không có gì tốt đẹp.

Cho nên Song Hỉ cũng thật khẩn trương.

Cậu thật không dám động, cũng không thể mở miệng cầu xin tha thứ, toàn thân cứ như vậy mà căng thẳng, chờ đợi sự may mắn biết đâu Tương Văn Đào lại giống như bình thường, sẽ mềm lòng, thở dài, rồi sau đó tha thứ cho cậu.

Tương Văn Đào quả thực có chút mềm lòng, nhưng nghĩ nghĩ, vẫn là cảm thấy không được.

Không nói quy tắc liền không nghe lời, con đường ôn nhu anh đã đi nhiều lắm rồi, làm cho tính tình của Song Hỉ cũng có phần dễ người, đây là thời điểm tốt nhất để cho cậu hiểu thế nào là ‘gia quy’.

Nghĩ như vậy, liền điều chỉnh tư thế một chút, miệng thổi vào tai Song Hỉ

Tư thế này làm cho Song Hỉ mẫn cảm rên lên một tiếng, vừa như là rất khó chịu, lại giống có chút vui thích. Tương Văn Đào vừa nghe được, cố gắng kiềm chế tâm thần nhộn nhạo. Anh dùng lực vỗ vỗ lên mặt của cậu, thanh âm nặng nề nói: “Song Hỉ, theo điều luật của đạo đức truyền thống. Em đã đi theo anh, sẽ không còn đường lùi. Có hiểu hay không?!” Nói xong lời cuối cùng rớt cuộc nhin không được, hung hăng va chạm, như nguyện ý nghe được Song Hỉ thét lên một tiếng chói tai.

Kì thực những lời này của Tương Văn Đào, hoàn toàn giống như cường đạo, đã làm khó cậu còn nói giống như đúng lý hợp tình thâm trầm hữu lực vậy. Song Hỉ lúc này phàm còn chút năng lực suy nghĩ sẽ lập tức nhảy dựng lên mà cãi cọi: “Theo cái gì... mà...theo? Lão tử nếu như theo người chẳng thà làm quỷ! Nhưng đáng tiếc đầu óc Song Hỉ lúc này giống như tương hồ, cả người mơ màng màng, chỉ biết cố gắng hít thở.

Tương Văn Đào lại thúc vào thật mạnh: “Hiếu hay là không?”

Song Hỉ ô một tiếng, mang theo khóc âm nói: “Hiếu. Hiếu rồi mà...”

Tương Văn Đào lắc cậu một hồi, nhìn thấy người dưới thân mặt đỏ bừng ra sức hít thở, chỉ sợ cậu nói đã hiểu kỳ thật cái gì cũng không thông. Ba một cái bật đèn bàn lên, khuôn mặt của Song Hỉ bị lộ ra hoàn toàn dưới ánh sáng, theo bản năng tránh ra một chút.

Tương Văn Đào rất nhanh giữ mặt của cậu lại, dưới ánh đèn ánh mắt lạnh lùng ép hỏi: “Anh hỏi em, anh là gì của em?”

Anh cúi người bộ dáng ép hỏi tràn ngập khí thế, có một loại uy hiếp, mà Song Hỉ, mặc kệ là vùng vẫy như thế nào, vẫn bị khí thế của anh bao vây chặt chẽ, đành phải cam bái hạ phong. Trong ánh mắt cường bức của Tương Văn Đào làm cho cậu khắc sâu ý thức được nếu mình dám nói là bạn học hay là bằng hữu, anh tuyệt đối sẽ không khách sáo với cậu nữa. Cho nên mới nói kẻ thức thời là trang tuần kiệt. Song Hỉ chần chờ một thoáng, mặc dù cảm thấy có chút xấu hổ khó có thể nói ra, nhưng trong hoàn cảnh này, vẫn là làm một trang tuần kiệt có lẽ sẽ tốt hơn.

“Nam..., là bạn trai...”

Thanh âm nhỏ nói xong, cả khuôn mặt cũng nóng đến lợi hại. Lo lắng đề phòng nghĩ mình đã thừa nhận Tương Văn Đào là người yêu rồi hẳn là anh sẽ tha thứ cho mình đi? Nhưng Tương Văn Đào vẫn chưa hài lòng.

“Là nam nhân. Anh là nam nhân của em!”

“...”

Tương Văn Đào thực bá đạo ra lệnh: “Lặp lại lần nữa, anh là gì của em?”

“...”

Song Hỉ quỳnh lên, Tương Văn Đào dùng sức cầm lấy hạ thân của cậu, bị nam nhân nắm lấy bộ phận yếu hại thật sự là một lời nhắc nhở nghiêm khắc, Song Hỉ thật không có tiền đồ lập tức liền khuất phục: “Nam nhân, là nam nhân.”

Tốt lắm.

Tương Văn Đào hít sâu một hơi.

“Diệp Song Hỉ, em phải sâu sắc nhớ kỹ chính mình hôm nay đã nói những gì.”

Câu nói này giống như lời kết thúc của màn kịch làm cho Song Hỉ giống như được đại xá, lập tức thuận theo gật đầu.

Chính là cậu gật đầu quá nhanh, thế cho nên khiến anh không thể không nghi ngờ cậu nhất thời chỉ là muốn hoàn toàn thoát ra khỏi tình huống mà thôi. Tương Văn Đào cau mày, trong giọng nói mãnh liệt mang ý ám chỉ: “Tạm thời chưa nhớ cũng không sao, bởi vì anh sẽ cố gắng toàn lực để tăng cường trí nhớ cho em ”

Tương Văn Đào trợ giúp người khác tăng cường trí nhớ trình độ nhất định rất cao thâm, bởi vì thời gian rất lâu về sau, Song Hỉ nhìn thấy dây điện thoại ở trên tủ đầu giường đều run như cây sậy. Cậu thật sự là... sợ bị trối...

Thế lực cạn kiệt, Song Hỉ rốt cuộc mềm nhũn ở trên giường.

Trải qua trận mưa kéo dài, cậu đã bị Tương Văn Đào dạy dỗ ra trò, thậm chí phải ngủ, ngủ thôi... Chính là trong mộng lung cũng mơ hồ nhớ hình như mình quên mất điều gì, trước mắt có nhân ảnh thoáng qua, hình như thân hình mà mình rất quen thuộc cũng như hiểu rõ, là Tương Văn Đào đang giúp cậu tháo sợi dây điện thoại ra.

Đầu ngón tay giần giật, cậu muốn nắm tay Tương Văn Đào để gây sự chú ý của anh, nhưng ngón tay một chút khí lực cũng không có, chỉ có thể vuốt nhẹ lên làn da một chút.

Tương Văn Đào cúi đầu nhìn, thấy cậu cổ như nướn mí mắt lên thì thào mấy tiếng: “Em cũng đã từng nghĩ tới...” Nói chưa hết câu mắt đã nhắm chặt, ngủ mất.

.....

Tương Văn Đào giật mình, suy nghĩ kỹ trong chốc lát đột nhiên tỉnh ngộ.

Nghĩ tới? Cậu cứ nhiên có nghĩ tới chuyện này.

Song Hỉ người này luôn lo trước sợ sau, mối quan hệ nông nổi cùng mình phát triển dây dưa cho tới bây giờ. Trong đêm dài yên lặng làm sao có thể không sợ hãi. Cho dù là cân nhắc bấy lâu nay, cũng không nghĩ ra phải làm như thế nào, chỉ biết dò dẫm từng bước, lửa cháy đến nơi thì trơ mắt đứng nhìn. Nói như vậy trong tương lai của cậu không phải là không có mình, mà căn bản nghĩ hoài không ra là có tương lai hay không.

Nhìn khuôn mặt mệt mỏi của Song Hỉ trong giấc ngủ, Tương Văn Đào rõ ràng hơn ai hết mình yêu người này chính là bởi khuyết điểm của cậu.

Nhát gan, quá nhất gan, không có chủ kiến, cho dù quyết định cái gì cũng không giữ được sự kiên định về điều mà mình tin tưởng.

Tương Văn Đào bỗng nhiên nở nụ cười, nhéo hai cánh mũi của Song Hỉ.

“Diệp Song Hỉ, em không biết làm như thế nào mới tốt sao? Vậy thì theo anh đi, anh sẽ làm người dẫn đường.”

46. Chương 46

CHƯƠNG 46.

Cửa phòng bếp rộng mở sáng ngời, Song Hỉ đứng cạnh bồn rửa gọt vỏ khoai tây.

Ở trên bếp nồi súp đang sôi sùng sục, thoang thoảng trong không khí có mùi thịt bò kho tàu. Trên bàn số lượng rau dưa chờ xử lý nhiều gấp đôi bình thường, mọng nước tươi roi rói, cho thấy hôm nay có đãi tiệc.

Bếp trưởng Song Hỉ vô cùng cẩn trọng chăm chút cho từng món ăn, bởi vì tiệc này khoản đãi không phải ai khác, mà là mẹ của Tương Văn Đào.

Mẹ của Tương Văn Đào...

Nghĩ đến Song Hỉ liền nhịn không được nuốt ực một cái, sợ muốn chết.

Làm gì tới nông nổi phải gặp cha mẹ, đáng thương là cậu cho đến giờ cũng còn chưa hiểu được đang xảy ra chuyện gì. Tối qua sau một hồi mây mưa tinh mỗi lực mệt, Tương Văn Đào nguyên lai nói như sau:

“Này, ngày mai nấu nhiều món ăn hơn một chút, mẹ của anh tới đây.”

Tuy rằng vẻ mặt của anh giống như là lơ đãng, có vẻ như chợt nhớ mới khinh miêu đạm tả, nhẹ nhàng bâng quơ nhắc tới, nhưng tin tức bất ngờ này vẫn làm cho Song Hỉ vốn đang buồn ngủ lấp bắp kinh hãi, cơn buồn ngủ bay sạch không còn một mống.

“Anh, mẹ của anh...”

“Đi Bắc kinh dự cuộc họp thuận đường ghé qua.”

Cho dù Tương Văn Đào tận lực làm cho ngữ khí cùng vẻ mặt giống như chuyện này là bình thường, thì Song Hỉ sau khi nghe được tin này có vẻ hít thở không thông.

Mẹ của Tương Văn Đào sớm không đến muộn không đến, tại sao lại cố ý đến ngay lúc này?

Từ sau chuyện bị Tương Văn Đào trừng phạt, nguyên bản ý nghĩ muốn giao vận mệnh của mình cho ông trời an bài cũng đã thay đổi.

Cậu hiện tại đã có suy nghĩ thoáng hơn, cũng không còn trốn tránh mối quan hệ với Tương Văn Đào. Tuy rằng phòng trọ bên kia vẫn chưa trả lại, nhưng cậu thường xuyên ngủ lại bên này, nói hai người sống chung cũng không khác biệt là mấy. Có lẽ là biết trốn tránh cũng vô ích, hà tất phải trả giá thêm làm gì, cậu duy trì tình trạng yên tĩnh như bây giờ. Đương nhiên Tương Văn Đào xem thế là chưa đủ. Lần này để cậu gặp mặt mẹ của mình, có lẽ cũng không giống như lời anh nói là thuận đường, mà xuất phát từ sự sắp xếp tỉ mỉ của anh.

Song Hỉ thở dài.

Biết đối phương khấn trương như vậy thận trọng nắm giữ chính mình, trong lòng quả thật có điểm ngọt ngào. Chính là trừ bỏ ngọt ngào ra cũng còn một chút phiền não.

Gặp cha mẹ...cũng giống như tên đã bắn ra khỏi cung không thể quay trở lại, Tương Văn Đào quyết ý đem quan hệ của bọn họ công khai với người nhà. Nhưng chính mình lại không thể quyết định giống như anh. Ngoài cửa sổ ánh nắng chiếu vào rực rỡ, dưới ánh nắng mặt trời Song Hỉ lại lâm vào thật sâu cái suy nghĩ mê mang lần thứ một trăm hai mươi:

Diệp Song Hỉ, mi thật sự sẵn sàng đón nhận, phải đi con đường đồng tính luyến ái này sao?

Làm cho khán giả chúng ta đứng ở góc độ người quan sát, không thể không nói, Tương Văn Đào đã quyết định đúng.

Xem cái cách Song Hỉ khi chuẩn bị tiệc mà vẫn còn do dự thì biết, con người của cậu tính tình rất bị động, cần phải có một người cầm tay giúp cậu tiến bước về phía trước. Cậu quả thật chưa chuẩn bị tốt tâm lý đi gặp cha mẹ, hơn nữa cả đời có khi cũng không thể làm tốt cái loại tâm lý này. Tương Văn Đào đối với việc này hiểu biết thật sự rất rõ ràng, cho nên anh căn bản không để cho cậu có thời gian chuẩn bị, cho người này thời gian cũng vô dụng, còn không bằng dao sắc chặt gọn tốc chiến tốc thắng mới hữu hiệu.

Buổi chiều, mẹ Tương một người đại giá quang lâm.

Vừa vào cửa, đã ngửi thấy mùi canh gà, hầm ít nhất cũng bảy tám canh giờ, rất thơm.

Ấn, súp ngao không tồi.

Tương Văn Đào quan sát phản ứng của mẹ, mỉm cười.

Anh cũng như mẹ của mình, chưa bao giờ là chủ nhân của phòng bếp. Nhưng hai người lại rất sành ăn, một món ăn sau khi nếm qua, ngon dở như thế nào sẽ được hai người nhận xét y như một chuyên gia, rất khủng bố. Khởi đầu này thật là tốt, chưa thấy người, đã có mười phần cảm tình.

Tương Văn Đào khoái trá kêu lớn: “Song Hỉ ”

Tại trù phòng suất nữa thì Song Hỉ dao cắt vào tay.

Đến đây, đến đây, nói gì thì nói, con dâu xấu cũng phải gặp cha mẹ chồng.

Sự việc đã đến nước này, cho dù có trốn tránh như thế nào cũng không khỏi, thôi thì đừng cảm đối mặt.

Tự trấn an xong rồi, giọng run run đáp lời, hít sâu một hơi, đem lời kịch đã chuẩn bị từ trước nhả lại một lần, cước bộ lơ mơ đi ra ngoài nhận phỏng vấn.

Mẹ Tương đang đổi giày, đứng ở trong phòng khách, bất động thanh sắc đánh giá cảnh vật xung quanh.

Ấn, trong phòng thu dọn thật sự ngăn nắp, có thể nói là sáng sủa sạch sẽ. Bà làm như lơ đãng hỏi: “Kêu người dọn dẹp mất nhiều thời gian không? Hết bao nhiêu tiền?”

Tương Văn Đào cười.

“Đã lâu rồi không có gọi người, đều là một tay Song Hỉ thu dọn.”

“Vậy sao...”

Nếu như cái công phu mặt mũi này không phải là để ứng phó với bà, thì người kia quả là mười phần vẹn mười.

“Song Hỉ.” Tương Văn chào đón người ở trong phòng bếp đi ra, “Lại đây, lại đây nào.”

Mẹ Tương chậm rãi quay người lại, ánh mắt sắc bén, đánh giá người con trai có khuôn mặt đỏ bừng đang đi đến kia, vừa nhìn là đã biết đang cố gắng trấn tĩnh.

“Con...,con chào dì...”

Thời niên thiếu, Song Hỉ nhớ rõ đã từng gặp qua mẹ của Tương Văn Đào một lần.

Bộ dáng gì đó thì cậu cũng không nhớ rõ lắm, nhưng ấn tượng để lại trong cậu đó là một người phụ nữ rất lợi hại, không phải loại phụ nữ môi mỏng chanh chua, tùy thời có thể nhảy đong đồng chữm mắng người, cho đến hiện tại Song Hỉ mới biết được là, đó không gọi là lợi hại, mà phải kêu bằng khí thế.

Mười lăm năm đã qua đi, khí thế nữ vương năm đó của mẹ Tương vẫn không hề giảm bớt. Kì thực vóc dáng của bà cũng chỉ ở mức trung bình, nhưng không biết tại sao lại có cái cảm giác cao cao tại thượng, bảo Song Hỉ như thế nào không cảm thấy rụt rè.

Tương Văn Đào cầm tay cậu nắm chặt, hai người tầm mắt liền nhìn nhau.

Song Hỉ bàn tay ướt đầm mồ hôi, Tương Văn Đào âm thầm bóp nhẹ tay cậu một cái, giống như muốn truyền nội lực. Cuối cùng mới quay mặt lại, mỉm cười nói: “Mẹ, cậu ấy chính là Song Hỉ. Mẹ còn nhớ không? Trước kia hai người đã từng gặp nhau.”

“Có sao? Mẹ Tương nhìn hai bàn tay nắm lại của họ một lát, tầm mắt quay lại nhìn mặt Song Hỉ. “Mẹ không nhớ rõ lắm.”

“Khi đó mẹ đưa con đến trường, có mời toàn bộ bạn chung phòng đi ăn cơm.” Tương Văn Đào nhắc cho mẹ nhớ.

Nga... dường như là có chuyện như vậy thật, có một tiểu nam sinh từng lưu lại cho bà ấn tượng rất tốt...

Chợt nhớ đến đây mẹ Tương ngạc nhiên: “Chẳng lẽ cậu ấy chính là...”

“Àn.” Tương Văn Đào cười liếc Song Hỉ một cái, “Từ lúc đó cậu ấy liền làm trâu làm ngựa cho con, chắc là thiếu nợ con từ kiếp trước.”

Song Hỉ lờm anh, căng thẳng trong lòng cũng theo câu nói đùa của Tương Văn Đào vơi đi một chút, bắt đầu ngại ngùng cười nói đón tiếp vài câu.

Bởi vì đồ ăn nấu vẫn chưa xong, nên cậu cũng không thể ở phòng khách quá lâu. Mẹ con Tương gia đưa mắt nhìn cậu đi vào bếp, Tương Văn Đào có bảy phần vui mừng ba phần khoe, ướm hỏi: “Mẹ cảm thấy cậu ấy như thế nào?”

Mẹ Tương thần nhiên: “Chưa thể nói trước được điều gì.”

Bạn học và bạn đời của con, là hai khái niệm hoàn toàn bất đồng. Đối với người sau yêu cầu hà khắc hơn người trước rất nhiều, không thể dễ dàng thừa nhận.

Tương Văn Đào thu lại tươi cười, nhẹ nhàng nói: “Mẹ, cậu ấy lá gan rất nhỏ.”

Mẹ Tương làm gì mà không nghe ra ý cảnh báo ‘Mẹ đừng dọa đến cậu ấy’ trong câu nói này, khẽ cau mày.

Đứa con này ngay từ nhỏ tính cách đã rất độc lập, càng lớn tính tự chủ càng mạnh, sau khi thành niên thì không còn nghe theo sự sắp đặt của cha mẹ.

Năm đó muốn nó thi vào trường quân đội, nó lại ôm ấp mộng đi du học ở nước ngoài. Giới thiệu con gái của tham mưu trưởng cho nó, nó bùng nổ rồi không thèm quan tâm. Cha của nó nhất thời sinh khí mắng mấy câu, mấy năm nay cũng không thấy về nhà, thời gian dài trôi qua, đối với chuyện nó không thích nữ nhân thôi thì làm cha mẹ cũng đành phải chậm rãi chấp nhận. Lần này nó lại chủ động điện về nói muốn giới thiệu với bọn họ một người, làm mẹ nó trong lòng cũng cảm thấy có chút nhẹ nhõm. Hiện tại thì tốt rồi...Lại phải nhìn đứa con đối với người thanh niên kia nhất mực giữ gìn, còn có cái gì mà không rõ chứ...

Bữa tối rất nhanh đã được dọn lên.

Không khí có thể nói là hòa hợp, cũng không nhàm chán.

Mẹ Tương cũng không phải dùng phương pháp cao nhấ gì, bà vừa ăn vừa hỏi thăm chuyện nhà của Song Hỉ. Cậu cũng biết rõ nhìn thì giống như nói chuyện phiếm, kì thực tất cả đều có thâm ý, bởi vậy cũng đáp thật sự cẩn thận.

“Con có một đứa em gái, hiện đang học ở nước ngoài.”

“Cha mẹ đều về hưu, sức khỏe cũng tốt, bình thường hay đi núi, rồi đánh bài.”

Song Hỉ vừa trả lời nhưng trong đầu lại trộm cảm thán.

Thực là một người khôn khéo. Có lẽ những người mẹ đối với bạn đời của con mình đều khôn khéo như mẹ Tương. Tương tượng sau này mẹ của mình cũng sẽ như vậy, vận dụng mọi cách rồi nói bóng nói gió, có thể Tương Văn Đào sẽ không phải chịu đựng nhiều lắm, dù sao điều kiện của anh ít có điểm để chê trách, người bạn đời sau này của Song Khánh mới đáng lo, nếu điều kiện có kém một chút, chỉ sợ cửa kia không dễ qua.

Bởi vì khẩn trương, Song Hỉ hầu như không ăn được gì. Chờ Tương gia mẫu tử ăn xong, cậu đem thức ăn dọn vào bếp, hai người kia chuyển ra ban công uống trà.

Mẹ Tương chậm rãi nói: “Con đã xác định rồi sao?”

Tương Văn Đào mỉm cười.

“Mẹ, Song Hỉ là người thích hợp nhất”

“Phải không?” Dựa vào lan can nhìn ra ngoài. “Cậu ta thích hợp chỗ nào?”

Mẹ Tương lắc đầu. “Gia cảnh rất bình thường, sau này không trợ giúp được gì cho con. Bản thân của nó bằng cấp lại không cao, học cũng không giỏi. Công việc hẳn là do con tìm cho nó, đúng không? Ash, mẹ cứ nghĩ con cho dù là đàn ông, cũng sẽ tìm một người thật xuất sắc, rất đáng thưởng thức, không ngờ lại...”

Tương Văn Đào lạnh nhạt cười.

“Ưu điểm của cậu ấy không phải trên phương diện này.”

Anh nhìn về phía phòng bếp, từ ban công bên này có thể nhìn thấy mọi động tĩnh của cậu nơi trù phòng, đó cũng là nguyên nhân để hai mẹ con nói chuyện không hề cố kỵ. Song Hỉ đang rửa chén, hai tay dính đầy bọt xà phòng, một đồng chén đĩa toàn dầu mỡ, qua tay cậu liền trở nên ‘sạch bong kin kít’.

Mẹ Tương nhíu mày.

Bà cũng không phải nói là Song Hỉ không tốt, chính là không xuất sắc. Bà cảm thấy con của mình rất đáng giá, có thể tìm được người tốt hơn, xứng đáng hơn, tốt nhất là gia thế, tài hoa, mỹ mạo, giáo dưỡg đều vượt trội, nếu như là phụ nữ thì sắc đẹp cần hơn...Nói đến đây, vẫn là không hi vọng gì nhiều, chỉ mong nó có một gia đình bình thường giống như mọi người.

“Hôn nhân cũng giống như đi mua giày, chỉ cần vừa chân mình, những thứ khác đều không quan trọng.”

“Nói không chừng mai mốt còn có đôi khác vừa chân hơn.”

“Sẽ không.” Tương Văn Đào than thở, “Sống tới bây giờ, mới gặp được một người như Song Hỉ.” Cho nên nhất định phải chặt chẽ giữ lấy, tuyệt đối không thể bỏ lỡ.

Mẹ Tương thở dài “Con đã quyết tâm chọn cậu ấy rồi?”

“Vâng.”

Kì thực mẹ Tương cũng biết, con mình kêu đến xem, cũng không phải muốn nghe ý kiến của bà, chẳng qua là giới thiệu cậu cho bà nhận thức, thông báo một tiếng mà thôi. Bà thật sự thất vọng, cũng không thể làm gì. Thậm chí một chút ý kiến thể hiện sự thất vọng của người làm mẹ cũng không thể nói ra, định nhẩn nhẩn nhưng rồi cuối cùng không kèm được phải chê một câu: “Thật sự là cậu ấy có lợi rất nhiều rồi.”

Tương Văn Đào lặng yên trong chốc lát, bỗng nhiên cười lên.

“Mẹ, người đừng nghĩ rằng con là báu vật mà mọi người đều muốn giành lấy. Song Hỉ... vẫn chưa xác định sẽ sống đời cùng con.”

“Gi?” Mẹ Tương rõ ràng biến sắc.

“Cậu ấy không phải đồng tính, là bị con ngành bức nình loạn...”

Mẹ Tương há miệng, không thể tin nổi.

Đúng vậy con của người ta, chưa chắc đã dễ dàng nghĩ đến quan hệ như thế này với con mình...

47. Chương 47

CHƯƠNG 47.

Thời tiết ngày càng lạnh, mọi người mặc áo mùa đông vào thì cũng sắp đến...vạn thánh lễ, Giáng sinh, Nguyên đán từng ngày một cứ đến hẹn lại lên, một năm mới sắp tới rồi.

Năm nay tết âm lịch vào khoảng hạ tuần tháng giêng, cũng không còn mấy ngày nữa, trên đường không khí đón mừng năm mới trở nên rôm rả, mọi người khi nói chuyện phiếm, cũng hay hỏi thăm nhau đón tết như thế nào.

Trong công ty nhân viên phần lớn không phải là người địa phương, đa số đều lựa chọn về quê để đoàn tụ với gia đình. “Song Hỉ, cậu cũng sẽ về quê chứ?”

Song Hỉ vừa ngẩng đầu: “Àn?” Chợt nhận ra mình đang thất thần. Chỉ kịp phản ứng nga một tiếng, nhẹ gật đầu.

Nếu có thể lựa chọn, cậu thật sự không muốn quay về, chính là không thể làm khác.

Mấy ngày trước cha mẹ đã gọi điện thoại đến, nói dì Ba của cậu giới thiệu một đối tượng. Bên nhà gái điều kiện không tồi, hơn nữa đối với công ty nơi cậu làm việc cũng có vẻ rất hứng thú, hiện tại chỉ chờ cậu về để hai bên gặp mặt.

Nếu là trước đây, Song Hỉ đối với chuyện này nhất định ôm kì vọng rất lớn, nhưng hiện tại cậu còn kì vọng gì đâu, thậm chí không một chút hứng thú, chỉ cảm thấy thêm phức tạp và lo lắng.

Việc này tuyệt đối không thể để cho Tương Văn Đào biết được.

Bởi vì Tương Văn Đào chính là một trong những nguyên nhân khiến cậu phiền não.

Ngày hôm đó khi mẹ của Tương Văn Đào về rồi, đóng cửa lại, hai người tầm mắt giao nhau một hồi.

Cái nhìn ngẩn ngủ qua đi, Tương Văn Đào bỗng nhiên nở nụ cười, gẩy đầu có vẻ thoải mái nói: “Gặp cha mẹ dường như không khó khăn như trong tưởng tượng đúng không?”

Lúc ấy cậu chỉ liếc nhìn anh một cái, không hé răng. Lời này chắc chắn là muốn ám chỉ điều gì, cậu không dám tùy tiện tiếp chiêu.

Tương Văn Đào đợi trong chốc lát thấy cậu không mở miệng, đành phải nói rõ ra. “Song Hỉ, anh chờ ngày nào đó em sẽ giới thiệu anh với cha mẹ.”

Chính là những lời này, trở thành gánh nặng trong lòng Song Hỉ.

Cậu biết hiện tại Tương Văn Đào hi vọng được hỏi đáp một cách bình đẳng. Anh coi trọng cậu, cũng hi vọng một điều tương tự. Anh để cậu diện kiến mẫu thân, cũng mong cậu ở trước mặt người nhà thừa nhận thân phận của anh. Làm sao mà không hiểu được đạo lý vợ chồng phải đối đãi ngang nhau, cho dù chỉ mới là người yêu, cũng giống như sinh ý tràng thượng có qua có lại mới tốt. Nếu trong hai người chỉ có một người trao đi tình cảm mà thủy chung không nhận được hồi đáp, cuối cùng là sẽ mệt mỏi rồi sau đó buông tay.

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng Song Hỉ cũng tự biết rằng, ở sâu trong nội tâm của mình, kì thật rất sợ một ngày nào đó Tương Văn Đào rút cuộc thất vọng với cậu sau đó quay lưng mà đi. Đùng giống như Rhett Butler và Scarlett O'Hara, đợi đến khi nàng nhận ra tình cảm của mình, tỉnh ngộ quay đầu lại, thì chàng đã một mỗi buông tay. (*)

Thời gian từng ngày cứ trôi qua, còn Song Hỉ mỗi ngày đều sống trong những mâu thuẫn khó vượt qua.

Tương Văn Đào không thúc giục cậu, thậm chí cũng không nhắc tới đề tài này. Anh đối với cậu vẫn như lúc bình thường, tốt đến mức làm Song Hỉ cảm thấy giống như mình có tội. Biết rất rõ Tương Văn Đào đang đợi chính mình lên tiếng, nhưng cậu lại không thể hạ được quyết tâm. Đúng vậy, giấy thì không gói được lửa, nếu không muốn mất đi người này, một ngày nào đó cũng phải công khai cùng cha mẹ. Chính là, cũng giống như mọi người, cậu hi vọng trái bom này tháo kíp nổ càng muộn càng tốt... Nhưng sự thật là không có khả năng để cậu trốn tránh mãi.

Rút cuộc vào một buổi tối, Tương Văn Đào kèm chế không được, thử mở miệng thăm dò.

Tin tức trên truyền hình đang nói về cuộc xuân vận năm nay đã bắt đầu khởi động, đề tài này thực miễn cảm, Song Hỉ đang định mượn cớ dời đi, Tương Văn Đào lại giống như muốn nhắc nhở, quay đầu hỏi cậu: “Em đã mua vé chưa?”

Song Hỉ đang uống nước thiếu chút nữa thì bị sặc.

Tương Văn Đào nói: “Nên đặt vé sớm một chút. Tuy rằng anh có người quen, nhưng nếu muộn quá sẽ làm cho họ khó xử...” Nói xong nhìn cậu thăm dò: “Muốn anh gọi điện nói họ chừa vé không?”

Song Hỉ hoảng hốt, chưa kịp suy nghĩ, không tự chủ gật đầu.

Tương Văn Đào liền cầm điện thoại lên.

Anh ấn tay vào phím, giống như đang tìm số, ra vẻ lơ đãng thuận miệng hỏi: “Đặt mấy vé?”

“...”

Song Hỉ không nói nên lời.

Vấn đề này còn khó trả lời hơn. Tương Văn Đào là đang buộc cậu phải tỏ rõ thái độ đây mà.

Nếu như nói một vé, người này ngoài miệng cũng sẽ không nói gì. Nhưng anh chắc sẽ buồn, trong lòng âm thầm thất vọng. Song Hỉ phát giác, cậu tuyệt đối không muốn nhìn thấy ánh mắt ảm đạm ẩn giấu phía sau vẻ tươi cười của anh mỗi khi cậu làm anh thất vọng. Scarlett O'Hara chính là vết xe đổ mà cậu phải tránh xa.

Chính là, thật sự muốn dẫn anh về cùng sao? Công khai quan hệ của bọn họ?

Như vậy có thể đoán được, lần này tuyệt đối không được sống khá giả, nhất định sẽ dẫn tới một trận lốc xoáy kinh thiên động địa, thậm chí khả năng bị cha mẹ trục xuất gia môn là rất cao...

Song Hỉ đấu tranh tư tưởng kịch liệt, Tương Văn Đào nhìn cậu giây dựa hồi lâu cũng không thể hạ quyết định, nhịn không được thở dài.

Anh cũng không muốn Song Hỉ dẫn mình về nhà trong sự miễn cưỡng, thà tình nguyện giữ nguyên tình trạng hiện giờ cũng không muốn làm cho cuộc sống biến hóa nghiêng trời lệch đất. Nói thực ra, Diệp gia phụ mẫu sẽ có phản ứng kịch liệt ở mức độ nào anh cũng không dám chắc. Tuy rằng Song Hỉ không quá được sủng ái, nhưng dù sao cũng là con trai duy nhất trong nhà, lừa gạt cậu đến con đường tuyệt tử tuyệt tôn này, cha mẹ mặt mày hơn hớn vui vẻ nhận mới là lạ.

Song Hỉ khẳng định là dự liệu được điều này cho nên mới sợ hãi như vậy...

Tương Văn Đào không biết, một tiếng thở dài kia của anh, làm tim Song Hỉ nhói nhói đau.

Cậu có chút khấn trương dòm chừng anh, Tương Văn Đào nhìn cậu, mỉm cười trấn an. Tuy rằng nụ cười nhìn rất miễn cưỡng, nhưng ý tứ trấn an vẫn rất rõ ràng.

“Được rồi, không cần phải nghĩ ngợi nữa, anh hiểu được...” Có thể do dự lâu như vậy, chứng tỏ địa vị của anh cùng với cha mẹ trong lòng cậu là không thể cân đo đong đếm, nghĩ thoáng một chút, chỉ cần hai bên cân lượng ngang nhau đã là tiến bộ lắm rồi. Nghĩ thì như vậy, nhưng sao trong lòng vẫn cảm thấy mất mát vô cùng...

Nhẹ cười bất đắc dĩ, anh cúi đầu bấm điện thoại. Song Hỉ chăm chú nhìn anh, bỗng nhiên cảm thấy xúc động.

“Tương Văn Đào!”

Tương Văn Đào ngẩng phắt đầu lên, ánh mắt tỏa sáng ẩn chứa nỗi mong chờ.

“...Gì vậy?”

Kì thực Song Hỉ vừa mới lên tiếng xong liền cảm thấy hối hận. Xúc động như vậy để làm gì, Tương Văn Đào đã thả cho cậu một con ngựa, tại sao không thừa cơ mà bắt lấy? Nhưng khi nhìn đến anh chỉ vì mình gọi to một tiếng liền khấn nguyện với ánh mắt mong chờ, một chút hối hận kia biến mất vô tung vô tích.

Song Hỉ cảm thấy miệng mình tự động đóng mở giống như có chủ ý từ trước: “...Hai vé.”

Tương Văn Đào dõi theo cậu trong chốc lát.

“... Em xác định?”

“...” Vẫn còn một chút do dự, nhưng cũng mau chóng qua đi, Song Hỉ thông thả mà kiên quyết gật đầu.

Tương Văn Đào vứt bỏ di động, dang tay ôm cậu vào lòng. Anh mạnh mẽ ôm chặt lấy cậu, một bàn tay đè lên đầu Song Hỉ, “Thật tốt quá...” anh thì thào nói, “Song Hỉ, em thật là tốt...”

Song Hỉ bị anh làm cho trong lòng cảm thấy chua xót. Nguyên lai muốn để người này cao hứng cũng không có gì khó, chỉ cần một câu nói của cậu.

Cậu do dự một chút, rốt cuộc cũng vòng tay ra sau lưng Tương Văn Đào, đáp lại cái ôm của anh. Vòng tay ôm ấp của người này, khiến cậu tham luyến. Tuy rằng mới đây thôi cậu vẫn cảm thấy hai người đàn ông cùng nhau ghép thành đôi rất quái dị, nhưng nếu người đó là Tương Văn Đào, lại cảm thấy dường như cũng bình thường.

Hai người ôm nhau một lát, Tương Văn Đào mới thả lỏng, ánh mắt nhìn cậu nói: “Em yên tâm, anh sẽ không để em một mình đối mặt. Muốn đánh muốn giết anh đều chống đỡ cho em, còn nữa, Song Khánh cũng sẽ giúp chúng ta một tay.”

Song Hỉ sợ run.

“Song Khánh...?”

Tương Văn Đào trong lòng hớn hở, cười tủm tỉm hôn nhẹ lên môi cậu: “Anh đã gởi cho cô ấy một vé máy bay khứ hồi, nấn nỉ về hồ trợ.” Dừng một chút, rồi nói tiếp; “Cô ấy giống như bình cứu hỏa, làm công tác tư tưởng với cha mẹ em cũng dễ dàng hơn một chút.”

“Anh cái gì cũng nói với cô ấy sao?”

“Àn, nói hết.”

Song Hỉ giống như bị luồng khí lạnh quét ngang, nói lắp: “Vậy,nó...nó ...có... phản ứng gì?”

Tương Văn Đào sách một tiếng. “Cô ấy mắng anh đến huyết cẩu xối đầu.” Từ cây ớt nhỏ biến thành Godzilla (*), cách biến Thái bình dương mà vẫn cảm ứng được tiếng rít gào của cô.

“Không phải đã nói với anh đừng có đụng đến anh trai của tôi sao?! Tôi mặc kệ, anh chờ chịu chết đi!”

Tương Văn Đào lớn đến chừng này, còn chưa có bị ai mắng qua. Song Khánh nha đầu kia, bộ đáng kiêu mị lay động lòng người đều là lừa gạt người sao?

Song Hỉ vẻ mặt đau khổ: “Nó nói như vậy thật sao?”

Tương Văn Đào nở nụ cười.

“Nha đầu Song Khánh kia, em còn chưa biết sao? Cô ấy mặc kệ chuyện của anh, chẳng lẽ lại bỏ mặc em?” Bình thường nhìn cũng khó đoán được là anh em, phải chờ tới lúc có đại sự phát sinh, tự nhiên ý thức được người kia là máu mủ huynh đệ của mình, làm sao có thể thờ ơ đứng nhìn? Tuy rằng Song Khánh ngoài miệng nói cứng, nhưng Tương Văn Đào biết, anh đã lựa chọn đúng, Song Khánh tuyệt đối là một đồng minh đáng nể.

.....

(*) Rhett Butler và Scarlett O'Hara – hai nhân vật chính trong tác phẩm ‘Cuốn theo chiều gió’ của nhà văn Margaret Mitchell.

(*) Godzilla: (Nhật: Gojira?) là một kaiju, quái vật khổng lồ hư cấu của Nhật Bản. Phim đầu tiên của nó là phim 1954 của Ishiro Honda: Godzilla (phim 1954), và từ đó, nó còn xuất hiện nhiều lần nữa, và trở thành một biểu tượng văn hoá. Tổng cộng, Godzilla đã xuất hiện trong 28 phim, tất cả được sản xuất bởi Công ty TNHH Toho, Godzilla cũng xuất hiện trong nhiều truyện tranh, video game, và tiểu thuyết.

48. Chương 48

CHƯƠNG 48.

Mọi chuyện quả nhiên đúng như Tương Văn Đào dự liệu, Song Khánh rốt cuộc vẫn quay trở lại.

Có lẽ là thức ăn không hợp, cô có vẻ ốm hơn một chút, nhưng vẫn rất đẹp, tuy rằng chỉ mặc quần dài áo lông cộng thêm áo khoác bên ngoài trông rất bình thường, nhưng lại không che giấu được nét xuân thì phơi phới.

Khi cô tiến nhanh đến ôm chầm lấy cậu, bao nhiêu người đứng xung quanh với ánh mắt hâm mộ cùng ghen tị, làm Song Hỉ cảm thấy kiêu ngạo và một chút ngượng ngùng, vội buông lời trách móc: “Làm sao mà lại học phong cách phương Tây nhanh vậy.”

Song Khánh làm nũng: “Ca, em rất nhớ anh ” Dừng một chút, vừa cười vừa bổ thêm một câu: “Nhớ món ăn của anh.”

Song Hỉ cũng cười: “Chỉ biết ham ăn, anh sẽ làm thật nhiều, cho em ăn no căng cả bụng, đừng mơ giảm béo.”

Song Khánh ngay thơ đáp ứng, sóng mắt vừa chuyển, nhìn thấy Tương Văn Đào.

Tương Văn Đào cười đến không thể hòa ái hơn: “Song Khánh...” Nhưng vẫn là bị làm lơ ra mặt.

Ba người ra khỏi sân bay, Song Hỉ theo thói quen định ngồi ở ghế phó lái, bị Song Khánh nắm kéo lại: “Anh, ngồi ở băng sau với em.”

Song Hỉ đơn thuần chỉ nghĩ rằng do lâu ngày không gặp, cho nên em gái muốn trò chuyện cùng mình, nở nụ cười, chiều theo ý của cô. Tương Văn Đào trong lòng lại rõ ràng: Nha đầu Song Khánh kia đâu để anh vào trong mắt.

Thái độ này thật là trẻ con, Tương Văn Đào này đại nhân đại lượng sẽ không thềm chấp nhất. Vì thế liền giữ vững phong độ, làm đúng phận sự của một tài xế, dọc đường đi im lặng lắng nghe Song Khánh ríu rít kể cho Song Hỉ nghe về cuộc sống của cô ở nước ngoài.

Về tới trước cửa nhà, Tương Văn Đào không có xuống xe, anh nói: “Hai người cứ vào nhà trước, anh đi lấy ngỗng quay.”

Tiệm ngỗng quay Trần Phát, mỗi ngày chỉ bán đúng năm mươi con, Song Khánh rất thích ăn. Tương Văn Đào đã sớm đặt một phần, dùng để nịnh bợ cô em vợ.

Song Khánh thấy xe đi xa, tuy rằng rất vừa lòng, nhưng vẫn xuy một tiếng: “Mới có nhiều đó mà đã nghĩ lấy được lòng mình sao?”

Hai anh em đi vào nhà, Song Hỉ đem hành lý vào phòng dành cho khách, sắp xếp xong quay sang nói với Song Khánh: “Em tắm rửa rồi nghỉ ngơi một chút đi, anh đi xào rau, rất nhanh là có thể ăn cơm.”

Đi vào bếp, nổi lửa hầm súp, nấu cơm bận rộn trong chốc lát, khi quay người, lại thấy em gái đứng dựa vào cửa, sắc mặt âm tình bất động. Song Hỉ trong lòng hơi run một chút hỏi: “Sao không chịu nghỉ ngơi, ngồi máy bay đường dài không thấy mệt mỏi sao?”

Song Khánh nói: “Anh, hai người thật sự ở chung rồi” Cô đã đi một vòng trong nhà, phát hiện được rất nhiều dấu vết. Ngoài cửa là dép lê, trong phòng tắm thì bàn chải đánh răng, đều là có đôi có cặp, đây mới là chi tiết chủ yếu để cô khẳng định, nhìn thấy tận mắt hiện thực này, cô có chút khó thở.

Bị em gái hỏi thẳng thừng như vậy, Song Hỉ gương mặt nhất thời đỏ bừng, không biết làm sao, qua một hồi lâu mới cố gắng làm ra vẻ tự nhiên ừ một tiếng.

Song Khánh bạnh quai hàm, tức giận thở phì phò.

Đúng là đáng giận mà! Họ Tương kia rốt cuộc vẫn thực hiện được mưu kế.

Sớm biết anh trai mình cũng không phải là đối thủ của tên khốn kia, nhưng Tương Văn Đào nhanh nhẹn thu phục người làm cho cô buồn bực. Lại nghĩ đến mục đích của lần trở về này, cảm thấy phiền não, “Anh nghĩ thông rồi sao, thật sự muốn cho cha mẹ biết?”

Song Hỉ trầm mặc trong chốc lát rồi gật đầu.

Song Khánh không nói gì.

Anh trai này thật là, có thể nói là đại nghịch bất đạo. Không biết Tương Văn Đào cho anh ấy ăn bùa mê thuốc lú gì, làm cho một người luôn theo khuôn phép, truyền thống như anh lại vì hấn mà mạo hiểm. Nghĩ vậy cô liền tức giận, trước kia cô bị hào quang của Tương Văn Đào mê hoặc, cảm thấy được người này chính là tình nhân trong mộng của đời mình. Hiện tại khi đã ra khỏi ma trận rồi nhìn lại, càng nhìn càng cảm thấy cái tên dụ dỗ anh trai của mình trên căn bản là một người trơ trẽn, không biết xấu hổ, đáng chết, ghê gớm hơn là, vì người này, nhà mình sắp tới sẽ ngập trời sóng gió, còn chưa biết phải làm như thế nào cho tốt.

Song Hỉ nhin không được nói: “Song Khánh, anh không biết em có hiểu hay không, chính là Tương Văn Đào...” Cậu thì thào nói: “Anh thật không muốn bỏ qua người này.”

Chuyện này cũng giống như hai người hợp lực trên một chiếc thuyền đi về phía trước, Tương Văn Đào một người đã ra sức thật lâu, cậu chỉ là đứng thời điểm đồng tâm hiệp lực.

Song Khánh nói: “Đồng tính luyến ái, dễ mắc bệnh sida.”

Song Hỉ da mặt đỏ lựng, lắp bắp biện bạch: “Tụi anh là quan hệ một đối một, hơn nữa mỗi lần đều sử dụng biện pháp an toàn...” Cùng em gái thảo luận sâu về vấn đề này, đây là chuyện mà Song Hỉ chưa bao giờ nghĩ tới. Chính là nếu ngay cả Song Khánh mà còn thuyết phục không được, nói gì đến cha mẹ của mình.

Song Khánh cắn môi ,yên lặng không nói gì. Song Hỉ nhìn cô có vẻ bi thương, sắc mặt liền trắng bệch: “Song Khánh, lẽ nào em cảm thấy bọn anh thực ghê tởm?”

Song Khánh lắc đầu

“Không phải, em chỉ là lo lắng...anh nhất thời xúc động.”

Hai anh em đang nói chuyện, nghe ngoài cửa vang lên tiếng động, tiếp theo là tiếng của Tương Văn Đào.

“Anh về rồi... Em ở đâu? Song Hỉ ”

Song Hỉ vội vàng trả lời: “Em ở trong bếp.”

Song Khánh trấn tĩnh lại, quay đầu đi ra ngoài. Tương Văn Đào đang hướng phòng bếp đi tới, hai người chạm mặt nhau trong phòng khách. Tương Văn Đào thân mật hỏi: “Song Khánh, em không ngủ sao?”

Song Khánh lạnh lùng nói: “Tương văn Đào là anh lừa gạt anh của tôi vào con đường này, sau này anh dám bội tình bạc nghĩa, tôi thề sẽ không bỏ qua cho anh.”

Cô cũng không phải lần đầu nói chuyện như thế này, nhưng lần này lại đặc biệt nhấn mạnh. Tương văn Đào giật mình, bỗng nhiên nở nụ cười. Anh nửa đùa nửa thật nói: “Song Khánh, người sợ bị phản bội phải là anh mới đúng.” Song Hỉ vốn cũng không quá quyết đoán, vạn nhất lần này trở về, cha mẹ của cậu mà khóc lóc, rồi đòi sống đòi chết, chỉ sợ cậu lập tức mất đi dũng khí, trở về làm đứa con ngoan cũng không chừng. Đối đầu với mối thâm tình, anh thật sự không thể nắm chắc được điều gì.

“Anh ấy phụ anh thì được, nhưng anh thì không.”

Thật bất công. Tương Văn Đào than thở: “Tốt xấu gì anh cũng coi như sư phụ dẫn dắt em khi mới đi làm, sao em lại bên trọng bên khinh thế này?”

Song Khánh suy một tiếng: “Em là ruột thịt với anh ấy hay là anh?” Nói xong quay đầu bước đi.

Song Hỉ đi ra vừa vặn thấy một màn cuối này, nhìn Tương Văn Đào bộ dáng dờ khóc dờ cười, không khỏi có điểm áy náy. “Song Khánh không nể mặt anh?”

Tương Văn Đào nhìn cậu lắc đầu cười, tỏ vẻ không ngại: “Nha đầu kia, chính là nghĩ cho em mà thôi.” Anh nắm tay Song Hỉ đi vào bếp, “Bất quá cô ấy như vậy làm anh rất yên tâm...”

“...Vì cái gì?”

“Ít nhất cô ấy không có phản đối chúng mình...”

Sau đó rất nhanh đã tới cuối năm.

Hoàn tất xong hết công việc cuối cùng của một năm, ba người lên máy bay, trực chỉ về nhà.

Về đến Trùng Khánh thì trời đã tối. Cảnh đêm ở đây so với cái đại đô thành quốc tế kia không thể hào nhoáng rực rỡ bằng, nhưng lại rất đẹp. Tài xế xe taxi là một người hay nói, trên đường về cùng bọn họ nói đủ thứ chuyện trên đời, vô luận là chuyện quốc gia đại sự hay là những tin tức lẻ đường nho nhỏ, đều nói giống như đó là chuyện lạ vậy.

Tương Văn Đào cười cười đáp cho có lệ, mới quay đầu nhìn thấy người bên cạnh im lặng một cách dị thường.

“Song Hỉ?”

Song Hỉ yêu cầu: “Cho em điều thuốc.”

Tương Văn Đào chăm chú nhìn cậu một chút, không nói gì lấy ra điều thuốc, còn mời luôn cho cậu. Song Hỉ hít một hơi thật sâu, cái cảm giác lo âu khủng hoảng trong lòng mới giảm bớt một chút.

Càng gần đến nhà càng thấy sợ, nhất là lần trở về này, cậu còn muốn hoàn thành một đại sự. Tâm trạng của cậu hiện tại là khẩn trương nói không ra hơi, khiếp đảm cùng sợ hãi.

Nếu cha mẹ kiên quyết không chấp nhận, cậu phải làm sao bây giờ?

Mới chỉ nghĩ đến vấn đề này thôi, lòng bàn tay đã ướt đẫm mồ hôi.

Làm sao mà có những người có thể vì người yêu mà phản ứng quyết liệt với gia đình. Bỏ trốn, tự sát, thủ đoạn kịch liệt. Cậu cũng muốn áp dụng những hành động đó để đấu tranh đến cùng sao? Nhưng đây không phải là người nào khác, mà là cha mẹ sinh thành dưỡng dục, làm sao có thể xem là người đối địch để mà đấu tranh?

Nhưng nếu bỏ qua Tương Văn Đào... cậu lại ngàn vạn lần luyến tiếc. Nói cho cùng thì cậu rất tham lam đi, cả hai bên cậu đều muốn có... Tương Văn Đào này giờ vẫn nhìn chăm chú thấy trong mắt cậu biến ảo không ngừng, nhìn không được, nắm nhẹ tay cậu, khẽ gọi: “Song Hỉ?”

Song Hỉ chậm rãi nghiêng mặt qua nhìn anh, trên mặt thể hiện thần sắc thản nhiên có vẻ tự giấu. Cậu nói thanh âm thật sự rất nhẹ, giống như thì thầm, nhưng Tương Văn Đào vẫn nghe được rất rõ.

“Tương Văn Đào, nói cho em biết phải làm sao để có được phương pháp lưỡng toàn kỳ mỹ, bất phụ Như lai bất phụ khanh?”

Tương Văn Đào giật mình, nhất thời không biết nói như thế nào.

49. Chương 49

CHƯƠNG 49.

Con gái đi xa trở về nhà, ba mẹ Diệp bên ngoài đã bộc lộ ra tình cảm vui sướng tràn trề, nhìn thấy người khách không mời mà đến Tương Văn Đào, lại cười đến rạn rở.

Cũng không thể trách họ tự mình đa tình.

Nếu một người đàn ông phong độ như vậy, không ngại tốn kém mua vé máy bay khứ hồi cho cô, sau đó lại cố ý đi theo về nhà nhân dịp cuối năm, nhưng cô lại nói bọn họ không phải là cái quan hệ kia thì ai mà tin.

Cho nên ba mẹ Diệp cứ cười tủm tỉm, nhìn Tương Văn Đào bằng ánh mắt tán thưởng dành cho chàng rể tương lai, làm cho huynh muội hai người có khổ mà không thể nói ra.

Ba người về đến nhà thì trời đã khuya, mặc dù trong lòng có chất chứa tâm sự, nhưng vì lâu ngày mới gặp lại, nên có nhiều điều muốn nói. Cuối cùng vẫn là mẹ Diệp kêu bọn họ đi ngủ: “Ngày mai còn nhiều thời gian để nói chuyện, giờ muộn quá rồi, trước ngủ đi, hành lý để ngày mai soạn cũng được.”

Nói đến ngủ, phải nói đến vấn đề phân bố phòng ngủ

Theo góc nhìn của mẹ Diệp, mặc kệ con gái cùng Tương Văn Đào rốt cuộc có tiến đến bước kia khụ khụ, cho dù có quan hệ thân xác, nhưng vẫn chưa kết hôn, ở trước mặt cha mẹ, làm gì cũng phải thu liễm một chút, cho nên cùng phòng là không thể được! Chỉ có thể giống như lần trước, để Tương Văn Đào ngủ cùng Song Hỉ.

Vừa nghe qua sự an bài này Song Khánh liền liếc mắt một cái, ánh mắt cổ quái: Mẹ, người bảo hộ sai đối tượng rồi...

Song Hỉ xấu hổ dưới cái nhìn phức tạp của em gái cùng Tương Văn Đào đi lên lầu. Trên sân thượng phong cảnh vẫn như trước, Tương Văn Đào vừa vào cửa đã thành thật không khách khí đi thẳng đến bên giường, gieo mình nằm xuống tay chân xoải ra tứ phía: “Một chết đi được ”

Song Hỉ khóa kỹ cánh cửa, mở vali đựng hành lý bên cạnh, lấy ra khăn tắm, quay đầu thấy anh vẫn còn nằm, đi qua kéo dậy: “Ngồi lên tắm rửa sạch sẽ rồi ngủ tiếp.”

Tương Văn Đào hừ một tiếng rồi bất động.

“Đừng giả bộ nữa, ngồi dậy đi!”

Tương Văn Đào không vui, “Không muốn động đây, hay là em giúp anh tắm đi.”

“... Anh nằm mơ đi.” Song Hỉ quay đầu bước đi.

Từ phòng tắm đi ra, phát hiện trên giường người nọ vẫn duy trì tư thế cũ, dường như đã ngủ rồi. Không biết làm như thế nào, Song Hỉ nhìn mà thương chết đi được.

Cậu cũng biết Tương Văn Đào mấy ngày nay bận rộn, chắc là rất mệt.

Vì tập trung tinh thần cho trận đánh ác liệt này, anh đã đem công tác cuối năm dồn lại làm cho xong. Công việc đã nhiều, lại phải lo nịnh bợ Song Khánh, rồi mua quà cáp cho cha mẹ Diệp, lại còn phải động viên tinh thần không để mình nhụt chí rút lui... Những việc này tốn rất nhiều thời gian và tâm huyết, rốt cuộc anh cũng chỉ là người bằng xương bằng thịt, đâu phải là người máy.

Trong lòng mềm nhũn, Song Hỉ không lên tiếng quay lại phòng tắm, nhúng một cái khăn nóng đem ra. Tương Văn Đào nhắm mắt, ở phía dưới có một quảng thâm, rõ ràng là không được nghỉ ngơi đầy đủ.

Song Hỉ nhẹ nhàng thay anh lau mặt, khoe mắt, rồi lỗ tai tất cả đều được cẩn thận lau sạch. Lau một hồi thấy khoe miệng người này hơi hơi nhếch lên, dường như cảm thấy thỏa mãn. Biết người này kì thật không có ngủ, Song Hỉ tay chậm lại một chút, cũng không đem khăn ném lên mặt người nọ, chỉ chậm lại một chút sau đó lại tiếp tục động tác của mình.

Lau mặt sạch rồi, lại lau tới tay. Mở bàn tay to của anh ra, mỗi một ngón tay cậu đều cẩn thận chiếu cố đến. Tương Văn Đào bình thường nam tử hán đỉnh thiên lập địa, ngẫu nhiên lại bày ra bộ dáng giống như tiểu hài tử, thật khiến cho người ta khó có thể kháng cự.

Lau một hồi, Tương Văn Đào cũng chậm chậm nắm lấy tay cậu, Song Hỉ ngẩn ra, gương mặt nhìn lại, người nọ đã mở mắt, đang nhìn mình không chớp lấy một cái.

Hai người tầm mắt giao nhau trong chốc lát, Tương Văn Đào cười hỏi: “Vài thập niên về sau, khi anh trở thành một ông lão, em vẫn có thể ở bên cạnh chăm sóc cho anh chứ?”

Lời này vừa hỏi ra, Song Hỉ sợ run cả người.

Đây là... ước hẹn bên nhau đến bạc đầu?

Hình ảnh cậu nghĩ đến chính là mặt trời buổi chiều ngả về tây, hai ông lão đầu tóc trắng xóa, một người ngồi trên xe lăn, còn người kia đẩy xe cùng nhau đi dạo. Điều Tương Văn Đào nghĩ đến lại còn xa hơn nữa, anh tưởng tượng ngày nào đó đại nạn xảy ra, trên người anh cắm đầy dây nhợ giống như tơ nhện, rồi đến lúc anh trở về với hư không, lưu lại Song Hỉ một mình làm sao bây giờ?

Tưởng tượng như vậy liền cảm thấy bất an ngồi bật dậy, thốt lên: “Quên đi, dù sao thì em cũng chết trước anh. Có câu nữ nhân thường chết trước phu quân, em tuy rằng không phải nữ nhân...”

Song Hỉ thần sắc dịu xuống, “Đầu năm đầu tháng nói chuyện này để làm gì.” Dừng một chút, cắn môi dưới, dường như có chút khó khăn nói: “Dựa vào cái gì nói em sẽ chết trước, ngày mai em liền rèn luyện thân thể, muốn sống lâu hơn anh.”

Tương Văn Đào cười: “Vậy anh cũng tu luyện, hai người chúng ta thách đố với nhau sống lâu, làm một đôi lão yêu ngàn năm.”

Song Hỉ suy một tiếng, không biết nên khóc hay cười, Tương Văn Đào hôn phớt lên môi cậu rồi chạy vào nhà tắm.

Nghe bên trong tiếng nước chảy rào rào, Song Hỉ mới đầu trên mặt còn có nét cười, dần dần gọi lên đầy bụng tâm sự, hoảng hốt, chậm rãi nằm xuống.

Về nhà ngày thứ hai đã là đêm ba mươi.

Cảm thấy thẹn trong lòng, Song Hỉ làm đủ mọi việc, từ mua thức ăn cho đến nấu nướng cậu đều bao thầu, làm được một bàn lớn bữa cơm đoàn viên.

Mở rượu, ba Diệp đón tiếp Tương Văn Đào ngồi vào vị trí, mọi người còn lại cũng kéo ghế dựa ngồi xuống, mời rượu tụng ly, không khí thật là náo nhiệt.

Mẹ Diệp uống ly rượu đỏ, trong lòng cao hứng, gương mặt nhìn, ba lần bốn lượt nhìn từng chỗ ngồi, tất cả đều đẹp, chỉ tiếc là không được hoàn mỹ, vẫn thừa ra một cái ghế.

Lúc trước đặt bộ bàn ghế này, cố ý làm sáu cái ghế. Song Khánh nói thừa, vẫn là Song Hỉ hiểu được tâm ý của cha mẹ, cười nói: “Không thừa đâu, hai chúng ta mỗi người lại mang thêm một người về, cũng vừa đủ.”

“Nga... vậy rồi con nít ngồi đâu?”

“Tiểu hài tử nếu có về sau lại mua thêm, con cũng đâu nhanh như vậy.”

Chớp mắt một cái mà đã ba bốn năm, hai cái ghế trống rỗng cực cũng có người chiếm một cái... Tuy rằng khi hỏi con gái, Song Khánh luôn không chịu thừa nhận, nhưng sự thật hiển hiện trước mắt, xem ra chàng rể chính là Tương Văn Đào rồi. Mẹ Diệp rất là cảm khái, mỉm cười nhìn Song Khánh và Tương Văn Đào. Con gái đã có ý trung nhân, đứa cháu chắc cũng không còn lâu nữa.

Mẹ Diệp ý nghĩ vừa chuyển liền nhớ đến đối tượng mà dì Ba muốn giới thiệu, lễ mừng năm mới tất cả mọi người đều vội, thăm mỗ mả rồi đi viếng chùa, so với bình thường không còn rảnh rỗi, nhưng dù cho có vội như thế nào cũng phải hẹn ngày gặp mặt, nếu như tiến triển thuận lợi, sang năm sáu cái ghế, sẽ không còn trống.

Tưởng tượng như vậy, mẹ Diệp trong lòng tràn đầy vui mừng: “Song Hỉ à.” Bà quan tâm hỏi, “Con xem hẹn ngày mừng ba được không, chúng ta đến chỗ dì Ba, kêu dì ấy hẹn cô bé kia ra, các con gặp mặt nói chuyện”

50. Chương 50

CHƯƠNG 50.

Trên bàn ăn chợt yên lặng, Song Khánh phốc một cái sắc rượu. Mẹ Diệp bị cô làm cho phân tán sự chú ý, bà quay qua trách con gái: “Đã lớn đến từng này, sao còn thất thố như vậy.” Ở trước mặt Tương Văn Đào mà lại không có ý tứ thì thật không tốt lắm.

Vấn đề là Song Khánh giờ này đâu thềm giữ hình tượng, giả bộ lau miệng, mắt thì trộm liếc nhìn hai người đàn ông ngồi kế bên.

Vì để tiện cho việc uống rượu, chỗ ngồi được sắp xếp như sau: Vợ chồng Diệp gia ngồi ở chủ vị, Tương Văn Đào là rể cứng tương lai cho nên đương nhiên là ngồi cạnh cha vợ để bồi dưỡng tình cảm. Cạnh Tương Văn Đào là Song Hỉ rồi mới tới Song Khánh. Giờ phút này Song Khánh không thể nhìn thấy biểu hiện trên mặt của Tương Văn Đào, nhưng trực giác mãnh liệt của nữ giới khiến nàng sâu sắc cảm nhận được không khí biến hóa một cách vi diệu, Tương Văn Đào thì trầm xuống còn anh hai lại chợt dạn, tình huống này thật sự nguy hiểm, nếu kiểm chế không được có lẽ sẽ tung hô tất cả.

Cô ở dưới gầm bàn đá chân Song Hỉ, cậu đưa mắt liếc nhanh một cái, trong mắt lộ vẻ bối rối

Cậu thề là khi nãy lúc mẹ vừa dứt lời, Tương Văn Đào đang gấp đồ ăn tay có run lên một chút. Hiển nhiên câu nói này so với lão hồ kè bên còn nguy hiểm hơn. Tuy rằng lần này trở về là chuẩn bị nói ra sự thật, nhưng nói trong bữa cơm đoàn viên quả tình không thích hợp.

“Mẹ...” Vừa định lái sang chuyện khác, giọng nói trầm thấp của Tương Văn Đào đã vang lên.

“Bác gái.” Huỳnh muội hai người tâm lập tức lạnh xuống, thật lạnh. Song Hỉ quay đầu nhìn anh, ánh mắt tràn ngập vẻ cầu xin, Tương Văn Đào làm bộ như không thấy, chậm

rãi nói từng từ một: “Song Hỉ muốn đi xem mắt sao?”

Mẹ Diệp cười đáp: “Đúng vậy, con bé làm hộ sĩ ở bệnh viện trung tâm, ba mẹ nó là bạn của dì Ba, thấy bảo nhân cách cũng tốt lắm, cũng có thể nói là được giáo dục tốt... Ash, chờ hai anh em nó chung thân đại sự xong rồi, chúng ta trách nhiệm làm cha mẹ cũng coi như hoàn thành...”

Song Hỉ nghe được đầu vả đầy mồ hôi, người không biết chuyện nhìn vào còn tưởng rằng là cậu ăn phải món bò quá cay.

Cậu thực sự sợ giây tiếp theo Tương Văn Đào sẽ vỗ bàn nói ra chân tướng của sự việc, vậy ý nghĩa của bữa cơm đoàn viên sẽ bị phá hủy.

Chính là, lo lắng đề phòng nhưng rất may là không phải nghe cái câu mà cậu lo sợ, Tương Văn Đào giống như đang nhàn thoai việc nhà cùng mẹ của cậu: “Nga, làm hộ sĩ sao, công việc thật vất vả...”

Chuyện này cũng khiến Song Khánh cực kỳ kinh ngạc, Tương Văn Đào anh cư nhiên nhịn được?

Tương Văn Đào quả nhiên là nhịn được. Ngay cả khi mẹ Diệp quyết định nói ‘Vây tối mừng ba đi, để mẹ điện thoại báo cho dì Ba của con’ Anh cũng không lên tiếng lặng yên ngồi uống rượu. Anh không nhìn Song Hỉ, ngược lại Song Hỉ thừa dịp uống rượu lên nhìn anh nhiều lần, Tương Văn Đào nhìn không ra hỉ nộ ái ố, nhưng anh hẳn là cũng tức giận đi?

Song Hỉ một chút cũng không hi vọng vì chuyện này mà làm Tương Văn Đào sinh ra khúc mắc, cơm nước xong, khi thấy trong phòng không có ai liền ngăn anh lại. “Chuyện lúc nãy... cảm ơn anh...”

Cảm ơn anh không có nói ra, tuy rằng sớm muộn gì cũng phải làm cho cha mẹ thương tâm khổ sở, nhưng quanh năm suốt tháng, thật vất vả cả nhà mới có thể tụ lại cùng ăn một bữa cơm, không thể để cho họ ngay cả bữa cơm đoàn viên ăn cũng không được an ổn.

Tương Văn Đào nhìn cậu, thở ra một hơi dài nghe có vẻ hậm hực. “Song Hỉ, anh cũng không muốn hai bác đầu năm mất vui. Nhưng đến ngày mừng ba, em thật sự vì để cho họ vui mà đi xem mắt sao?”

“...”

Trong lúc tim đang đập mạnh và loạn nhịp thì từ phía đối diện, Song Khánh ghé lại nói: “Em nói này, các anh mau giải quyết cho xong việc này đi.”

Hai người đảo mắt lại nhìn cô, ngập ngừng trong chốc lát, Song Hỉ bỗng nhiên đề nghị:

“Song Khánh, giúp anh một việc có được không...”

Chớp mắt một cái đã đến ngày mừng ba.

Hai ngày trước, lịch trình hoạt động của Diệp gia vô cùng chặt chẽ, leo núi, đi chúc tết, đánh mạt chược, thắp hương lễ Phật. Trong những hoạt động này, Tương Văn Đào biểu hiện thật sự giống như một thành viên mới của gia đình, chơi mạt chược thì cố ý thua, tích cực bỏ tiền mua nhang đèn, mà ngay cả khi bái tế tổ tiên cũng thành kính quỳ lạy cúng bái, làm ba mẹ Diệp trong lòng cảm thấy vui sướng.

Hôm nay có vẻ nhàn rồi, buổi xem mắt hẹn vào buổi tối, thừa dịp cánh đàn ông không có thời gian, hai mẹ con Diệp gia nắm tay nhau, thân mật ngọt ngào đi shopping buổi cuối cùng.

Đang là tết âm lịch, các quầy kinh doanh đa số đều đóng cửa, mẹ con hai tay mỗi người đều có vài cái túi, nhưng nhiệt tình mua sắm thì không hề giảm. Mẹ Diệp thử một cái áo khoác màu đỏ, mặc vào nhìn rất thích hợp và đẹp, nhưng khi nhìn giá cả, đành luyến tiếc mà trả về chỗ cũ.

Song Khánh động viên nói: “Mẹ, thích thì mua đi!”

“A, quá mắc.” Dù sao cũng là bà chủ của gia đình, trả tiền đương nhiên cảm thấy đau lòng.

“Có người trả tiền, sợ cái gì.” Song Khánh lấy trong bóp ra một cái thẻ vàng lóng lánh.

Mẹ Diệp cả kinh, đoạt lấy cái thẻ: “Cái này là của Tương Văn Đào phải không?” Là thẻ vàng đó, dân chúng bình thường không thể có đâu.

Song Khánh cơ hồ có điểm vui sướng khi người gặp họa. “Anh ấy nói tiền phí cho toàn bộ hành trình ngày hôm nay sẽ do mình phụ trách, mẹ cũng đừng khách khí.”

Mẹ Diệp đầu óc không thể nghĩ được gì, cảm thấy vô cùng kinh hãi.

Tương Văn Đào này quả nhiên thật cao tay, một mực lấy lòng mẹ vợ. Chính là, bà vừa cảm thấy hưng phấn, nhưng lại có một chút lo lắng, “Song Khánh, cho dù là tiền của nó nhưng con tiêu pha như nước như vậy cũng không mấy tốt đâu.” Còn chưa có kết hôn, sẽ gây ấn tượng là một người chủ gia đình không biết cần kiệm. Thân làm mẹ của nó nhin không được dạy dỗ con gái vài câu về đạo làm vợ: “Mẹ đã nói với con, sau này tiền của chồng cũng sẽ là của con, nhớ kỹ điều này, con phải biết tiết kiệm, cũng là để dùng cho gia đình nhỏ của con sau này đó.”

Song Khánh yên lặng không nói gì. Cô thật muốn nói cho mẹ biết: Tiền của Tương Văn Đào cũng không đến phiên cô quản lý...

Đi shopping nửa ngày, chân mỏi, miệng cũng khát, “Mẹ, con dẫn mẹ đi trà lâu.”

Mẹ Diệp tuy rằng khi nói có vẻ giận ‘Ai nha, con thật là đùa xa xỉ,’ Nhưng trong lòng kì thực rất mãn nguyện. Là phụ nữ dù sao cũng thích không gian lãng mạn một chút. Chính là trước giờ chỉ lòng vòng trong chợ, hoặc là đi vài địa danh trong thành phố, so với đến trà lâu kêu một ly trà nhân nhã ngồi thưởng thức, tựa hồ không hề giống nhau.

Đi lên lầu, khung cảnh thanh nhã, bàn ghế làm bằng mây tre, những sợi dây trang trí bằng kim tuyến thả dài theo lối đi nhẹ nhàng đung đưa. Tiểu thư tiếp khách tươi cười chào hỏi: “Xin hỏi các vị có mấy người?”

“Chúng tôi có hện trước.”

Tiểu thư a lên một tiếng, liền khoát tay chặn lại, hướng dẫn hai người đi vào nhà thất.

Mẹ Diệp hỏi: “Hện với Tương Văn Đào sao?”

“Àn...” Song Khánh có phần do dự, càng đến gần nhà thất, cước bộ dần dần chậm lại.

Hôm nay nhất định phải ngã bài, nhưng mẹ lại không biết một chút gì. Rốt cuộc cô quyết định cho mẹ một ít thông tin, đứng lại, nghiêm túc nói: “Mẹ, chút nữa Tương Văn Đào sẽ nói với mẹ một chuyện, mẹ tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý.”

Mẹ Diệp giật mình, bỗng nhiên mỉm cười: “Không phải là cầu hôn chứ...”

Song Khánh mặt tối sầm, nghĩ thầm: Cùng cầu hôn cũng không khác biệt mấy...

Đi vào thì thấy, trong nhà phòng nhỏ quả nhiên có hai người ngồi, một người là Tương Văn Đào, người kia là con trai của mình.

“Song Hỉ cũng ở đây sao?”

Hai người nhất tề đứng lên, Tương Văn Đào giúp mẹ Diệp ngồi xuống, lại hỏi uống trà gì. Một phen nhộn nhịp, sau cùng trà bánh đều đem lên đầy đủ, nhân viên tiếp khách cũng đã đóng cửa lui xuống, trong phòng chỉ còn lại bốn người mang tâm sự khác nhau.

Mẹ Diệp nhìn thoáng qua con gái, mỉm cười hỏi: “Song Khánh nói con có chuyện muốn nói với bác, là chuyện gì vậy?”

Tương Văn Đào hít sâu một hơi, đầu vai vừa động, bàn tay chậm rãi nâng lên, đặt ở trên bàn.

Đó là hai bàn tay gắt gao đan vào nhau, để cùng một chỗ.

Một là của Tương Văn Đào, còn bàn tay kia, bởi vì khấn trương cùng sợ hãi mà run nhè nhẹ, mẹ Diệp hồ nghi, nhìn theo hai cánh tay, đồng tử chợt co rụt lại.

Ngôn ngữ thân thể là biểu hiện chân thật nhất. Trong phút chốc mẹ Diệp cảm thấy đại não là một khoảng không, cái gì cũng không nghĩ được nữa.

Trong nhà phòng không một tiếng động, người phụ nữ bị dọa sợ tới ngây người cố gắng di chuyển tầm mắt, dường như yêu cầu một lời giải thích, gắt gao nhìn thẳng vào mắt Tương Văn Đào.

Tương Văn Đào giọng nói tràn đầy vẻ có lỗi: “Bác gái, người con yêu, chính là Song Hỉ.”

Mẹ Diệp đôi môi run run, Song Khánh không đành lòng, ôm bả vai của bà kêu: “Mẹ...”

Sự đụng chạm này làm cho mẹ Diệp phục hồi lại tinh thần, bà òa lên khóc, nước mắt rơi như mưa, khe mắg: “Con như thế nào lớn rồi ngược lại còn để mẹ thêm lo lắng...”

Song Hỉ trong mắt cũng nhòa lệ. Cậu từ nhỏ đến lớn sợ nhất là nhìn thấy mẹ khóc. Mẹ Diệp chỉ ở trước mặt cậu khóc có một lần, nhưng ấn tượng khắc sâu vô cùng. Đó là hồi tiểu học năm ba, một lần thi toán chỉ đạt có 63 điểm, mẹ Diệp ác liệt đánh cậu ba mươi bảy roi, đánh một hồi thì mẹ cậu khóc lớn, vì thế cậu sợ hãi, quỳ gối trước mặt mẹ khóc lóc nhận sai: “Mẹ, con hứa sẽ thi thật tốt...” Kỳ thực là sợ mẹ thất vọng về mình.

Tương Văn Đào nắm chặt tay cậu, kiên quyết không cho mềm lòng. Anh mở miệng, thanh âm ôn hòa, áy náy nhưng lại toát ra một vẻ kiên định: “Bác gái, con thật tình yêu Song Hỉ, xin người thành toàn cho chúng con.”

51. Chương 51

CHƯƠNG 51.

Mẹ Diệp lúc này làm gì mà nghe được những lời này, chỉ ô ô khóc. Hiện tại trong đầu bà hoàn toàn hỗn loạn, không thể nghĩ được bất cứ cái gì, cũng không nghe lọt bất cứ điều gì

Tương Văn Đào liếc nhìn huynh muội Diệp gia.

Song Hỉ lúc này chỉ thấy đau xót khó chịu, nước mắt nhạt nhòa nhìn chằm chằm vào mẹ của mình, cũng không có nhìn anh. Còn Song Khánh ôm bả vai mẫu thân như đang an ủi, phát giác Tương Văn Đào nhìn mình, liền hung hăng trừng mắt nhìn lại, giống như đang trách anh khiến cho mẹ mình thương tâm.

Tương Văn Đào không biết nên khóc hay cười, bỗng nhiên Mẹ Diệp đứng lên, ở trên mặt lau loạn một phen: “Song Khánh, chúng ta đi về, đi!”

Ba người ngạc nhiên, Song Hỉ cầu xin kêu lên một tiếng: “Mẹ!” Mẹ Diệp cũng không thêm để ý đến cậu, mang theo bao lớn bao nhỏ, bước ra rớt xuống lạch cạch. Song Khánh bất đắc dĩ đành phải đuổi theo, lúc gần đi còn không quên dùng ánh mắt ra hiệu cho hai người, ý bảo đừng quên mua vài thứ.

Trong nhà phòng chỉ còn lại Song Hỉ thất hồn lạc phách cùng Tương Văn Đào lo lắng không thôi.

Song Hỉ kinh ngạc nhìn cánh cửa, qua một hồi lâu, chậm rãi xoay người lại, ánh mắt đầy nỗi thê lương.

Tương Văn Đào trong lòng căng thẳng.

Song Hỉ nuốt ực một cái, nhẹ nhàng nói: “Mẹ của em... là một người rất chú ý đến hình tượng bên ngoài, ở nơi công cộng nói chuyện lớn tiếng cũng chưa từng có, thế mà hôm nay, mẹ lại ở bên ngoài khóc lớn...”

Tương Văn Đào không nói gì.

Anh không phải là không khẩn trương.

Là một người đàn ông, anh biết Song Hỉ có thể chịu được áp lực, nhưng anh cũng sâu sắc hiểu được đối với Song Hỉ người nhà rất quan trọng, anh chỉ sợ cậu gánh vác không nổi áp lực nặng nề từ phía gia đình.

“Nếu, anh nói là nếu.” Tương Văn Đào không thể không lo lắng đặt ra một giả thiết: “Nếu sau này phải lựa chọn giữa cha mẹ và anh, Song Hỉ, em sẽ chọn như thế nào?”

Song Hỉ nhướng mắt lên nhìn anh, ánh mắt đen, sâu hun hút, càng làm cho sắc mặt thêm trắng bệch.

“Em biết anh hi vọng muốn nghe điều gì, chính là Văn Đào à, em không biết.” Âm thanh của cậu thấp và có phần vô lực, “Em thật sự không biết.”

Huyết mạch thâm tình đâu thể dễ dàng cắt đứt như vậy, vứt bỏ gia đình, đứng cảm theo đuổi tự do luyến ái... Đây cũng đâu phải muốn thoát khỏi định kiến của gia đình phong kiến. Vì cái gì nhất định phải lựa chọn giữa hai bên, cậu chẳng qua cũng chỉ là một người bình thường, muốn cùng người mình yêu bên nhau cả đời cũng đâu có gì sai, vì thế liền hi vọng được cha mẹ đồng ý và chúc phúc, vì cái gì phải bất cạo đắc thiên, có ta thì không có hán, nếu có hán thì không có đường về.

Song Hỉ lấy tay che mặt, cậu cảm thấy thật mệt mỏi và khó xử.

Tương Văn Đào nhìn, chậm rãi ôm cậu vào lòng.

Vấn đề kia, anh cũng không đào sâu thêm nữa. Sau này nếu thực sự Song Hỉ phải lựa chọn, không thể nghi ngờ anh cũng sẽ trở thành áp lực của cậu. Anh không muốn Song Hỉ phải thương tâm, cha mẹ cậu liên tục đè ép, giờ phút này Song Hỉ cần nhất là một người giúp cậu giảm sức ép.

“Được rồi Song Hỉ”, Tương Văn Đào nhỏ nhẹ nói, “Anh hứa với em, sẽ không để cho em phải lựa chọn. Chúng ta cùng nhau thuyết phục cha mẹ, nhất định phải kiên trì cho đến khi hai người đồng ý mới thôi.”

Hai người ở trong nhà phòng lặng lẽ ngồi dựa vào nhau, cả hai không ai lên tiếng. Có lẽ là bằng linh cảm, họ đều đang chờ đợi một điều gì đó xảy ra.

Không biết ngồi trong bao lâu, khi tiếng chuông điện thoại mạnh mẽ vang lên khắp căn phòng, nghe như hồi báo tử của cuộc đời vậy.

Là chuông điện thoại của Song Hỉ.

Cho dù chưa nghe được thanh âm của người bên kia, nhưng nhạc chuông thì vô cùng quen thuộc. Đó cũng chỉ là âm thanh bình thường, nhưng lại giống như vận mệnh đang gõ cửa, âm thanh thật lớn và dai dẳng làm cho người ta run sợ. Giờ khắc này Tương Văn Đào chưa bao giờ cảm nhận sâu sắc được uy lực của vận mệnh như vậy, nhin không được hít sâu một hơi, cùng Song Hỉ đối diện.

Vận mệnh của bọn họ cũng tới rồi sao?

Nhìn thấy dãy số, Song Hỉ nói: “Ba của em gọi tới.”

Cậu có điểm chốt dạ.

Con cái đều có một chút sợ cha của mình, hơn nữa ông lúc còn trẻ lại là công nhân phòng nồi hơi, tính tình chính trực nóng nảy, tới tuổi trung niên rồi mới dịu đi một chút.

Tương Văn Đào nhìn cậu, bình tĩnh nhấn nút nghe của điện thoại. Tuy rằng đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng vừa mới kê điện thoại vào tai một loạt âm thanh chữ rửa vang lên khiến anh phải để điện thoại ra xa một chút.

Ba Diệp hiển nhiên là đã biết được tin tức hơn nữa còn rất tức giận, tuy là ở trong điện thoại nhưng vẫn cảm nhận được ông đang phát hỏa. Khiếp sợ cùng phần nộ làm cho ông nói chuyện không được rõ ràng, thậm chí từ ngữ cũng trở nên lộn xộn. Khi ông giận dữ cúp điện thoại, Song Hỉ cùng Tương Văn Đào chỉ nhớ được rõ ràng một câu duy nhất:

“Mau về nhà ngay cho ta!”

Vì thế, hai người liền quay về nhà.

Ba người Diệp gia đều ở phòng khách. Mẹ Diệp ngồi khóc trên ghế salon, Song Khánh ngồi kế bên an ủi bà, nhìn hai người nháy mắt ra hiệu. Ông Diệp sắc mặt âm trầm, hai mắt như muốn phát hỏa. Song Hỉ do dự một lúc, quay trở lại đóng chặt cửa lại. Hôm nay khẳng định không có chuyện gì tốt, việc xấu trong nhà nếu truyền ra ngoài thì ba mẹ của cậu còn mặt mũi mà nhìn ai.

Cậu vừa mới gài xong cửa phòng thì từ phía sau một cái gạt tàn thuốc bay thẳng tới, may nhờ Tương Văn Đào nhanh tay lẹ mắt, nắm tay kéo cậu, khó khăn lắm mới tránh được.

Ba Diệp nhảy dựng lên quát: “Mày thật là đồ không ra gì! Lại cùng đàn ông quan hệ yêu đương!”

Ông vốn định cùng với chữ mắng còn tát cho Song Hỉ vài cái mới đúng. Nhưng là đàn ông Trung quốc, vô luận là lúc tuổi trẻ có cường hãn cỡ nào, thì đến khi được gọi là lão gia tính tình đều phải thu liễm đi phân nửa. Đúng là thời gian chẳng chờ đợi ai cả, già rồi, phụ quyền liền bị khiêu chiến nghiêm trọng, nếu mà còn động thủ động cước, làm sao mà thắng được đám hậu bối tuổi trẻ, sức lực cường tráng? Bất quá cho dù có suy nghĩ như vậy thì ba Diệp cũng không cần kiêng kỵ Song Hỉ.

Tính tình của Song Hỉ, làm cha đương nhiên ông hiểu rõ hơn ai hết, cho dù có cho vàng cậu cũng không dám phạm thượng với cha, nhưng bên cạnh lại có Tương Văn Đào.

Xuất thân của Tương Văn là từ một gia đình có truyền thống làm quân nhân, tuy rằng bản thân anh không có tôi luyện trong môi trường quân đội, nhưng cái khí chất quan nhân ẩn sâu bên trong lại gây cho người khác áp lực, hơn nữa chân mày của anh vừa đen lại còn rậm, vừa rồi khi anh kéo Song Hỉ né cái gạt tàn thuốc bay qua, hai hàng lông mày nhíu lại, ánh mắt thậm chí còn lóe lên sắc bén.

Ba Diệp trong lòng chợt hăng đi một nhịp, nhưng sau đó lại lập tức nổi sung lên, đây là nhà của ta, người ra oai cái rắm á! Bất quá thì chỉ con của mình mới có quyền trông nom, cho nên ông vỗ bàn, chỉ Song Hỉ mắng: “Mày có phải muốn bọn ta tức chết hay không mà đi làm đồng tính luyến ái?! Lại là cùng với người mà em gái mày...” Ông cũng không nói thêm được nữa, cảm bạnh ra, nghẹn nửa ngày mới phun ra một chữ: “Hại!” (*)

Mẹ Diệp vốn đã ngừng khóc, vừa nghe nước mắt lại rơi xuống.

Chính là ông ngàn vạn lần cũng không ngờ được, Song Hỉ đi đến gần, thân hình động một cái, liền quỵ xuống bên cạnh Tương Văn Đào.

Ba Diệp biến sắc.

Song Hỉ môi run run cố lấy dũng khí nói: “Cha... Con muốn cùng anh ấy ở bên nhau.”

Ba Diệp không thể tin vào tai của mình. “Mày dám lập lại lần nữa?”

Song Hỉ nuốt nước miếng: “...Con muốn cùng anh ấy ở bên nhau.”

Ba Diệp vùng tay lên, tựa như sét đánh không kịp bưng tai tát một cái, rất mạnh, nhanh đến độ Tương Văn Đào cũng không kịp thay Song Hỉ đỡ lấy.

Mẹ Diệp cùng Song Khánh đều chạy lại, nhanh chóng giữ chặt lão nhân vẫn đang còn muốn động thủ. Song Khánh kêu lên.

“Cha”, Mẹ Diệp cũng nén giận: “Ông nói là được rồi, làm gì mà đánh nó!” Mẹ con hợp sức đem ông ấn vào ghế sofa.

Ba Diệp vùng vẫy thân mình gào lên: “Bà bảo nó có đáng đánh hay không!”

Song Hỉ nơi bị đánh trúng, vừa nóng vừa đau. Tương Văn Đào cũng đau, nhưng là đau lòng, gỡ tay cậu ra muốn nhìn. Song Khánh thấy ba mình càng khuyên càng giận dữ, sợ xảy ra chuyện không lường được, sẽ rất phiền phức.

Thập phần vội vàng lại gần hai người nói: “Hai người cứ ra ngoài trước, để em khuyên cha mẹ.” Nói xong đưa tay đẩy họ ra ngoài.

Quả nhiên, lão nhân tuy rằng nói phải dạy dỗ cậu, nhưng khi hai người vừa đi khỏi liền không ***g lộn cũng không la lối như trước, chỉ ngồi thở hồng hộc.

Mẹ Diệp ngăn người nói: “Ông à, chuyện này... giờ phải làm sao?”

Ba Diệp tức giận: “Làm sao là thế nào? Đúng là đồ hỗn trướng!”

Song Hỉ từ trước đến giờ không để cho họ lo lắng, lần này lại làm ra chuyện lớn như vậy. Thật sự khiến ông đau đầu không thôi, ông cầm lấy tách trà uống vài hợp để trấn tĩnh trở lại.

Con mình cũng đã hơn 30 tuổi đầu, đâu phải 13, đánh chửi ngăn cản thì có ích gì? Giáo dục thuyết phục, xem cái bộ dáng vừa rồi Song Hỉ là lần đầu tiên thốt ra câu “Con muốn”, chỉ sợ rất khó mà thuyết phục nó từ bỏ. Về phần Tương Văn Đào, vừa thấy đã biết đó là một người giỏi toan tính, tài ăn nói lại tốt như vậy, có muốn xuống tay cũng thực không dễ dàng... Ba Diệp ngồi tính toán một phen, cảm thấy bất lực: Chẳng lẽ phạm làm cha mẹ, đành chịu bó tay sao?

Song Khánh nhìn sắc mặt nhị vị song thân, ho nhẹ một tiếng: “Cha, mẹ, con muốn hai người nghe ý kiến của con.”

Ba Diệp, mẹ Diệp ngẩng đầu liếc mắt nhìn cô.

“Con thấy việc cấp bách trước mắt là mẹ gọi điện thoại cho dì Ba để hủy cuộc gặp mặt tối nay đi.”

“Không được!” Ba Diệp phản đối “Song Hỉ phải đi, nếu cô gái ấy không tôi, liền sớm định ngày kết hôn, không thể theo ý của nó được.”

Song Khánh không biết nên khóc hay cười. “Cha, anh của con... giờ ở cái dạng này, kết hôn không phải hại con gái người ta sao? Cho dù anh ấy thực sự nghe lời mà kết hôn...” Cô lẩm bẩm nói: “Anh ấy hiện đối với nữ nhân có cảm giác hay không mới là vấn đề chính.”

Vợ chồng Diệp gia kinh hoàng. Thứ nhất là vì sự can đảm trong lời nói và việc làm của Song Khánh, hai là vì kết luận đáng sợ này. Song Khánh “máng mỗ” anh của mình xong rồi, thoải mái vỗ vỗ tay; “Thực ra anh và Tương Văn Đào ở chung cũng đâu có gì, cha mẹ không phải rất thích anh ta sao? Cho nên cứ coi như nhắm một con mắt, mở một con...”

“Nói thì dễ!” Ba Diệp trách mắng: “Làm đồng tính luyện ái, sao có kết cục tốt được?”

Song Khánh nói: “Cha, anh con tính tình như thế nào người cũng rõ, anh ấy khẳng định cũng đã suy nghĩ rất nhiều, sáng tỏ rồi mới quyết định đi con đường này. Chúng ta vì sao lại không ủng hộ anh ấy?”

“Đó là tử lộ! Ta vì sao lại nhìn hắn đi vào con đường chết chứ?”

Song Khánh luôn căng thẳng, giờ phút này bỗng có chút mềm mại: “Cha làm sao mà biết được đó là tử lộ?” Cha mẹ luôn lấy kinh nghiệm sống của mình để dạy dỗ con cái, hi vọng con mình có thể tránh bớt được một chút khó khăn, trực tiếp đi trên con đường thênh thang. Chính là: “Con cháu đều có phúc của con cháu! Nhân sinh là do chính mình nắm lấy, cho dù có đi nhầm, gặp trở ngại, đó cũng là con đường do chính mình lựa chọn, cha để tâm nhiều như vậy làm gì?”

“Hắc, ta...” Ba Diệp vừa muốn nhảy dựng lên, bị mẹ Diệp kéo xuống.

Mẹ Diệp lúc này hoàn toàn tỉnh táo, hỏi thẳng vào trọng tâm vấn đề: “Song Khánh, con làm thuyết khách cho anh hai phải không?”

Song Khánh do dự một chút rồi sáng khoái thừa nhận: “Đúng vậy, con tưởng mẹ biết rồi.”

Mẹ Diệp hai mắt nhắm lại: “Nói vậy con cùng Tương Văn Đào thật sự không có quan hệ gì sao?”

“Đương nhiên không phải.” Cô không biết mình đã nói về chuyện này bao nhiêu lần rồi. “Hai người cũng đừng ghép con với anh ta, con không thiếu người theo đuổi, tùy tiện vợ đại một người cũng không kém hơn anh ta đâu.”

Bình thường Song Khánh nói chuyện có vẻ thoải mái như vậy mẹ Diệp đã sớm tươi cười, nhưng lúc này bà để hết tâm trí vào chuyện của Song Hỉ và Tương Văn Đào, một chút ý cười cũng không có.

“Tương Văn Đào trời sinh thích đàn ông?”

“Con làm sao biết được, chuyện này cũng không tiện hỏi.” Song Khánh rầu rĩ đáp, “Bất quá hình như anh ấy thích anh hai từ hồi còn học chung trung học.”

Ba Diệp liền mắng thay cho cha mẹ Tương Văn Đào: “Tiểu tử thúì...” Cha mẹ đưa hắn đi học, không biết lúc ở trường đã làm ra những chuyện gì! Lại nhớ đến trước đây chính mình còn hăm hở gởi gắm đứa con cho tên hỗn đản này, kết quả là giường cũng lên rồi! Đúng là đồ lòng muông dạ thú!

“Vậy... con thấy hắn đối với anh của con thật lòng chứ?”

Ba Diệp kháng nghị: “Hỏi chuyện này làm gì!”

Hai mẹ con không để ý đến ông, Song Khánh nói: “Thì mẹ cũng thấy rồi đó thôi.”

Tốn mấy ngàn đồng tiền vé máy bay đặc biệt triệu hồi cô về, rồi thả vàng lại còn quỳ xuống, cũng coi như tỏ rõ thành ý còn gì.

Mẹ Diệp trầm ngâm. Bên cạnh ba Diệp kinh hãi: “Bà không phải động lòng chứ?”

Mẹ Diệp liếc ông một cái.

Bà động lòng sao? Kì thực là chỉ có một chút dao động thôi. Mà điều này đến từ đủ mọi biểu hiện của Tương Văn Đào. Bà là mẹ, nhưng cũng là một người phụ nữ bình thường, tưởng tượng theo truyện của Quỳnh Dao, Tương Văn Đào kia dụng tâm lương khổ lại còn dùng cảm quỳ xuống, làm cho mẹ Diệp nội tâm kích động không thôi.

Đương nhiên đây cũng phải là điều mấu chốt, chủ yếu là: “Con nó lớn rồi, ông cảm đoán nổi không?”

Nói cái gì mà ép buộc Song Hỉ sớm kết hôn, đây chỉ là trong lúc tức giận mà thôi. Hiện tại là thời đại nào rồi, còn lưu hành chuyện ép duyên sao? Nếu cuối cùng Song Hỉ vẫn nhất quyết sống cùng với Tương Văn Đào, làm cha mẹ thì cũng có biện pháp gì, đánh nó gãy chân? Hay là đem nhốt lại?

“Già rồi nên thức thời một chút...” Con cái lớn rồi nó có chủ ý riêng của mình, không phải như trước đây, bắt buộc chúng nghe lời là được. Xử lý quan hệ cùng con cái như thế nào cho tốt, đây là vấn đề mà các bậc cha mẹ thường gặp phải khi lớn tuổi. Chỉ cần suy nghĩ cũng biết, rất nhiều chuyện không thể dùng sức

mạnh là được. Can thiệp cái gì, việc nói cho họ biết, bắt quá cũng chỉ là thông báo một tiếng. Cho dù mình không đồng ý thì chúng cũng cứ làm, cần gì phải ngăn cản bọn chúng, lại phá hủy chút tình thâm.

Ba Diệp ngẩn ngơ.

Ông làm sao không biết điều vợ mình nói là đạo lý, chính là nghĩ lại, mình tần tần khổ khổ nuôi chúng nó khôn lớn, cuối cùng lại chỉ có thể đứng bên lề, muốn có ý kiến gì cũng ngại nói thừa, không khỏi cảm thấy nản lòng.

Mẹ Diệp lựa lời khuyên giải, tựa như an ủi ông: “Suy nghĩ theo hướng khác một chút, kỳ thực cũng không có gì xấu...”

Dù sao Tương Văn Đào... điều kiện rất tốt, cũng vẫn làm con rể của họ, chẳng qua người sống đôi không phải là Song Khánh mà thôi.

Song Khánh nhìn cha mẹ mình, trong lòng có rất nhiều tạp vị. Chỉ cần ra một ít công phu, cha mẹ mình già thật rồi, hai người đã phải bắt đắc dĩ nhận mệnh. Thế gian không ít nữ nhân thương tâm giùm cho cha mẹ. Cô khó mà có được nảy sinh một loại cảm tình ôn nhu có vẻ không đành lòng, nhẹ nhàng ôm vai mẹ mình: “Mẹ, xin hãy yên tâm. Con về sau nhất định sẽ hiếu thuận với hai người.” Nói dứt câu, giọng cũng có vẻ nghẹn ngào.

Mẹ Diệp cười khổ.

Lời nói trong giờ phút này nhất định là thật lòng, chỉ là khi quay đầu sẽ nhanh chóng quên đi.

.
. .
.

“Song Hỉ!”

Đứng tựa vào lan can tầng thượng, Song Hỉ quay đầu lại, nhìn Tương Văn Đào đang đến gần.

“Ngày mai đi rồi, hành lý đã thu dọn xong chưa?”

“Àn.” Song Hỉ sắc mặt có chút ảm đạm, điều đó tự nhiên là không thoát khỏi cặp mắt của Tương Văn Đào.

Việc công khai tới nay đã là ba ngày. Mặc dù chuyện này cũng không quá kịch liệt. Nhưng khi xong việc, mọi người đụng mặt nhau, không khí lại có chút ngưng đọng. May mắn còn có Song Khánh làm trung gian, nhưng cô cũng tới lúc phải đi rồi. Song Khánh vừa lên đường, thì ngay cả Song Hỉ cùng Tương Văn Đào mặc dù có ý muốn cùng với cha mẹ bồi đắp mối quan hệ, cũng không thể ở lại.

Tương Văn Đào an ủi cậu: “Song Hỉ, ba mẹ của em cũng không còn kiên trì phản đối, xem như là đã chấp nhận rồi.”

Song Hỉ thấp giọng nói: “Em biết.”

Phải chấp nhận một người đàn ông trở thành bạn đời của con trai mình, cần phải có thời gian dài. Nếu không phải như vậy, lúc trước Tương Văn Đào cũng không phải dọn ra ngoài ở riêng, rất nhiều năm sau cha mẹ anh mới chậm rãi chấp nhận.

“Tin anh đi. Một ngày nào đó chúng ta sẽ làm cho cha mẹ cảm thấy được. Cho dù có kết hôn cùng nữ nhân, chưa chắc có hạnh phúc bằng chúng ta.”

“Sẽ có ngày này sao?”

“Nhất định sẽ.”

Song Hỉ trầm ngâm một lát rồi chậm rãi nở nụ cười.

Tương Văn Đào dường như làm chuyện gì cũng là với bộ dáng rất tự tin, không giống như cậu, lo trước nghĩ sau, cảm thấy vẹn toàn rồi mới động thủ. Sống cùng một người như vậy, vô hình chung cũng tăng thêm rất nhiều dũng khí.

“Vừa rồi nhìn gì vậy?” Tương Văn Đào ôm cậu vô cùng thân thiết.

“Xem bọn trẻ chơi ở dưới sân.”

Tương Văn Đào nhìn xuống dưới, có vài đứa trẻ đang chơi trò săn bắt cướp, nô đùa la hét chạy loạn khắp nơi.

Song Hỉ từ từ nhớ lại: “Trước đây khi còn nhỏ chơi chung trong khu có hai anh em, cậu em cũng suýt soát cỡ em. Mỗi lần bị bắt nạt, nó lại dẫn anh mình tới đi tìm người tính toán...”

“Em vớ vẽ rất hâm mộ nhỉ?”

Song Hỉ nghĩ nghĩ: “Có một chút, lúc đó cứ tự hỏi tại sao mình lại là anh hai chứ? Nếu có một người anh thì tốt rồi.”

Tương Văn Đào nghiêng mặt nhìn cậu, thở hắt ra một hơi dài: “Vậy hãy để anh làm anh trai của em...” Thanh âm cuối cùng biến mất trong nụ hôn say đắm sau đó.

Sắc trời bắt đầu tối, trong gió đêm chỉ nghe tiếng Song Hỉ mồm mấp mấp kháng nghị: “Cái gì mà anh trai... lại tấy mấy tay chân...”

“Chuyện anh trai...”

— TOÀN VĂN HOÀN —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hay-de-anh-lam-ban-trai-cua-em>